

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

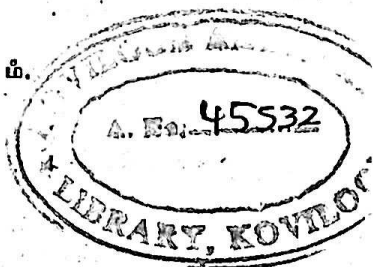
(இராமதத்வதீபிகையினது

ஆபாசவிளக்கம்.)

முதற்பாகம்.

இஃது,

ஸ்ரீ ல ஸ்ரீ

சோமசுந்தரநாயகரவர்களது

மாணக்கருளொருவராகிய

நல் - சுப்பிரமணியமுதலியாரவர்களால்

இயற்றப்பட்டே,

சென்னை

வேதாகமோக்தசைவசித்தாந்தசபையாரால்

வெளியிடப்பட்டது.

MADRAS.

PRINTED BY S. RUTHNA CHETTIAR,

AT THE MADRAS RIPON PRESS.

1888.

சிவமயம்.

புத்தகவிளம்பரம்.

சிவதத்வசிந்தாமணி.	}	...	...	2	8	0
சிவாதிக்யரத்நாவளி முதற்பாகம்.						
ஷை இரண்டாவதுபாகம்.						
சைவகுளாமணி.	...	...	...	1	8	0
கூடேசலிஜயபங்கம்.	...	...	...	1	8	0
ஆசாரியபிரபாவம்.	...	...	...	2	0	0
சித்தாந்தபூஷணம்.	}	...	...	1	0	0
உத்தமவாதனூலவானூலம்.						
சித்தாந்தசேகரம்.	}	...	...	0	12	0
சமரஸஞானதீபம்.						
அர்ச்சாதீபம்.	...	...	...	0	12	0
ஆளுடையபிள்ளையாரந்தாதி.	...	...	...	0	3	0
இராமதத்வதீபிகையினது ஆபாசவிளக்கம், முதற்பாகம்.				0	8	0
ஞானபேதத்தெளிவு.	...	...	...	0	2	0
ஞானபேதத்துணிவு.	...	...	...	0	2	0
சிவநாமாவளி.	...	...	...	0	1	0
ஆக மொத்தம் ...				11	0	0

இவைகளை எம்மிடத்தில் விலைக்குவாங்கிக்கொள்ளலாம். இவை முழுதும்வாங்குபவர்க்கு 4 - ரூபா தள்ளிக்கொடுக்கப்படும்.

இராமதத்வதீபிகையினது ஆபாசவிளக்கம் 2-வது பாகம்.
இராமாயணஸூசிகாபங்கம்.
சதுர்வேததாற்பரியஸங்க்ரஹம் (தமிழ்ப்பாடல்)

இவைகளை இப்போது அச்சிட்டுவருகிறோம்.

நல். சுப்பிரமணியமுதலியார்.

கசக - வீரராகவமுதலினிதி.

திருவல்லிக்கேணி.

உ
சிவமயம்.

பிழைதிருத்தம்.
(முதற்பாகம்.)

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
உ	உக	ஆவணி	ஆணி
”	உரு	போக்	போக்கி
ரு	ருரு	பின்னிடர்	பின்னிடார்
”	உஉ	பரத்மா	பரத்வமா
கஅ	உச	வரமனமவாதி	வாமனமாதி
”	ருக	பரோத்தயதா	பரோத்யாதா
உக	உ	ஸ்தா	ஸ்தாப
ருக	உசு	பெண்ணுகிய	பெண்ணுக்கிய
சச	ருசு	மான	ஸமான
சஎ	ருக	பார்ப்பபது	பார்ப்பது
”	ருச	யோமமு	யோகமு
ரு0	உக	பிரயோப	பிராயோப
ருசு	உ0	தான	தாக
”	ருக	பிசாதி	பிசாசாதி
சுரு	உக	துவாத	துவாதச
சுஎ	சு	சிவாரான	சிவாராதன
”	எ	விடுபெகின்றான்	விடுபெகின்றான்
எரு	கசு	ஆயர்தேதம்	ஆயுர்வேதம்
எச	உ	இர	இரன்
எசு	சு	மஹிமாவர்ணங்க	மஹிமாவர்ணனைக
”	கஉ	மரமாத்மா	பசுமாத்மா
எஎ	உ0	உத்கர்ஷ்டம்	உத்கர்ஷ்டம்
அ0	ருரு	சுபாவபாவ	சுவபாவ
அஉ	ரு	நாகிலமுத	நாகிலமுத்
அஎ	உரு	நமதன்ப	நமதன்பர்
அசு	ருரு	பூஷித்தர்	பூஷித்தார்
கரு	கச	வீரா	வீரா
க00	உ0	அர்ஜுனன்	அர்ஜுனன்
”	ருச	ஜீவித்திங்க	ஜீவித்தியங்க
க0ரு	சு	வினேவின்	வினேயின்

శ్రీ

శివాయ పరమగురవేనమః.

శ్రీరామలింగ స్తుతం

అత్రప్రసాదమకరోత్పభురిత్యవోచ
 దుద్దిశ్యయంజనకజాం ప్రతిరామచంద్రః
 ప్రోవాచచానుజమహేశ్వరమర్చయామః
 తంరామలింగమనిశంశిరసానతోస్మి ॥

కామారికాశ్యగ్గవిభాగకత్రీణ
 రోమావళిరాజతియస్వతుందే
 రామాదిభిఃపూజితపాదపద్మః
 సోమాధాచూడస్సభవేత్సుఖాయ ॥

ప్రపూజ్యపుండరీకాభం
 నేత్రముత్పాత్యభక్తితః
 పుండరీకాక్షనామాభూ
 ద్విష్ణుస్తంప్రార్థయామహే ॥

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுருப்போநமஃ.

ॐ நமசிவாய ॐ

இராமதத்வதீபிகையினது

ஆபாசவிளக்கம்.

—:(*):—

(முதற்பாகம்.)

காப்பு.

ஸ்ரீகணநாதர்.

வணாமகள் பயந்த வாரண முகத்தோன்
மருமலர்ப் பதத்தை வணங்குதி மனனே.

ஸ்ரீராமர்.

பொன்னி லங்கு புரிசடைப் புண்ணியன்
றன்னை யன்பொடு சேதுவிற் றுழந்துமுன்
பின்னு மாகத் தொடர்பிர மக்கொலை
யின்ன தீர்ந்தவன் பாதமி றைஞ்சுவாம்.

முகவுரை.

“ஸ்ரீராமர்சிவபூசைசெய்தது” என்னுமோர் சைவஸ்தாபந பத்திரிகை எமது ஸ்ரீலக்ஷ்மி, சோமசுந்தரநாயகரவர்களால் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது. அதனை வெளியிட்டதற்கு அந்தப்பத்திரிகையிற்றானே நாயகரவர்கள் காரணம் விளக்கியிருக்கின்றார்கள். அது ஹன்மை யாவருக்கும் இனிதவிளங்குமாறு யாம் அதனை ஈண்டு முன்னர்வரைந்து, அதுபற்றிய ஏனை விவகாரங்களைப் பின்னர் வகாவாம்.

ஸ்ரீராமர் சிவபூசை செய்தது.

“சென்னை ஸ்ரீமத் ஏகாம்பரநாதஸ்வாமிஸந்நிதி மாடவீதியில் ஓர்சாஸ்திரியார் சிலமாசங்களாக இராமாயணப் பிரசங்கஞ்செய்துவந்தார். அவர் அந்தஅக்காரவீதியில் இப்போதுநடந்துவரும் சூதஸம்ஹிதாபடத்தில் அருவையதிகரித்து அதனைத் தூஷித்தார். நெற்றியிலேநீறுபூசி உருத்திராக்ஷமாலையைக் கழுத்திலணிந்து, சிவா

உ

இராமதத்வதிபிகையினது

லயதரிசனம் விடாது செய்துவரும் இவருக்குச் சிவபுராணமாகிய சூதஸம்ஹிதையில் விரோதபுத்தியுண்டானது ஆச்சரியம். தனதுகணவன்கட்டியதாலி தன்னுடையகழுத்திலும், அவனுடைய அடையாளங்களாகிய மஞ்சள் குங்குமங்கள் தன்னுடையமுகத்திலுந் தரிக்கப்பெற்ற வோர்பெண் அந்தக்கணவனிடத்தில் அன்பு பாராட்டாமலும், வேறுபுருஷனிடத்தில் அன்புபாராட்டியும், தனதுகணவனை நிந்தித்துக்கொண்டும் (விபசாரி) என்றுபேசுபெடுத்துப் பலரும்பழிக்கத்திரிவதுபோலன்றோ சைவவேடம்பூண்டுகிரியுஞ் சாஸ்திரியார் விஷயமும் முடிந்திருக்கின்றத? இவர் ஸ்மார்த்தராகத் தம்மையெண்ணியிருப்பதாலும், தமது ஆசாரியஸ்வாமிகள் ஸ்ரீசங்கரபகவத்பாதொன மதித்திருப்பதாலும், உடம்பெல்லாம் சைவசிந்நங்களைத் தாங்கியிருப்பதாலும் இவருக்குச் சிவமகிமையாகிய சூதஸம்ஹிதையில் ஹேயபுத்திவந்தது அபராதமெனவும், இவருக்குச் சிவகேசவர் ஸமமெனவாவது, கேசவனைக்காட்டிலுஞ் சிவன்தாழ்ந்தவனெனவாவது விபரீதஞானமுண்டாவது கூடாதெனவும் யாம் ஒர்பத்திரிகையில் நல்லறிவுச்சுடர்கொளுத்தினும். இப்படியே சூதஸம்ஹிதாபடங்கு செய்துவரும் எதிசுவரர் சிவாகமநிந்தை-தமிழைப்பழித்தல் முதலியகாரியங்கள் செய்தல் கூடாதெனவும் அறிவித்தோம். இங்ஙனமாக, இராமாயணசாஸ்திரியார் பந்தயம்போட்டுக்கொண்டு சிவத்வேஷத்தை வளர்க்கத்தொடங்கினார். எங்ஙனமெனின், அவர் (கடந்த ஆவணிமீன் ௯௦௨ நடத்தியபிரசங்கத்தில்) “அத்ரபூர்வம்ம தேவ:-ப்ரஸாதமகரோத்ப்ரபு:”என்னும் இராமவசனத்திற்குப் பதயோஜனியாக்யானஞ்செய்தனர். ஸ்ரீராமபத்திரருக்கு இராவணவதாநந்தரம் பிரஹ்மஹத்தி பிராப்தியாயினமையால், தந்நிவிர்த்தியர்த்தம் அவர்ஸேதுவில் சிவாராதனம்புரிந்து ஹத்தியைப்போக்கக்கொண்டாரெனவும், அது இராமேசுவரம், இராமலிங்கம், இராமநாதர் என்னும் பெயர்வழக்குகளாலும், (அத்ரபூர்வம்) என்னும் இராமாயணவழக்காலும் ஸ்திரிப்படுகிறதெனவும் சிலர் சொல்லுகின்றார்களெனவருவித்து அவர் சமாதானங்கூறியஅருமையை அவரது பிரசங்கத்திற் பெருங்கட்டமாய்ச் சேர்ந்திருந்த (ஸ்திரீபுருஷவர்க்கங்களில்) முந்தியவர்க்கத்தாரோ மெச்சத்தக்கவர்கள். அவரது நியாயவளப்பத்தைப் பின்னர்விவகரிப்பாம்.

அவரது பட்டாபிஷேகப்பிரசங்க பத்திரிகையில், அவர்ஒரிடத்தில் ஸ்காந்தப்பிரசங்கஞ்செய்ததாகப் பிரஸ்தாபஞ்செய்யப்பட்டிருந்தது. அவரிடத்திலும் ஸ்காந்தப்பிரசங்கங்கேட்கலாமா? அவரிடத்தில் அதனைக்கேட்பதிலும், துலுக்கர் கிறிஸ்தவர்களிடங்கேட்க

ஸ்ரீராமர் இராவணனைக்கொன்று சீதையை மீட்டுக்கொண்டு திரும்புகிறமார்க்கத்தில், சீதையைப்பார்த்து(அதரபூர்வம்)என்னும் வாக்கியத்தைச் சொன்னமையால், அதிற்போந்த(பூர்வம்)என்னும் பதம் இராவணவதத்திற்குப் பூர்வம் எப்படி. பிரயோசனப்படுமெனவும், தன்னிடம் அது விரோதிக்கின்றமையால், அதனை ஸ்ரீராமர் அன்னியவிஷயமாகச் சொன்னானென அறியவேண்டியதெனவும் நமதுசாஸ்திரியார் இராமாயணஸாரத்தைப் பிழிந்தார். இந்தவசனத்திற்குப் பாஞ்ராத்நிரபண்டிதர்களுமுதிய வியாக்கியானத்தில் (மகாதேவசப்தத்தை)வருணனிடம் ஸமர்த்தித்து ஸந்தோஷித்தார்கள். அப்படி நமதுசாஸ்திரியாருந் தொலைத்திருந்தால் உபத்திரவமில்லாமற்போம். அங்ஙனஞ்செய்யாமல் அதனைச் சிவவாசகமாகவேகொண்டு ஒருகதிகல்பித்தார். அதனைப்பேதித்தெறிந்து எமதுண்மையை நிறுத்துவாம். ஸ்ரீராமர் சீதையைக் காட்டிந்பறிகொடுத்து அலைந்துகொண்டிருக்கையில், அகஸ்தியரது ஆசிரமத்தையடைந்து அவரைப்பணிந்து தனதுகுறையெல்லாமெடுத்து அவரிடம் விண்ணப்பஞ்செய்துகொண்டனர். அதனைக்கேட்டருளிய அகஸ்தியபகவான் ஸ்ரீராமரது சித்தப்பிரமந்தொலையும்படித் தத்துவஞானமுபதேசித்துத் தெளிவித்துப் பின்பு அவருக்கு விரஜாதீக்ஷை செய்து, சிவாராதனஞ் செய்கவேனப் பிரஸாதித்தனர். அவ்வாறே அவர் சிவனைப்பூசித்துவருகையில், அவருக்குச் சிவபெருமான் உமாதேவியாரோடு வெளிப்பட்டிப் பாசுபதமுதலிய அஸ்திரங்களும்,

இராமதத்வதிபிகையினது

சீதையை அடையும்வரமுங்கொடுத்து மறைந்தருளிநொன்று பாத்
மத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்வுண்மைபோதரவே சீ
தையைப்பார்த்து இராமர் (அத்ரபூர்வம்) என்னும்வாக்கியத்தைச்
சொல்லியருளினார். பூர்வம் இவ்விடத்தில் நான் சிவாராதனஞ்செய்
தமையால், அப்போது மஹாதேவர் உன்னையடைவதாகிய பிரஸா
தத்தை எனக்குச்செய்தருளினார் என்று பொருள்கொள்வதே அமை
வுடைத்து. இவ்வர்த்தத்தில் (பூர்வம்) என்கிறபதம் பாதியாமை
யால், நமதுசாஸ்திரியாரொடுத்துக்கொண்ட வுழைப்புக்கு வைவஸ்
வதன் கூலிகொடுக்கவேண்டியகஷ்டம் அவனுக்குவந்து ஸம்பவித்
துவிட்டது. பாஞ்சராத்திரிகளதிரிஷ்டம் இராமபத்திரருக்குப் பி
ரஸாதிக் கவருணைததையுடையது. உட்கர்ஷ்டம் வை
வஸ்வதன்கிடைத்தனன். இனி, மகாதேவராகியசிவன் தனக்குப் பி
ரஸாதியாமல் வேறொருத்தருக்குப் பிரஸாதித்ததை இராமர் ஆண்டு
ப்பிரஸ்தாபித்ததாயின், இன்னுருக்குப்பிரஸாதித்தாடொன ஏன்விள
ங்கவுணாத்திலர்? பிரஸாதத்தையடைந்தவர் இவனொனத் தமக்கு
விளங்காமையினாலோ? வேறுஎதனாலோ? நமது சாஸ்திரியார் தெரி
வித்திலர். அதவா அப்படியே நாம் கொள்ளுமிடத்து அந்தராமவா
க்கியத்தால் ஸித்திக்கும்பயன்யாது? அது ஒருபயனையுந்தராதாயின்,
அந்தவாக்கியத்தை அவலமாக இராமர் உணர்த்தாடொனவன்றோ கூறு
தலமையும்? அதற்குப்பயனுண்டென நாட்டுகையில், பின்வருமாறு
கோடலே அமையும். எங்ஙனமெனின், பூர்வம் இவ்விடத்தில் ஒரு
வருக்கு மகாதேவர் பிரஸாதித்தாடொன்கையால், மகாதேவர் யாவ
ருக்கும் பிரஸாதிக்கின்றவனொனவும், ஆயினும் அது அவரை ஆசிர
யித்தவர்க்கே கூடுமெனவும், அப்படியே ஒருவர் சிவனை ஆசிர
யித்தமையால் பூர்வம் அவருக்கு அம்மஹாதேவர் பிரஸாதித்தாடொ
னவும், அதனை ஸாக்ஷியாகக்கொண்டு நானும் அவரை ஆசிரயிக்கி
றேனெனவும், நீயும்என்றோடு ஆசிரயிக்கக்கடவாயெனவும் இரா
மபத்திரர் பிரகாசப்படுத்தினார் என்று ஸமர்த்திக்கவேண்டியது. அ
ப்போதுதான் இராமவாக்கியத்தக்குப் பலனுண்டாகும். அந்தவா
க்கியத்தை இப்படி ஸமர்த்தித்துத்தழுவுகையிலும், இராமர் சிவனை
ப்பூசிக்கின்றவர் என்னும் வாய்மைவிட்டொழிந்திலது. எப்படியோ
டியொதுங்கினாலும் சிவபூசை இராமனாவிடாது தொடர்கின்றமை
யால், அந்தவாக்கியத்தக்கு (இவ்விடத்தில் பூர்வம் மாதேவர் எனக்
குப் பிரஸாதம்பண்ணினார்) என்று பொருளுரைத்தலே அமைவுடை
த்து. வேறொருத்தருக்குச் சிவன்பிரஸாதித்தாடொன அவர்கூறி
னொன்பதற்கு ஒதரவுகிடையாமையாலும், தனக்குப்பிரஸாதித்தா

ஆபாசவிளக்கம்.

ரு

னொன அவர்கூறினொன்பதற்குப் பாத்மமுங் கூர்மமும் ஸாக்ஷிகூறி
க்கொண்டிருக்கின்றமையாலும், யுக்தியதுபவங்களும் இதற்கே ஒத்
திருக்கின்றமையாலும் நமது சாஸ்திரியாரது அநர்த்தம் பண்டித
சபையேறமாட்டாது மடிந்ததென்க.

இராமர் சிவபூசைசெய்தார் என்றுயாங்கூறுதலால், இராமரு
க்கு ஸேவகத்வமும், சிவபெருமானுக்கு ஸேவ்யத்வமும், ஸித்திக்கின்
றன. இதனால் இராமனைக்காட்டிலும் சிவன் உயர்ந்தவரும், சிவ
னைக்காட்டிலும் இராமர் தாழ்ந்தவருமாகிய தாரதம்யமேவெளியாகி
ன்றது. இராமனைக்காட்டிலுஞ் சிவன் உயர்ந்தவர் என்று சாதித்த
லே எமதுகடமையாகையால், இராமாயணவசனத்தை நமதுசாஸ்
திரியார் எப்படிப்புரட்டி அர்த்தஞ்செய்தாலும் எமதுபட்சம் கெ
டாமல் நிலைநிற்பதைப்பார்த்து யாம் ஸந்தோஷிக்கின்றோம். அந்த
வாக்கியத்தில் இராமர் சிவபெருமானைப் பிரஸ்தாபிக்கையில் (மகா
தேவர்) என்று பிரஸ்தாபித்தார். அன்றியும், அவரைப் (பிரபு)
என்று துதித்தார். அவ்வளவிலமையாது அவர் (பிரஸாதித்தார்)
என்றுகூறினார். இராமர் மனுஷ்யரேயன்றி வேறில்லை. அவர் விஷ்
ணுவினது அவதாரமாகையால் தேவரெனின், அவர் (மஹாதேவர்)
எனச் சிவனைப்பிரஸ்தாபிக்கையால், தேவராகியதமக்கும், மற்றத்தே
வர்கட்கும் அருளத்தக்க வாற்றலுடையவரென அவர் சிவனைமதித்
திருக்கும் வாய்மைவெளிப்பட்டது. அன்றியும், அவர் சிவனைப்பிரபு
என்கையால், அவருக்குத் தாம் அடிமையென்பதுவெளியாகியது.
அன்றியும், சிவன்பிரஸாதித்தாரென்கையால், அது அந்தப்பிரஸா
தத்தைத் தாமெதிர்பார்க்கின்றவர் எனத் தெரிவிக்கின்றது. இவை
களை யோசிக்கிறபோது இராமர்தாழ்ந்தவர், சிவன் உயர்ந்தவர் என்
று யாருஞ்சாதிக்கலாமாகையால், இதனையுணராமல் உயர்ந்தவரா
கிய சிவனைத் தாழ்ந்தவராகிய இராமர்பூசித்தாரென்பதில் சாஸ்திரி
யார் துக்கப்பட்டது பரிதாபமென்க. சிவனைக்காட்டிலும் இரா
மர் பெரியவராயிருக்கும்பட்சத்தில் சாஸ்திரியாருக்குத் துக்கமுண்
டாகலாம். அங்ஙனமில்லாதபோது அவருக்குண்டாகிய துக்கத்
திற்குக்காரணம் அவரது விசாரணையின்றிவையாம். தலைவன்
அடிமையை (மஹான்) எனவும், (பிரபு) எனவும், (பிரஸாதித்தார்)
எனவுங்கூறுதலமையுமோ? அடிமையேயன்றோ தலைவனை அவ்வா
றெல்லாங்கூறி மகிழ்வன்? இவ்வுண்மையுணர்ந்தபேர் இராமர் சிவ
னைப்பூசித்துச் சிவப்பிரஸாதத்தையடைந்தார் என்று பொருளுரை
க்கப். பின்னிவொர்களா? ஒருபோதும் பின்னிடர்! பின்னிடார்!!
இதனால், நமது சாஸ்திரியாரது பிரஸங்கம் அவலமாகியதுகாண்க.

௬

இராமதத்வதீபிகையினது

இராமர் பிரஹ்மஹத்தி நிவீர்த்தியின்பொருட்டேயன்றி எப்போதுஞ் சிவனை ஆராதிக்கின்றவராகையால், (அத்ரபூர்வம்) என்னும் இராமவாக்கியம் இராமருக்குச் சிவபூசையை ஸ்தாபித்துவிட்டதென்க, விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, நமதுசாஸ்திரியார்(இராமருக்கு ஹத்திவந்ததுமெய்யாகில் அதனையும், அதுதொலைய அவர் சிவபூசைசெய்ததையும் வான்மீகி என்சொல்லவில்லை) என்றார். இராமாயணம் இராமரது பெருமையை விரிப்பது. அவரது பெருமைகூறவந்தமுனிவர் அவரது இழிவுகூறுதல்கூடாது. இழிவுயாதெனின், இராமர் இராவணவதாநந்தரம் சிவபூசைசெய்தாரெனின், என்செய்தாரென்னுங் கடாநிகழும். அதற்கு அவர் இராவணனைக்கொன்ற பாவந்தொலைக்க வென்னு முத்தரமுண்டாம். இவ்வாறு விளக்குவது இராமருக்கு இகழேயன்றிப் புகழாகாமையின், இராவணவதாநந்தரம் இராமர் சிவபூசைசெய்ததை வால்மீகர் சொல்லாமல்விட்டனர். அவர் வானாவிடுத்ததுகொண்டே இராமருக்குமகிமைசிறவாது. இராமர் சிவனைப்பூசிக்க வில்லையெனவாவது, அல்லது இராமரைச் சிவன்பூசித்தாரெனவாவது அம்முனிவேந்தர் எங்காவதுபடித்ததன்டெனின், இராமருக்கு மகிமைசிறக்கும். அங்ஙனமின்மையால், சாஸ்திரியாரது பிரஸங்கம் நிஷ்பலமென்க. இதனால், ஹத்திரேர்ந்ததும் அது தொலையுமாறு அவர் சிவபூசைசெய்ததும் அம்முனிவரது ஹ்ருதயமாகாமற்போகாது. இவ்வுண்மைகளை விசாரியாமல் இராமர் சிவபூசைசெய்ததை வான்மீகர் சொல்லவில்லையென்று சாஸ்திரியார் ஸந்தோஷித்தது அல்பஸந்தோஷமாயிற்று. இராமருக்குப் பிரஹ்மஹத்திப்பிராப்தியைக் கூறுவதில், வால்மீகர் கொஞ்சம் மரியாதைபாராட்டினரேயன்றி, அவருக்குச் சிவபூசையைக்கூறுவதில் பின்னிடைந்தவர். (அத்ரபூர்வம்) என்னுஞ் சுலோகத்திலிருக்குஞ் சிவாதிக்யத்தை அதிகமாக யாம் விளக்கிக்காட்டினோமாகையால், இராமருக்கு வால்மீகர் சிவபூசையை யொப்பவில்லையென்று பூர்வபட்சிகள் மனப்பால்சூழப்பது பெரும்பேதைமையேயாம். வால்மீகிபகவான் சிவாதிக்யந்தோன்றக்கூறிய வசனங்கள் பலவுள. அவற்றுள், (ஸ்ரீமதோநீலகண்டஸ்ய) என்னும்வசனத்தில் இராமர் சிவபெருமானை (ஸ்ரீமத்) என்னுங் கௌரவவாசகத்தால் பிரஸ்தாபித்து, அச்சிவபிரானது திருவானையைத் தாழும், மற்றையருங் கடக்கமுடியாத அருமையையெடுத்துப்பிரகாசப்படுத்தினர். அன்றியும், (க்ருதாபிஷேக:) என்னும்வசனத்தால் (பகவானும் ஈசருமானபரமேசுவரர் பார்வதியாருடன் ஸநானஞ்செய்து நந்தியுடன்கூடி விளங்கியதுபோல்

ஆபாசவிளக்கம்.

௭

இராமர் ஸீதையுடன் கோதாவரியில் ஸ்நானஞ்செய்து லட்சுமணருடன் கூடிவிளங்கினார்) என்றுபெறப்படுகின்றது. இதில் இராமருக்கு மகிமைசிறக்கவேயன்றோ சிவனைவருவித்துக்கூறினர்? அன்றியும், ஸீதைக்குமகிமையுண்டாகப் பார்வதிபாரையும், லட்சுமணருக்கு மகிமையுண்டாக நந்திபகவானையும் அவர்வருவித்தலால், இராமர்முதலினோர் தாழ்ந்தவரும், சிவன்முதலாயினருயர்ந்தவருமாதல் அவரதுஹ்ருதயமாயிற்று. இராமாயணமாகிய பிரமாணத்திற்கு இராமர் பிரமேயமாய்நின்றலால், எடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்திற்கேற்ப அவரிடம் வால்மீகர்கொஞ்சும் மரியாதைபாராட்டினரெனவறிக. இவ்வுண்மைதேராத பலவாறுபேசுதல் பண்டிதரவைக்கட்பயன்பெறுதென்க. விரிக்கிற்பெருகும். இங்ஙனநிற்க.

இராமாயணத்தில் இராமர் சிவனைப்பூசித்தாரென்று கூறாமையால், அதற்குமாறாகக்கூறும் புராணங்களை யாமொப்போமென்றார். இராமாயணத்தில் இராமருக்குச் சிவபூசைகேட்கப்படவில்லையென்றது நமதுசாஸ்திரியாரது விபரீதமேயன்றி வேறில்லை. வால்மீகியினது ஹ்ருதயத்தை யாம் பரிஷ்கரித்து விளக்கினோமாகையால், இராமாயணத்திற்கும், புராணங்களுக்கும் விரோதமுண்டாகாமை வெளிப்பட்டது. இராமாயணத்தில் இராமர் சிவபூசைசெய்யவில்லையெனவும், புராணங்களில் இராமர் சிவபூசைசெய்தாரெனவும் பெறப்படுமாயின், அவற்றினது விரோதங்களைப் பரியாலோசிக்கலாம். அங்ஙனமின்மையால், சாஸ்திரியாரது தெளிவின்மைக்கே துக்கிக்கவேண்டியது. நமதுசாஸ்திரியார் இராமாயணத்திற்குண்டாகிய யோக்கியதை புராணங்களுக்குக் கிடையாதென்னுங்கருத்துடன் அப்புராணங்களைத் துஷித்தாராகையால், அதையுங்கொஞ்சும் யோசிப்பாம். இராமாயணத்தைநோக்கப் புராணம் தாழ்ந்ததென்னுங்கால், எல்லாப்புராணங்களுக்குந் தோஷமுண்டாகி இராமனது புகழைக்கூறும் விஷ்ணுபுராணங்களும் இழிவெய்தும். வைஷ்ணவபுராணங்கள் ஸாத்விகமென்பாராயின், சைவபுராணங்கள்ஸாத்விகம் என்னும்வாதம் நிகழும். நிர்விவாதகிரஸ்தமான ஆதரவுகாட்டி வைஷ்ணவபுராணங்களைச் சாதித்தலன்றோ கனம் பெறும்? அங்ஙனமில்லாமையென்றோ நமதுசாஸ்திரியார் சிவபுராணமாகிய ஸ்காந்தத்தை அநாதரவுசெய்தது! அந்தஸ்காந்தம் சூதஸம்ஹிதைமுதலிய பகுதிகளையுடையது. அவற்றுள், சூதஸம்ஹிதையை ஏறெடுத்துப்பார்க்கவும் நமது சாஸ்திரியாருக்குத் திறமையுண்டா? குருடனுக்கு ஒளி பகையானுற்போலன்றோ அவர் அந்தச்சூதஸம்ஹிதையையும், அதின்மூலமாகிய ஸ்காந்தத்தையும்,

அ

இராமதத்வதிபிகையினது

அதற்கினமாகிய மற்றைப்புராணங்களையுந் தூஷிக்கவெளிவந்தனர்? இராமாயணம் வெறுங்கதையாகையால், கதைசொல்லுவதில் சாஸ்திரியார் ஸிம்ஸந்தான். ஸ்காந்தத்தில் கதாபாகங்கொஞ்சமும், தத்வநிர்ணயபாகம் அதிகமுமாகையால், அவருக்கு வாய்குமட்டியது போலும். அதனால், அவர் ஸ்காந்தாதிகளைத் தூஷிப்பது அவருக்கு னைந்துதர்மந்தான்.

அவர் இவ்வளவிலமையாது வேறுவிதத்தாலும் இராமாயணத்திற்கு மகிமைகூறினர் என்னெனின், இராமாயணம் ஆதிகாவியமெனவும், புராணங்கள் வியாஸரால் பின்னருண்டாயினவெனவும், அதனால் புராணங்களைநோக்க இராமாயணம் உயர்ந்ததெனவும் ஸந்தோஷித்ததேயாம். புராணங்கள் (சதகோடிப்பிரவிஸ்தரம்) எனவும், துவாபரயுகந்தோறும் அதனைவியாஸர் நாலுலட்சங்கிரந்தமாகத் தொகுக்கின்றனரெனவும் உண்மைநூல்கள் கூறுகையால், இராமாயணத்திற்குப் பிந்தியவை புராணங்களென்றது தெரியாமையேயாம். அன்றியும், வியாஸரால்செய்யப்பட்ட பிந்தியநூலாகிய பிரஹ்மஸூத்திரத்தின்முன்னர் இராமாயணத்தை யொருபொருளென வேதாந்தவியாபாரங்கிலர் மதியாராகையால், நமதுசாஸ்திரியார் இராமாயணத்திற்கேற்றிய கௌரவம் இறங்கிவிட்டது. புராணத்தைத்தாழ்த்தி இராமாயணத்தையுயர்த்தி நம்மவர் ஸந்தோஷித்தவிட்டதனாலேயே அந்தஸந்தோஷம் ஸந்தோஷமாய்விட மாட்டாது. நமதுசாஸ்திரியார் இராமாயணத்திற்குக்கற்பித்தவுயர்வு புராணங்களைநோக்கியேயன்றிச் சுருதிஸ்மிருதிகளை நோக்கியன்றாகையால், அந்தச்சுருத்யாதிகளைநோக்க இராமாயணத்தினுயர்வு விபசரித்துவிட்டது. உயர்ந்தபொருள் எப்போதுந் தனதுநிலைமை கெடாது கீற்றலவசியம். சுருதிஸ்மிருதிகளுக்குமுன்னர் இழிந்து போகும் இராமாயணம் விபசாரதோஷம்பெறுதது யாங்ஙனம்? (உயர்வு) என்னுஞ்சொல் இராமாயணத்தின்றலையினின்றுமிறங்கி வேதத்தின்காலிற்போயடைகின்றமையால், இராமாயணம் உயர்ந்தது, ஸ்காந்தம். தாழ்ந்தது என்றுகொண்டாடியது திண்டாடியதாயிற்று. நமதுசாஸ்திரியாருஷித்த புராணத்தின் கதியை அவரது இராமாயணமும் அடைந்தமையால், இனி அவருக்குத் துக்கமன்றிச் சுருதுண்டாவது கஷ்டமென்க.

இதகாறும் சாஸ்திரியாரது கியாயத்தையங்கேரித்துப் பதில்கொள்ளோம். இனி எமதுசொந்தரியாயத்தைக் கொஞ்சங் கூறுகின்றோம். வேதம் முதலால். புராணம் வழிநூல். இராமா

ஆபாசவிளக்கம்.

௯

யணம் சார்புநூல். முதனால் உயர்ந்ததும், வழிநூல் அதனின்றழந்ததும், சார்புநூல் அதனினுந்தாழ்ந்ததுமாம். இதற்கு விரோதமாகச் சார்புநூலாகிய இராமாயணத்தை வழிநூலாகிய புராணங்களைக் காட்டிலுமுயர்ந்ததெனல் யாங்வனம்? அங்வனமாயின், முதனூலாகிய வேதத்தைக்காட்டிலும் வழிநூலாகிய புராணம் உயர்ந்ததெனவன்றோ துணியப்படும்? நம்மவர் புராணத்தைத் தூஷிக்கத் தலைப்பட்டு, அதற்காதிக்கங்கற்பித்தவராயினர். அதனால், அவரது விசாரம் பெருங்குழப்பமென்க. இனி யாமொன்று கூறுகிறோம். இராமாயணம் இராமரதிகதை. பாரதம் தருமரதிகதை. உலகில் இராமாயணம், பாரதம் என்னும் இரண்டையும் வாசித்துவருகின்றார்கள். பாரதத்தில் தருமருடையகதையை வாசிப்பவர்கள் அத் தருமரைத் தெய்வமெனத்துணிவதுண்டா? அதனோடுசேர்ந்த இராமாயணத்தில் இராமர்கதையை வாசிப்பவர்கள் அவ்விராமரைமாத் திரம் தெய்வமெனத்துணிதல் யாங்வனம்? தருமர்-இராமர் என்பவர்கள் ஸமையோக்யர்களாகையால், அவர்களது சரிதங்களைப் போதிக்கும் பாரதராமாயணங்கள் நீதிகளைத்தெரிவித்து உபகரிக்குமென்க. அவைகளிற் பெறப்படுஞ் சிவவிஷ்ணுக்களுடையவுபாஸனைகள் (தருமர்-இராமர்) முதலினோர் அனுசரித்தற்கென்க. இராமாயணத்தில் எங்காவது இராமரை இருடியர்வணங்கினார்கள் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றதா? இராமனோயன்றோ சிவனடியார்களாகிய அவ்விருடியரை வணங்கினொன்று பலவிடங்களிற் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது? இந்தவுண்மையையன்றோ தருமரிடத்திலுஞ் சிறக்கும்? இவ்வுளவறிந்தபேர் தருமரோடுசேர்த்து இராமரையுந் தெய்வமன்றெனவொதுக்குவரேயன்றி அவரைத் தெய்வமாகமதியாடுன்க. அவர் தெய்வமாகாமைனால், அவரது சரிதையாகிய இராமாயணத்தைத் தெய்வத்தின்மகிமையுணர்த்தப்போந்த புராணங்களுக்கதிகமாகப் பூர்வபட்சியாரொப்பியது தப்பிதமாய் முடிந்தது.

இனி, இராமர் விஷ்ணுவின்து அவதாரமாகையால் தெய்வமாவொனின், தருமர் இயமனது அவதாரமாகையால், அவருந் தெய்வமாயினர். (ஸ்ரீவேதேவா: பசுதாமவாபு:) என்கிற சுருதியால் எல்லாத் தேவர்களும் பசுக்களாயிடுதல்கேட்கப்படுகையாலும் (ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸு-ரோந்த்ராத்யை:, பசவ: பரிசீர்த்திதா:) என்னும் ஆதித்யபுராணவசனம் விஷ்ணுவை எல்லாத் தேவரோடுஞ்சேர்த்தப்பசுவென்று நாட்டுகையாலும் தருமராகியபசுவுக்கும், இராமராகியபசுவுக்கும் ஒருபேதமுமில்லையென்றறிக. இந்தப்பசுக்களை அடக்கி

யானுத்தலைமையைகோக்கியே (ஸ்வதச்சிவபூசபதி;) எனவும், (ஸ்வயம் தஸ்மாந்பசுபதிஸ்ஸம்பபூவ) எனவும், (தஸ்மாந்ருத்ர: பருநாம திபதி:) எனவும் வேதங்கள் சிவனைக்கூறின. அன்றியும், நாராயணனைத் தியாதானெனவும், சிவனைத் தியேயனெனவும், நாராயணரது ஹ்ருதயத்தில் பரமாத்மா வசிக்கின்றானெனவும், அந்தப்பரமாத்மா (ஈச - ருத்ர - மஹேசுவர - ஊர்த்வரேத - விருபாக்ஷ) நாமங்களால் வெளிப்படுகின்றானெனவும் வேதங்கள் இனிது பிரகாசிப்பித்தலறியாது நமதுசாஸ்திரியார் தசரதன்சேயாகிய இராமருக்குப்பரத்துவங்கல்பிக்கவந்தது அவர்வேதமிருந்தவூழிற் குடியிருந்தறியாத அவை திகராதலை வியத்தமாக்கியது. நாராயணனைத் (தியாதா) என்று சுருதிகூறுகையால், அவரது அவதாரமாகிய இராமருந் (தியாதா) ஆவரேயன்றி வேறில்லை. அவர் (தியேயர்) ஆகிய சிவனைப்பூசித்தல் வேதத்தின் ஸம்மதம். இதனை வேதமறியாத சூத்திரபிராயர்களே மறுக்கத்தக்கவர்கள். இவ்வுண்மைகளை இனியேனும் நமதுசாஸ்திரியார் ஊன்றிவிசாரித்து நேஷமப்படுவாராக. இனி, இராமர் தெய்வமன்று. அவர் ஸாமான்யமாகிய ஓர் ஜீவனை யென்பதை வேறுநியாயத்தாலும் பிரகாசப்படுத்திக்ஞோம். பாரதம் ஸபாபர்வத்தில், (தஸ்யாம்ராஜ்ஷய:) என்னும் வசனத்தால் மெதர்மராஜன்சபையில் சுத்தராயும், புண்ணிய சொருபராயுமிருக்கின்ற தேவரிஷிகள், ராஜரிஷிகள் முதலினோர் வைவஸ்வதன் என்னும் அந்த மெதர்மராஜனை ஸந்தோஷத்துடன் உபாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். அவர்கள் (யயாதி-நகுஷன் - புருரவன் - மார்தாதா-ஸேர்மன்-இராமன்-லட்சுமணன்-பிரதர்த்தன்) முதலினோர் என்று பெறப்படுகிறது. இதில் இராமர் ஜீவகோடிகளிற் படிக்கப்பட்டார். இயமனை யுபாசித்துக்கொண்டிருந்த இராமர் சிவனையுபாஸித்தார் என்றால், துக்கங்கொண்டாடிய சாஸ்திரியார்தன்மை வியக்கற்பாலதே. இராமனைப்போலவே கிருஷ்ணருந் சீவனையென்பதை நிரூபிக்கின்றோம். கிருஷ்ணர் அர்ச்சனரைப்பார்த்து (ததச்சார்ங்கம் ததுச் ரேஷ்டம்) என்னும்வசனத்தால் “வராய்அர்ஜுன! அதற்குப்பின்பு என்னுடையகையிலிருந்த சார்ங்கம் என்னும்வில்லானது நமுகி விழுந்துவிட்டது. அப்போது மூர்ச்சையடைந்தவனாகி நான் தேரினது அடித்தட்டிலே போய்விழுந்தேன்” என்று சாலுவயுத்தத்தில் தானடைந்தகதியைச் சொல்லிக்கொண்டதை ஆரண்யபர்வத்தில் வெளிப்படுத்தியிருக்கின்றது. அன்றியும், அந்தக்கிருஷ்ணர் ஓர் வேடனது அம்பாவிற்றார். அநந்தரம் அவருக்கு அர்ஜுனனால் பிரேதகிருத்யங்கள் கடத்தப்பட்டன. இந்தக்கிருஷ்ணருடைய உயிரை

ஆபாசவிளக்கம்.

கக

வாங்கியவேடன் பூர்வஜம்த்தில் வாலியாகியருங்காகையால், அப்போது செடிமறைவிலிருந்து தன்னுயினைவாங்கிய இராமனாயேயன்றோ அவர் கிருஷ்ணராய்வரப்பார்த்துப் பழிக்குப் பழிவாங்கிக்கொண்டான்? இராமருக்கு வாலியைக்கொன்றபோது வாலி சுக்ரீவர்களுடைய அடையாளந்தெரியாமற் போயினமையாலும், வாலியை நேர்கின்றனாகொல்லும் ஸாமர்த்தியம்போதாமையாலும், அப்படியே கிருஷ்ணருக்குத் துர்வாசருடையசாபத்தைக் கடக்கமுடியாமற்போயினமையாலும், வேடன் சரந்தொடுத்ததெரியாமற் போயினமையாலும், துர்மரணமடைந்தமையாலும் இரண்டுபேருஞ்சேதனவர்க்கத்தில் படிக்கப்பட்டனர். இவ்வுண்மைகளையோசித்தவர்கள் இராமரிடத்தில் ஜீவைகதேசதர்மத்தை இனிது துணிவார்களாகையால், (இராமனைச் சீவனென்றுகூறுகின்றவர்கள் சண்டாளர்கள்) என்று நமதுசாஸ்திரியார் நமதுபிரஸங்கத்திற் பிரஸ்தாபித்ததைக்கேட்டுச் சிரிப்பார்களென்க. இராமனாயும், கிருஷ்ணனாயும் ஜீவர்க்களென்று பிரஸ்தாபித்தவர் வியாஸரேயாகையால், அந்தமஹர்ஷியையே அவர் தூஷித்தவராயினர். சாஸ்திரதர்மந்தெரியாமல் அந்தச்சாஸ்திரத்தையும், அதனைச்செய்தருளியமுனிவனாயுந் தூஷித்தவர்க்கே சண்டாளத்தன்மை பிராப்தமாவதுஸித்தம். இதற்குப்பரிகாரந்தேடி நமது சாஸ்திரியார் குணப்படுவாராக. இவ்வுண்மைகளை இனிதுவிசாரியாமல் இராமனாயும், இராமாயணத்தையும் அளவுக்கதிகமாக எண்ணிக்கொண்டு அவர்மனஸ்தாபத்தைத் தேடிக்கொண்டது பரிதாபமென்க.

இனிச்சுருதிக்கும் ஸ்மிருதிக்கும் விரோதமுண்டாகில் ஸ்மிருதியைத்தள்ளிச் சுருதியைக்கொள்ளவேண்டியது என்று மீமாம்ஸாசாஸ்திரம் எல்லேகூறுகின்றது. சுருதிகள் பெரியிருடியாகிய சிவனாது திருவாக்கும், ஸ்மிருதிகள் இருடியாது திருவாக்குகளுமாகையால், மேற்போந்த எல்லை அமைவுடைத்தே. புராணங்களை நோக்க இராமாயணம் உயர்ந்தது என்பதற்கு இவ்வாறு எல்லை கற்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றதா? எல்லைகற்பிக்கும் ஒர்விதியும் போதாமையின், புராணங்களைநோக்க இராமாயணமுயர்ந்ததென லமைவுடைத்தன்று. இராமாயணம் என்று ஈண்டு நமதுசாஸ்திரியார் துதிப்பது வான்மீகத்தையேயாம். அத்தாழ்மராமாயணம், போதாயனராமாயணம், வாசித்தராமாயணம் என்பனவாதி வேறு இராமாயணங்களுங்கேட்சப்படுகையால், யாம் அவைகளையும் ஈண்டுவிசாரிப்பாம். இவ்விராமாயணங்கள் இராமரது சிவபூஜையை வியத்தமாகக் கூறுவதால், இவைகளைச் சாஸ்திரியார் விரோதிக்க நியாய

கட

இராமதத்வநீபிகையினது

மில்லை. இவை வான்மிகத்துக்கு முந்தியவையாயினும், பிந்தியவையாயினும் எடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்தில் அதனோடு விரோதங்கொள்ளாமையால், யாவும் ஏகதாத்திரியத்திலேயே பரிவஸானத்தை யடையும். இராமரதபுகழை விரிக்கவேபோந்த அவைகள் அவ்விராமருக்குச் சிவபூசை இழிவைத்தருமாயின், அதனை யெடுத்திசைத்தல் என்னை? தேவியார் சிவபூசைசெய்தார் முருகக்கடவுள் சிவபூசைசெய்தார் என்பனபோலவன்றோ இராமர் சிவபூசைசெய்தார் எனலும் அமையும்? சிவபூசைசெய்தார்களென்கையில், தேவியாருக்கும் ஸ்கந்தருக்குமே அது புகழையுண்டாக்குமாயின், இராமருக்குப் புகழையுண்டாக்குமென்பது அதிகசயமா? இராமர் சிவபூசைசெய்தது அவருக்குப்புகழேயன்றி இகழாகமாட்டாது. போதாயன் முதலினோர் (இராமாயணம்) தனித்தனிக்கூறப்போந்தது இராமரிடம்வைத்த அன்புகாரணமேயன்றித் துவேஷங்காரணமன்று, அன்புகாரணமாக இராமரைப்புகழுவந்தவர்கள் அவரைஇகழ்வது யாங்ஙனம்? ஒர்போதும் இகழாராகையால், அன்னோர் இராமருக்குக்கூறிய சிவபூசை அவரது புகழாகவே முடிந்தது. இராமரது மகிமையை விளக்கவெளிவந்த இருடியரை நோக்க நமதுசாஸ்திரியார் இராமரிடத்தில் எவ்வளவு அன்புடையவர்? பெருந்தவர்களாகிய அவர்களது ஹ்ருதயத்தை இனிதாய்ந்து இனியேனும் நமதுசாஸ்திரியார் அடங்கிவாழ்வாராக. இப்படி வியவஸ்தையுண்டாக விசாரித்தவர்கள் (இராமர்சிவபூசைசெய்ததை) விரோதியார்களாகையால், அவர்கள் ஸந்தோஷிக்குமாறு ஈண்டுச் சிவசனங்களைச் சூசித்து விளக்குகின்றோம்.

ஆதித்தியபுராணத்தில் (ப்ரதிஷ்டாப்ய மஹாதேவம்) என்னும்வசனத்தால் ஸேதுமத்தியில் மஹாதேவரை ஸ்ரீராமர் பிரதிஷ்டித்து, சம்புவாகிய அச்சிவனுடைய அதுக்கிரஹத்தினாலேயே மேலானபக்தியை அடைந்தார் என்றும், அதனால், இராமேசுவரர் என்னும் பிரஸித்தநாமத்தையடைந்திருக்கும் மஹாதேவரும், பிராகதாபியுமாகிய அவ்விவிலங்கமூர்த்தியைத் தரிசித்தமாத்நிரத்தில் பிரஹ்மஹத்யாதிதோஷங்களை அவர் போக்கிவிடுகின்றார் என்றும்பெறப்பட்டது. பராசரபுராணத்தில் “ஸேதுமத்யே மஹாதீர்த்தே” என்னும்வசனத்தால் கந்தமாதனபர்வத்தத்தின்கண் தீர்த்தக்களையாகிய ஸேதுமத்தியில் கல்யாணமூர்த்தியும், தசரதபுத்திரரும், பிரபுவாகிய இராமர் மூர்க்களாகிய இராவணனைக் கொன்றுவிட்ட பாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளும்பொருட்டுத் தேவநாயகராகிய சிவ்விவிலங்கமூர்த்தியைத் தன்னுடையநாமம்விளங்குமாறு (இராமலிங்கம்)

ஆபாசவிளக்கம்.

காந்

என்றுபேரிட்டுத் தாபித்தனர் என்று வெளிப்பட்டது. இந்தப் பிரமாணங்களால் (இராமேசுவரம் - இராமலிங்கம்) என்னுந் தல வழக்கும், பெயர்வழக்கும் நிலைத்தன. இவைகளைச் சுத்தபொய் என்று வாயினாற்சொல்லிவிட்டதாலேயே இல்லாமற்போயின வாக நம்மவர்ஸந்தோஷித்தது அறிவிண்மயக்கமேயாம். பிரத்யக்ஷம், அநுமானம், ஆகமம் என்னும் சுருதியுத்தியதுபவங்களால் (இராமர்சிவபூசைசெய்தது) நிலைபேராயினமையாலும், (பக்த்யானம் ரதநோவிஷ்ணு:-ப்ரஸாத மகரோட்சிவ:) என்று பிரஸ்தாபித்து விஷ்ணுவுக்குச் சிவன் பிரஸாதித்தருளிநுரென்று சுருதியானது ஸ்தாபித்துவிட்டமையாலும் எமதுபட்சம் பசுமரத்தாணியறைத் தாற்போல நாட்டப்பட்டது. இந்தச்சுருதியில் வான்மீநிபகவான் இராமரிடத்தில் வினியோகித்த (பிரஸாதமகரோத்) என்னும் பிரயோகம் நிலைத்தலால், இந்தச்சுருதியிற்போந்த (விஷ்ணு) சப்தம் இராமனாயே வினக்கியதென்றறிக. இவ்வுண்மையைச் சிவாதிக்ய ரத்நாவளி, சைவகுளாமணி, கூரேசவிறுயபங்கம் இத்யாதி கிரந்தங்களாலும் விசாரித்து ஸாதுக்கள்ஸந்தோஷித்தத் திருவருளைப்பெற்று வாழ்வாராக. சுபம்."

இந்தப்பத்திரிகையை நிகழும் ஸர்வதாரிஸ் ஆடிமீஸ் ௫ உயில் சென்னை முத்தியாலுப்பேட்டை ஸ்ரீமல்லிகேசுவரஸ்வாமிஸந்நிதியில் இரண்டாயிரம் பிரசைகள்சூழவிருந்து நாயகரவர்கள் பிரஸங்கஞ்செய்துமுடித்தார்கள். அப்போது அந்தமஹாஸபை நிஸ்தரங்கஸூத்திரம்போலிருந்தது. யாவரும் ஆநந்தமடைந்தார்கள். இங்ஙனநிற்க.

இதற்குப் போலிமறுப்பொன்று (இராமதத்வநிபிகை) என்னும்பேரால் சிறுத்துக்காடு சீனிவாஸாசாரி என்பவர் பின்னர் வெளியிட்டனர். அதில், அதனையெழுதியபண்டிதர் எமது நாயகரை (சைவப்பழம்) எனச்சுட்டிப் பரிகாசங்கூறினார். அன்றியும், தேவதாரிந்தையையாவது, பண்டிதநிந்தையையாவது, தம்மைப்புகழ்ந்துகொள்ளுந் தன்மையையாவது யாம்செலுத்தோம் என்று தமதுயோக்யதையை யெடுத்துப்பேசினர். நிந்தைவழியினில்லாத நமதுஅன்பர் (சைவப்பழம்) என்று நாயகரவர்களைப் பரிகசித்ததென்னையோ? மீண்டும், அவர் (உறுமுலதை)க் கேட்டறியலாமென்று மல்லிகேசுவரர் ஆலயத்திலவந்தேன் என்று இவர்கத்தியதென்னையோ? இவ்வாறு இவர்புலம்பியனபல. அவற்றையாம்வணியாது இராமனைச்சிவபூசையினின்றும் இவர்தப்பவைத்த பட்சத்தைமாதிரம் ஈண்டு விசாரித்து இவரதுயோக்யதையை இனிது வெளிப்படுத்துவாம்.

நூல்.

நமது இராமதத்வநிபிகைக்காரர் (பிரஹ்மமென்பது சிவனா? நாராயணனா?) என்பதுமுதலிய சிலகேள்விகள் பிறப்பித்தார். இராமர் சிவபூசைசெய்யவில்லை என்பதற்கு அவை ஸாதகமாகமாட்டா. மற்றொன்றுவிதித்தல் என்னுங் குற்றத்தின் மதியைவிட்டார். ஆயினும், அவரது கள்ளவழியையழித்து நிர்மூலப்படுத்தி, இராஜபாட்டையை யாவருக்குங்காட்டி ஸாதக்கன் அந்தமாரக்கத்திலேயே ஸஞ்சரித்து ஸ—கிக்கத்தக்கவுபாயத்தைத் தேடுவாம்.

இவர் பிரஹ்மம் என்னும்பதம் பொதுப்பெயரென்றார். இது மஹாபரீஷத்துமுதலாகிய உபரீஷத்துக்களில் நாராயணபதத்தாற்போதரும் ஸ்ரீகாந்தனையே சொல்லுகிறது என்றார். நாராயணநாமம் மற்றொருபொருளில் பிரயோகிக்கத்தகாதது என்றார். அன்றியும், பதஞ்சலிபகவான் நாராயணநாமம் திருமன்கொழுநனுக்குரியது என்று மஹாபாஷ்யத்தில் முறையிட்டனொன்றார். இதனை மற்றொருதெய்வத்தின்றலையி லேற்றுவார்க்கு (ணகாரம்) விரோதமென்றார். புரோவாதவாக்கியங்கள் சுபாலோபரீஷத்துமுதலானவைகள் என்றார். அன்றியும், அந்தப்பிரஹ்மசப்தத்தை உபரீஷத்துக்களிற் சிவசம்புருத்ராதிராமங்களாற்போதரும் உமாகாந்தனிடத்திற் சேர்க்க நினைப்பது அஸாத்தியம் என்றார். அதற்கு அச்சிவாதிநாமங்கள் விதிவாக்கியத்தி லில்லாமல் விதித்ததை அதுவதிக்கும் அதுவாதவாக்கியங்களிலிருக்கின்றமையே காரணம் என்றார். இம்மட்டோ, நாராயணனுடையமேன்மை புரோவாதத்தில் முறையிடிகிறது என்றார். அமரகோசாதிகளிலும், விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்திலும் சிவாதிராமங்கள் நாராயணனிடத்தில் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றார். சிவாதிபதங்கள் மங்களம்முதலானஅர்த்தங்களைக் கொண்டிருக்கின்றனவென்றார். அதனால், அச்சிவாதிபதங்களைக்கொண்டு சிவனைப்பிரஹ்மம் என்றுசொல்வதுந் தகாது என்றார்.

இனி இவரதுஅகந்தையும், ஆசையுமிரியச் சிலவீண்டுணைக்கின்றும். இவர் பொதுப்பெயரெனத்துணிந்த பிரஹ்மபதம் அங்ஙனமாகாது. “ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்மா” என்று வேதங்கூறுகின்றது. அப்படியேயன்றோ “ஸர்வோஹ்யேஷருத்ர:” என அவ்வேதங்கூறியது? ஈண்டுப் பிரஹ்மருத்ரசப்தங்க ளொருபொருளையேகுறித்தலால், அப்பொருள் சிவமென்பதேஸித்தம். அன்றியும், “ஏகமேவாத்வித்யம்ப்ரஹ்மா” எனவும், “ஏகவேருத்ரோநத்வித்யாயதஸ்தே” எனவுஞ் சுருதிகள்முழங்கின. இச்சுரு

திகளிரண்டும் ஒருதோன்மையவாகி நிலைத்தன. “ஏகோஹவை நாராயண-ஆஸீத்” என்னுஞ்சுருதி மேலிரண்டுசுருதிகளிற்போந்தவாறு எல்லாப்பதங்களையுங் கொண்டமைந்தில. அதனால், நாராயணநாமம் அவற்றோடினப்படாது ஒதுங்கிப்போய்விட்டது. இம்மட்டுடா, பஞ்சப்ரம்ஹோபநிஷத்து “தூர்யம்ப்ரஹ்மஸம்ஜ்ஞிதம்” எனவெழுந்த சிவன் பிரஹ்மமென்னும் பெயருடையவர்எனத் தாபித்துவிட்டது. அன்றியும், பஞ்சப்ரஹ்மோபநிஷத்து என ஒருபநிஷத்தம், பஞ்சப்ரஹ்மமந்திரம் என ஓர்மந்திரமும், பஞ்சப்ரஹ்மம் என ஓர் பரவஸ்துவங் கேட்கப்படுதல் ஸித்தம். ஈசாகம்-தத்புருஷம் - அகோரம்-வாமம்-ஸத்யோஜாதம் என்பவைகளைப் பிரதிபாதிப்பனவே அவை. இவை சிவனானது பஞ்சவக்த்ரஸ்வரூபமாகையால், அச்சிவபரஞ்சுடயோன்றோ பஞ்சப்ரம்ஹம் என்னுந் திவ்யநாமத்தால் விளங்குகின்றது? அன்றியும், பாசுபதப்ரஹ்மோபநிஷத்தென வோருபநிஷத்துக் கேட்கப்படுகின்றது. இந்தப்பிரஸித்தியால் பிரஹ்மசப்தம் சிவனாகக்கே சொந்தமெனல் நிராகூஷபம். சிவனானதுசக்தியைப் பிராஹ்மீ என்று வைத்திதனால்அக் அழைக்கின்றன. அவர் பிரஹ்மத்தினது சக்தியாதனோக்கியே அதுசிறந்திடும். பிரமக்கிழத்தி என்று தமிழ்நிகண்டுவிற் கூறியவாறும் அறிந்திடிக. இதனால், பிரஹ்மம்என்னும்பதம் பொதுப்பெயரொனலழிந்து சிவனாகக்கே சிறப்புப்பெயராகவமைந்தது. இதனையோராது பிறந்திறந்துழலும் கூடாத்ரதேவதையாசியநாராயணனைப் பிரஹ்மமென்று சாதிக்க நமதுஐயங்கார்ஆசைப்பட்டது கள்ளிக்கொம்புக்கு வெள்ளிப்பூண்கட்டப்பார்த்ததுபோலாம். இவற்றைப் பரியாலோசிக்கும் விவேகிகள் பிரஹ்மோபநிஷத்து, பரப்ரஹ்மோபநிஷத்து, பிரஹ்மவத்யோபநிஷத்துமுதலிய நாமங்களாற்போதரு முபநிஷத்துக்களினுண்மையை முணர்ந் தின்புறுவார்கள். பிரஹ்மமென்பதுபொதுப் பெயராயின்,பிரஹ்மோபநிஷத்து என்னும்பிரஸ்தாபத்துக்கே இடமுண்டாகாது. இனிப் பழம்என்பது பொதுப்பெயர். இது வாழைமா-பலாமுதலியவிசேடங்களைத் தொடர்ந்தோடும்தபதம். எங்ஙனமெனின், வாழைத்தோட்டத்திலிருந்துகொண்டு ஒருவன் பழம்அறுத்துக்கொண்டுவாஎன்றால்அந்தப்பழம்வாழைப்பழத்தையேகுறிக்கும்.முந்திரித்தோப்பிலேயிருந்து பழங்கொண்டுவாஎன்றால், அது வாழைப்பழமாகாது. முந்திரிப்பழமேஆகும். பழம் என்கிற ஸாமானியபதம் வாழை-பலா-முந்திரி முதலிய பலவிசேடங்களைத்தொடருமேயன்றி வாழையையே தொடர்ந்தோடுமெனல்கூடாது. இந்தவுபமானவினக்கத்தால் நாராயணனைப் பிரதிபாதிக்குமுபநிஷத்திற்போதரும் பிர

௧௬

இராமதத்வதிபிகையினது

ஹ்மபதம்பசுவதிகரணநியாயத்தால் நமதுபண்டிதருக்கு உபகாரத்தைச் செய்யுமேயன்றிச் சிவனையும், ஏனையதேவர்களையும் பிரதிபாதிக்கு முபந்ஷத்துக்களிற்போதரும் பிரஹ்மபதம் அவருக்கு உபகாரத்தைச் செய்யமாட்டாது. எனவே, பிரஹ்மபதம் நாராயணருக்கேயன்றித் தேவதாந்தரங்களுக்குப் பிரயோஜனப்படாதென்றும், நாராயணரொருவர்தான் பிரஹ்மம் என்றுஞ் சொப்பனங்கண்ட நமதஜயங்கார் காலிடறிப்போகவுனஞ்செய்ததென்க. இந்தவியவஸ்தையால், பிரஹ்மபதம் பொதுவாசகமெனலழிந்து சிவசப்தத்திற்குப் பரியாயவாசகமென யாம்கூறியதே ஸித்தாந்தமாயிற்று. பிரஹ்மோபநிஷத்தில் பிரஹ்ம - விஷ்ணு - ருத்திரர்களைக்கடந்த நாலாவதுபொருள் பிரஹ்மமென்று சொல்லப்படுகின்றது. அதர்வசிகையில் நாலாவதுபொருள் சம்பு என்று சொல்லப்படுகின்றது. இராமதாபினியில் நாலாவதுபொருள் சிவம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. ந்ருவிஹ்மதாபினியில் நாலாவதுபொருள் சங்கர-நீலலோஹித-பிராகி முதலிய நாமங்கனையுடையது என்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படியே எல்லாவுபநிஷத்துக்களுங் கூறுகின்றன. விஷ்ணுவைக்கூறவெழுந்த வுபநிஷத்துக்களும் அவ்விஷ்ணுவை நாலாவதாகக்கூறாமல் சிவனையே நாலாவதாகக் கூறின. நாலாவதுபொருள் பிரஹ்ம-சிவ-சம்பு-சங்கர-நீலலோஹிதாதி சப்தங்களால் வெளியாகிறதேயன்றி நாராயணகேசவகோவிந்தாதி சப்தங்களால் எந்தவுபநிஷத்தினும் வெளியாயினதில்லை. இவைகளுக்குத் தக்ககதிதேடாமல் நம்மவர் எடுக்குந்தப்பு அவர்போல்வார்க்கே ஒப்பென்க. துரியசிவன் உளனென்னுஞ் சைவரதுகொள்கை தவறு என்று இந்தஜயங்கார் பின்புசாதிக்கப்போகிறாராம். இவருக்கு இலக்குவைத்து எதிர்பார்த்துக்கொண்டு எங்கனது பாசபதாஸ்திரம் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றது. ஆகையால், இவரதுவிபரீதப்பிரசாரத்திற்கு ஸாதுக்களஞ்சவேண்டிய அவசியமில்லை. இவ்வுண்மைகளால், நாலாவதுபொருளுண்டென்றுகூறுஞ் சுருதிகளுக்கு அமுமூஞ்சிஅர்த்தங்களைக்கூறிக்கொண்டு இரண்டாவதுபொருளாகிய விஷ்ணுவாகியபசுவைப் பிரஹ்மமென்று சொப்பனங்கண்டுகொண்டிருக்கும் சிற்றாத்தக்காட்டாரதுவைபவம் கிரிப்புண்டுபோயதென்க. “ஸர்வோஹ்யேஷ்ருத்ர:” என்றசுருதியின்படி ஸர்வமும்பிரஹ்மம் ஆயினமையால், விஷ்ணுவாதிஸகலதேவதைகளையும் பிரஹ்மமென்று வேதம் உபசரித்தவாறறிக. அவர்களைப் பிரஹ்மமென்றது உபசாரமேயன்றி உண்மையன்று. பிரஹ்மமொன்றே! அதுசிவமொன்றே! “ஆயுமிரவியுமொன்றே யனைத்துயிர்க்கு - மாயுங்காலொன்றேசிவம்” என்றார் பெரியோரும். இது “ஸசிவஏகோதேவ:” என்னுஞ் சுருதிஸித்தமாயுள்ளது. விரிச்சிற்பெருகும்.

இனி அவர் நாராயணநாமம் மற்றொருபொருளில் பிரயோகித்ததகாதது என்றார். நாராயணி என்னுந்நாமமும் அவர்கூற்றையே சமூகிநிலைக்கும். இரண்டும் ஸமநிலையினிற்றலால் நமதன்பர் தேடிக்கொண்ட நியாயம் விபசரித்தது. சிவசக்தியாகிய நாராயணி கொண்ட புருஷகோலத்திற்கே நாராயணன் என்னும்பேர் சிறந்தது. “போகிபவான் புருஷேசவிஷ்ணு - க்ரோதேசகாஸி சமோசதூர்க்கு” என்னும் வசனபரியாலோசனையால் அதுவிளங்கும். நாராயணியினது புருஷாவதாரம் நாராயணன். நமதன்பரது தெய்வமாகிய நாராயணன் அமிசியாகாமல் அமிசமாயினமையால், நாராயணனதுபரத்வம் நமுகிப்போய்விட்டது. இதனால், நாராயணபரத்வவாசகசுருதியனைத்துஞ் சக்திபரமென்பதேஸித்தம். “வாஸுதேவஃபராஃபரக்ருதி” என்றசுருதியும் விஷ்ணுவானவர் பிரகிருதிரூபினியாகிய சிவசக்தியென்பதை வியத்தமாக்கியது. இதனையோசியாது விஷ்ணுவைஸ்திரியென்பது சுருதிமூலகத்வமில்லாதது என்றுகொஞ்சியுரைக்கும் நமதுஅன்பரதுபஞ்சவுரைக்கு இனி எங்ஙனோ கதியுண்டாகும்? இதுநிற்க.

நமதுபண்டிதர் நாராயணநாமம் திருமகன்கொழுநனுக்குரியது என்று மஹாபாஷ்யத்தில் பதஞ்சலிபகவான் கூறினொன்றார். இது எமக்குமொப்பேயாம். நிராக்ஷேபமானவிதனை யாவளோ ஆக்ஷேபிப்பவர்? சிவனுக்கு இதனையுரித்தெனச் சிலர்வாதிப்பதால் அவனாயே பிரஸ்தாபித்தோமெனின், சிவசக்திகளுக்கு அபேதமாகையால், நாராயணவாசகம் சிவபரத்மாவதிலுந்தட்டில்லை. சிவேதரமானவர்களிடம் அதனை ஸமர்த்தித்தலேகூடாது. அப்படி யாவளோனும்விவகரிப்பின், நமதுஜயங்காரதுபிரஸங்கம் சீவிக்கும். அவ்வாறொருவருங் கூறாமையால், அவரதுபிரவர்த்தகம் அவலமாகியது. இவ்வுண்மையுணர்ந்தபேர் சிவபரத்வபோதகத்தில் (ணகாரம்) வி ரோதம் என்று அவர்கூறியதைத் துச்சமாகவேயொதுக்குவர். இதுநிற்க.

நமதன்பர் நாராயணனைக்கூறுஞ் சுபாலோபநிஷத்த, மஹோபநிஷத்துமுதலியன புரோவாதமும், சிவசம்புவாதிநாமங்களைப் பிரதிபாதிக்கு முபநிஷத்துக்கள் அதுவாதமும் என்று அஸ்திவாரம் போட்டுக்கொண்டு, புரோவாதத்தாற்போந்த நாராயணனது மேன்மையையே அதுவாதங்களாகிய சிவசம்புவாதிபதங்கள் விளக்குகின்றனவெனவும், சிவசம்புவாதிபதங்கள் நாராயணருக்கே யுரியனவாகி, அவளோ பரமாத்மா என்று தெரிவிக்கின்றனவெனவும் பிரஸங்கித்தனர். இது மூடர்கழகத்துமாத்திரமே முன்னுக்குவரும். எங்ஙனமெனின், உபநிஷத்துக்கள் நூற்றெட்டெனவோர்க்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றது. அவற்றுள், முதலுபநிஷத்து ஈசாவாஸ்யம். இவ்வு

கஅ

இராமதத்வதிபிகையினது

பரிஷத்தையும், இதனோடு கேந-கட-பிரசினமுதலிய ஒன்பதுஉபரிஷத்துகளையும் எடுத்துக்கொண்டு தசோபரிஷத்தொன்றையும் ஸ்ரீசங்கராசாரியர் செய்திருக்கின்றனர். இந்தப் பத்துபரிஷத்துக்களில் நமதன்பர்தேடிக்கொண்ட சுபாலோபரிஷத்து, மஹோபரிஷத்துக்கள் அடங்கியன. இவைகளே உபரிஷத்துக்களில் புரோவாதமாயின், இவைகளின்முகத்திலும் அவர்விழிக்காமல் ஒதுக்கிவிடுவாரா? நமது ஐயங்கார் ஈச-கேந-கட-பிரசினமுதலியவைகளையும் அநுவாதமென்றே அலறமுத்துவர். அங்ஙனமவர் அலறுவாராயின், உபரிஷத்துக்களில் இவைஇவை புரோவாதங்கள், இவைஇவை அநுவாதங்களெனக்கூறும் பிரமாணத்தைத் தேடியெடுத்துக்கொண்டு அவர் சபையேறவேண்டியது. இப்படிக்கன்றி அவரிஷ்டம்போல் புரோவாதாநுவாதங்களென உபரிஷத்துக்களுக்குப்பேரிட்டது பேய்மதியேயாம். ஒவ்வோருபரிஷத்தினும் புரோவாதாநுவாதங்களுள். அதவா சுபாலோபரிஷத்து மஹோபரிஷத்துக்களை நம்மவர் புரோவாதமெனக்கொண்டகாலத்தும், அவை எனைவைஷ்ணவோபரிஷத்துக்களுக்கு மூலமாகலாமன்றி எல்லாவுபரிஷத்துக்களுக்கும் மூலமாகுமெனக்கூடாது. “நகாரணம்” என்றுவிஷ்ணுவை அதர்வசிரசு காலேவாரியிழுத்தத் தெருவிலேபோட்டுவிட்டது. இந்த உபரிஷத்து எப்படியோ நாராயணனைக்கூறுஞ் சுபாலோபரிஷத்திற்கு அநுவாதமாகும்? “ஹேயாந்விஷ்ணுவாதிகாந்ஸுராத்” என்று பைப்பலாதம் விஷ்ணுவைக்கொண்டுபோய்ப் பாதாளத்தில் துவைத்தவிட்டது. இது எப்படியோ சுபாலோபரிஷத்திற்கு அநுவாதமாகும்? அன்றியும், “யோமத்ஸ்யகூர்மாதிராஹஸிற்றமாந் - விஷ்ணுக்ரமந்தம் வாமனமவாதிவிஷ்ணும், ஸவிக்ஸபம்பீட்யமானம்” என்று அந்தப்பைப்பலாதமே விஷ்ணுவைச் சிந்ஹிந்மாகப்பிச்சிப் பெரிச்சாளிக்குப் போட்டுவிட்டது. எப்படியோ இதுசுபாலத்திற்குஅநுவாதமாகும்? வைஷ்ணவோபரிஷத்துக்களாவது சுபாலத்திற்குஅநுவாதமாகுமோவெனின், இராமரஹஸ்யோபரிஷத்து “பஸ்மோத்தாளிதஸர்வாங்கம்” என்று இராமருக்கு உடம்பெல்லாம்விபூதியைப்பூசி அவனைச் சிவனாகாது விபூதியாக்கி உந்நதபதவியிலிருக்கச்செய்தது. நாராயணோபரிஷத்து “நாராயணபரோத்யதா” என்று நாராயணனைச் சிவஸேவகொனைச் சித்தாந்தம்பண்ணிவிட்டது. இவைகடாமெவ்வாறு சுபாலத்திற்கு அநுவாதங்களாகும்? இப்படி விசாரிக்கும் ஸாதுக்களுக்கு எல்லாவுபரிஷத்துக்களும் சிவஸர்வோத்தமத்தையே பிரதிபாதிக்குமுண்மைஎன்வினங்காமற்போகும்? சுபாலத்தில் நாராயணனிடத்தில் பிரஹ்மத்வாரோபணம் பண்ணியிருத்தலே அமைவுடைத்து. மேல்வினக்கிய சுருதிகளையுணர்ந்தவர்கள் சுபாலம் புரோவாதம், சுவேதாசுவதாமுதலியன அநுவாதம் எனச்சாதிப்பவரை வேதப்பொருளறியாத வெறித்தொன்றே ஒதுக்குவார்கள்.

ஆபாசவிளக்கம்.

கக

இனிப் புரோவாதம் என்பது ஒர்பொருளைமுதல்பிரஸ்தாபிப்பதும், அதுவாதமென்பது முன்பிரஸ்தாபித்ததை மீண்டுமெடுத்துவிளக்குவதுமாம். புரோவாதம் நாராயணநாமமானால், அதுவாதம் சிவசம்புவாதிராமங்களைத் தவிர யாங்ஙனம்? நாராயணநாமம் ஒருதேவதைக்கும், சிவசம்புவாதிராமங்கள்மற்றொருதேவதைக்குமுரியருடிராமங்கள். ஒரேதேவதைக்கு எல்லாநாமங்களும் ருடியானால், நாராயணநாமத்துக்குச் சிவசம்புவாதிராமங்கள் அதுவாதமாகலாம். அங்ஙனமாகாமையால், பூர்வபட்சியாரதமதம் புலர்ந்துபோயிற்று. நாராயணநாமத்துக்கு ஜநார்த்தகேசவகோவிந்தாதிராமங்களே அதுவாதமாகவேண்டியது. அப்படிக்கின்றி நாராயணனைநகாரணம் என்றுதள்ளிக் (காரணந்துத்யேயச்சம்பு:) என்றசருகியால் காரணஸ்தானத்தினின்ற சம்புவாசகத்தை அந்த நகாரணப்பொருளுக்கு அதுவாதமாக்கிட யோசித்தது நமதுநண்பருக்கு அன்று கௌதமரிட்டசாபத்தின்பிரயோஜனமேயாம். நாராயணநாமத்திற்குச் சிவநாமங்களை அதுவாதமாகக்கொள்ளுங்கால் அவை அந்த நாராயணநாமத்தை விளக்கவேண்டியது. வேறுதேவதையினது ருடிப்பெயர்களாகிய அவை நாராயணநாமத்தை விளக்காமல், அந்த நாராயணநாமத்துக்கெதிராக நின்று அதன்மேன்மைகுலையத் தாமதலைமைவகித்தோங்குகின்றன. இதுதானே அதுவாதநாமங்களினியல்பு? அவை அதுவாதமாகியவிளக்கநிலையின்றிற்ருமாயின், நமதுஅன்பர் கஷ்டமெடுத்துக்கொண்டு நியாயஞ்சொல்வதுஆவசியகமோ? அங்ஙனமில்லாமையென்றியை அவ்வொடுத்துக்கொள்ளுங்கஷ்டம் நஷ்டமாயிட எமதுகையிலேந்திய இறகு அவரதுகண்ணைக்குத்துகின்றது. இவர் சிவாதிராமங்கள் விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்திலும், அமரகோசத்திலுமுளவென்றார். அமரகோசத்தில் அவைநாராயணனிடத்தில் படிக்கப்பட்டில. ஏனோ இவர் பெரும்புளுகிலிழிந்தார்? அமரகோசத்தில் நாராயணருக்குச் சிவாதிராமங்கள்படிக்கப்படுமாயின், அவை விஷ்ணுவக்கேரூடியாகும். அப்போது எமக்கும் ஐயங்காருக்கும் வாதம்ஏது? விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்திலவையுண்டெனின், சிவஸஹஸ்ரநாமத்தில் விஷ்ணுநாமங்கள்கேட்கப்படுகையால், இந்தக்கட்சி பலஞ்செய்யாது. அதவா இந்தக்கட்சியையாம் அங்கேகித்துக்கொள்ளுகிறோம். நமது ஐயங்கார் தமதுமக்களுக்குச் சிவசம்புநாமங்களை இட்டும், தாமும் அவற்றைஸ்மரித்தும் ஆசாரத்திற்கொண்டவரட்டும் பார்ப்போம். தாம்ஆசரிப்பதற்கு அஞ்சியொதுங்குஞ்சிவநாமங்களை அவஸரத்திற்கையாண்டு, அதட்டிக்கேட்டாற்பதுங்கியோடுவது பரிதாபமென்க. இந்தவியவஸ்தையால் நாராயணநாமத்துக்குச் சிவசம்புவாதிராமங்

கள் அநுவாதமாயினவென்னு மஸங்காதம்வாதம் அடிபட்டுவீழ்ந்தது. இனி நமதுபண்டிதர் நாராயணநாமம் புரோவாதமும், சிவசம்புவாதிராமங்கள் அநுவாதமுமாகவேகொள்ளட்டும். அப்போதுஞ் சிவாதிக்யஞ்சிதைத்திலது. எங்ஙனமெனின், புரோவாதத்தைவிளக்குவது அநுவாதமாகையால், நாராயணநாமத்தால் மயங்ககின்ற சிவபரத்துவத்தைச் சிவசம்புவாதிராமங்களால் தெளியவுணர்த்தினமையே அமைவுடைத்து. நாராயணனிடத்தில் ஓரோபணஞ் செய்துணர்த்தபிரஹ்மத்வத்தைப் பின்பு சிவசம்புவாதிராமங்களால் பிரகாசிப்பித்ததாயிற்று எனலும் அமைவுடைத்து. எல்லாப்படியாலும் சிவஸர்வோத்தமம் நிலைபேறாகியதுகாண்க. இதுநிற்க.

நமதன்பர் சிவாதிபதங்கள் மங்களம் முதலான அர்த்தங்களைக் கொண்டிருக்கின்றனவென்றார். இதனால், நமதன்பருக்குண்டாகிய ஸாதகம்யாது? சிவநாமம் ரூபியாலும், யோகத்தாலும் சிவனருக்கே யுரிமையாதலையறியாது வைஷ்ணவப்பிஞ்சு வாடுகின்றது. யோகத்தால் மங்களார்த்தரூபியாவார் சிவனேயாம். செத்து ஜேகநாதத்திற்கிடக்கும் வேகாக்குறைக்கட்டைப்பிணமோ மங்களமாயுள்ளபொருள்? சறுக்கிச்சரயுகியில்வீழ்ந்த ஏழையோ மங்களமாயுள்ளபொருள்? படுத்துப் பாயலைவிட்டெழாவிருள்வடிவோ மங்களமாயுள்ளபொருள்? இவைகளையோசியாதுபேசிய தாசராகிய ஐயங்கார்தமது அல்பகட்சிகளைத் திலதர்ப்பணம்பண்ணி, இனியேனும் சுகிப்பாராக. விரிச்சிற்பெருகும். இந்தவியவஸ்தையால் சிவனே பரமாத்மாவும், விஷ்ணு ஓபசவுமாகிய ஸத்யார்த்தம்வெளிப்பட்டமையால் பசுவாகியவிஷ்ணுவின்து அவதாரமாகிய இராமர் பதியாகிய சிவனைப் பூசித்தானென விழுக்காது.

இனி, அவர் “இராமன் நாராயணாவதாரமென்பதை இராமதாபின்புபரிஷத்திலும், இராமாயணத்திலும் நன்கறிந்துகொள்க” என்றுகூறினார். இராமரை நாராயணாவதாரமென்றென யாம் கூறினாலன்றோ ஐயங்கார்தேடிய பிரமாணத்துக்கு யாம் அஞ்சவேண்டியது? நாயகரவர்கள் இராமர் விஷ்ணுவின்து அவதாரமெனவும், இராமர் ஜீவைகதேசியாகிறபடி அவருக்குமூலமாகிய விஷ்ணுவும் ஜீவனேயாவதெனவும், விஷ்ணுமுதலியஎல்லாத்தேவரும்பசுக்களெனவும், அந்தப்பசுக்களையடக்கி ஓள்பவர் பசுபதியாகியசிவனே எனவும் இனிதுவிளக்கியிருத்தலைக் கவனியாது வெற்றெனத்தொடுத்தென்னுங் குற்றத்திற்கிடனாக அவர்வரைந்தது கிஸ்புருஹமென்க. அவர் இராமதாபினி என்னும் உபரிஷத்தின்பேரைப் பிரஸ்தாபித்துவிட்டதானேயே அதிற்போந்த இராமருக்குக் கௌரவம்ஸித்தித்

ஆபாசவிளக்கம்.

உக

துவிட்டதாக ஸந்தோஷிக்கிறார். இராமணாப்பிரதிபாதிக்கவெழுந்த அவ்விராமதாபினியில் (சிவ) சப்தத்தைவருவித்து, பரத்துவஸ்தானஞ் செய்திருப்பதை நமதுகண்பர் இனியேனும் விசாரித்துநாணுவாராக. அவ்வுபநிஷத்தில் இராமனை நாலாவதுபொருளாக நாட்டமுடியாத துர்ப்பலத்தைதழுவிற்பாராமலும் எமதுசிவபரஞ்சுடனோ நாலாவதுபொருளாக அதிம்போந்தபரதத்வமாயிடுதலை ஆய்ந்தடங்காமலும் அவ்வுபநிஷத்தின்பேரைக்கூறி எமக்குப் பூச்சிகாட்டவந்தது விவேகிகள் பரிசுசிக்கத்தக்கதாய்முடிந்தது. இவ்வணதிற்கக.

சிவபுராணமாகிய ஸ்காந்தத்தில் நாராயணனே தரணியில் தசரதன்மதலையாய் அவதரித்தான் எனவும், அந்நாராயணனைக்காட்டியவேதமே வால்மீகியிடத்திலிருந்து இராமாயணமாக அவதரித்தது எனவுஞ் சொல்லப்பட்டிருப்பதாக நம்மவர் குதுசலித்தார். இதில் எமக்கு என்னஆக்ஷேபமிருக்கின்றது? நாராயணன் இராமராக அவதரித்ததும், இராமாயணம் வேதம்போலமணம்பெற்றதும் எமக்கு உடன்பாடேயாகையால், பூர்வபட்சியாரதுமதம் பயனற்றதாயிற்று. ஸ்காந்தம் (சைவர்களது தஸ்தாவேஜா) என்று நம்மவுடே பிரஸ்தாபித்தனர். எங்களுடையதஸ்தாவேஜையில் எங்கன் பரமசிவத்தினது ஆதித்யமே கண்டாகோஷமாக முழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதில், விஷ்ணுவை ஓர்சீவனாகவே பலவிடங்களில் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினும், அவர் உபாஸகசிரேஷ்டரென்று சொல்லப்படுகின்றனர். மூலவிஷ்ணுவை உபாஸகசிரேஷ்டரென்றபடி அவதாரவிஷ்ணுக்களையும் உபாஸகர்களென்றுஅதுகூறத்தட்டில்லை. நாராயணே புனிஷத்தில் உபாஸகசிரேஷ்டராகப்போந்த நாராயணரிடத்தில் உபாஸ்யராகிய பரசிவதர்மாரோபணத்தைக்கூறிப் பரப்பிரஹ்மம், பரஞ்சோதி என்றுபடித்தவாறு ஸ்காந்தத்தில் விஷ்ணுவையும், இராமனையும் வர்ணித்திருக்கும்பாகங்களை அறிந்திகெ. சிவனையே புரம் எனக்கூறவெழுந்த ஸ்தாந்தம் விஷ்ணுவையும், இராமனையும் புரம்எனக்கூறுதல் செல்லாமையின், சைவர்களது தஸ்தாவேஜையில் தமக்கு ஆதரவுண்டெனமயங்கியது தெரியாமையாயிற்று. எங்களுடைய தஸ்தாவேஜாகிய அதில் நாராயணனா, அல்லது இராமனாச் சிவன்பூசித்தார் என்று பிரமாணங்காட்டித்தமதுபட்சத்தை நமதன்பர் சாதித்துக்கொள்ளட்டும் பார்ப்போம். இவற்றைக் கவனியாது பூர்வபட்சியார்வெனிப்பட்டது அவருக்குப் பெருங்குறைவாய்முடிந்தது. இவ்வளவிலமையாது அவர் இராமாயணத்தை வேதத்தினது அவதாரம் என்றுகூறிக்கொண்ட கௌரவத்தையுங்கொஞ்சம் யோசிப்போம். (பாரத: பஞ்சமோவேதா:) என்று மேலோர் கொ

உஉ

இராமதத்வதீபிகையினது

ண்டிருப்பதற்கு நம்மவர் என் செய்வார்? புராணங்கள் ஐந்தாம் வேதமென்று கொள்ளத்தக்கவை என்று சாந்தோக்யத்திற்கு நியவாறென்னை? இவ்வாறு கூறுதல் அவை வேதோபபிரஹ்மணங்களாயிடம் ஸம்பந்தநோக்கியேயாகையால், எதற்குமில்லாத மகிமை இராமாயணத்திற்கு மாத்திரமுண்டாய்விட்டதுபோல நம்மவர் மனப்பால் குடித்துத் தமது இராமாயணத்தைக் கொண்டாடியது திண்டாடியதாயிற்று. விரிக்கிற்பெருகும். இதுநிற்க.

விஷ்ணுவின் துபாதீகைச் சிவனாந்தரித்தாநொனவும், சிவனாந்தரதில்லை இராமர் ஒடித்தாநொனவும், இராமனது நாமத்தைச் சிவனார் உச்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறாரெனவும் நமது பண்டிதர் பலசரக்குக்கடையினுழைந்தார். இவ்வஸங்கதங்களைச் சிவபாரம்பரியபிரதரிசினியில் (கங்காதாரணப்பிரக்யானம் - தாரகசித்தாந்தம்) என்னும் பகுதிகளிலும், சிவதத்வவெண்பாலிலும் எழுதுநாயகரவர்கள் அழித்திருக்கின்றமையால், அவைகளை யாமிங்கே நிஸ்புருஷமாகவொதுக்கினோம்.

இனி, நமதன்பர் (மேலிரண்டுகட்சிகளைப்பற்றியதீர்மானங்களாலே இராமன் ஸாக்ஷாத்பரப்பிரஹ்மமென்று ஏற்பட்டதன்றோ) எனப் பெருமகிழ்ச்சியடைந்தார். அவரது இரண்டுகட்சிகளும் பெருங்காற்றிலகப்பட்ட பூனையாயினமையால், அவர் பரத்துவமாகக் கொண்ட நாராயணரும், அவரது அவதாரமாகிய இராமரும் பசுவர்க்கத்திற்படிக்கப்பட்டுச் சிவனைவழிபடும் உபாஸகசோஷ்டர்களாயினொன்பதே ஸத்தியம். இதனால், (இராமர் சிவபூசைசெய்தார்) என்னும் எழுது பட்சமே பசுமரத்தானியறைந்தாற்போல நாட்டப்பட்டது.

நமதன்பர் (அந்த நாராயணன்கொண்ட மானிடக்கோலத்திற்குணங்கச் சிவனைப்பூசித்திருக்கக்கூடும். இதனால் சிவன் பரதத்வமாவதெங்ஙனம்?) என்றுகடையினார். அந்த நாராயணரே மைநாகபர்வதத்திற் சிவனைக்குறித்துத்தவங்கிடந்து அரியபேறுகள் பெற்றாரெனவும், தன்னுடையகண்ணைச் சிவன்றிருவடியிலிட்டு அர்ச்சித்துச் சக்கரம்பெற்றாரெனவும், வேறுபலஸந்தர்ப்பங்களிலும் சிவாராதனஞ்செய்தாரெனவும் வைதிகதூல்கள் முறையீடுவதற்கு என்செய்வார்? அவருக்குச் சிவாராதனத்தாற்கிடைத்த பருமானங்களாகவே இலட்சுமியையும், பரமபதமென்னும் வைகுந்தநாட்டரசையும் வேதங்கள்முழங்கிக்கூறுமானால், இவ்வுண்மைகளை நம்மவர் மறைப்பதெங்ஙனம்? மூலவிஷ்ணுவுக்குண்டாகிய சிவாராதனமேயன்றோ அவதாரவிஷ்ணுவுக்குமுண்டாகியது? இராமனைப்

ஆபாசவிளக்கம்.

உட

போலவேயன்றோ கிருஷ்ணரும் பாசபதநிகையடைந்து சிவாரா தனம்புரிந்து கதியடைந்தனர்; இவைகளைக்கவனியாது (இராமர் சிவபூசைசெய்ததை அகௌரவமாக எண்ணிப்) பரிகாரந்தேடியது பாழாய்விட்டது. யாமிங்கேகாட்டிய பிரமேயங்கள் மகாபார தம், வேதம் இத்யாதிகளிற் படிக்கப்பட்டமையால், சிவபுராண ங்களைத் தாமஸங்களென்று மூடர்கள்மெச்சக்கூறிமகிழும் ஸமாதா னம் ஈண்டுப் பிரயோசனப்படமாட்டாது. அவர் இராமன் மானிட னாகவந்தமையால் சிவனைப்பூசித்திருக்கக்கூடும் என்ற ஸமாதானத் தையுங் கொஞ்சம்கொஞ்சியோசிப்பாம். பிராஹ்மணன் வெட்டிவேடந்தாங் கிடுக்கையில், தன்னுடையபிராஹ்மணகுலம் இழிவெய்துதற்குரி ய நீச்சதர்மங்கடையெல்லாம் அவன்அதுட்டித்தல் யாங்ஙனம்? வெட்டிச்செய்யோடு ஸ்நேகம்புரிதலும், அவ்வீனகுலத்தாரோடு உண் ணுதலும், மற்றும் ஈனத்தொழில்களைச்செய்தலுமே அவை. இவை களையோசிக்கின், இவ்வீனங்களைக் கையாள்பவனை ஈனனையாகவா வது, பூர்வம் சுத்தனாயிருந்து பின்னர் ஈனனாய்விட்டானெனவாவது கொள்வதன்றோ உசிதமாகும்? சேவர்களுக்கு மானிடஜந்மமும், தேவ ஜந்மமும் கன்மத்தினுற்றிடைக்கும் வினைப்போகமேயன்றி வேறில் லை. விஷ்ணுவாகிய தேவஜந்மத்தையும், இராமனாகிய மனுஷ்ய ஜந்மத்தையும் ஓர் சேவனையெய்திச் சுகதுக்கங்களின்மொத்துண்டு, அவைநீரச் சிவாராதனங்களைச்செய்து பேரெய்துதலாகிய உண்மை ப்பிரஸங்கமே ஈண்டுமுடிவாயிற்று. மச்சம், கூர்மம், வராகம் என் னும்விலங்குகளாக அந்தச்சேவன் சாபத்தாலிழிந்து துக்கித்ததையும் இவற்றோடுகூட்டித் திருப்தியடைவாராக. இதனால், இராமர் சிவ னையாராதித்தது நாடகம் என்ற ஸமாதானம் நாசத்தையடைந்தது.

நிமதன்பர் (தசரதன்முதலானோரை இராமன்வணங்கியிருக் கின்றார். அதனால், அவர்கள் பரதத்துவமானார்களோ; கொண்ட வேஷம் மேன்மையைக்குலைக்குமென்றால், பிட்டுக்காசைப்பட்டு வெட்டுக்கூடைசுமந்த சிவன்கொண்ட ஒட்டக்கோலமும் அன்பர் சொல்லுஞ் சிவபரத்துவத்தை அபஹிக்குமல்லவா?) என்று தருக் கினார். தசரதன் ஓர்பசு. தாசரதியும் ஓர்பசு. ஓர்பசுவைத் தந்தையா கவும், மற்றோர்பசுவைப் பிள்ளையாகவும் அவரதுவினைகள்கூட்டின. அவ்விருவரும் மற்றொருசந்மத்தில் மாறியும்பிறக்கக்கூடும். ஒரே காலத்தில் பிராஹ்மணனும் பறையனுமாகவிருந்த இருவர் வினை வசத்தால்மாறிப் பிராஹ்மணன் பறையனாகவும், பறையன் பிராஹ் மணனாகவும் பிறக்கக்கூடுமென்றோ? முன்னுந்மத்தில் பறையனாயி ருந்து பிராஹ்மணனுக்கு அடிமையேலெய்திவிருந்த ஓர்ஜீவன்

பின்னர் தானெடுத்த பிராஹ்மணஜம்மத்தில், முன்பிராஹ்மணனாயிருந்த ஜீவன் பறையனாக ஜன்மித்துத் தனக்கு அடிமைவேலை செய்யவும் பெறுமன்றோ? இந்தவியவஸ்தையால், தசரதனாயிருந்த சீவன் புண்ணியமுதிர்ச்சியால் இந்திரனாய்விதெலும், பிரமனாய்விதெலும், விஷ்ணுவாய்விதெலும், உருத்திரனாய்விதெலும் ஸாத்தியம். ஈண்டு உருத்திரனென்றது குணருத்ரனையேயாம். இவைகளையோசித்திற போது இராமர் தசரதனை வணங்கியது ஜீவதர்மமேயாயிற்று. மனுஷ்யஜன்மமெடுத்த இருவரில் அடிமைதலைவனுக்குத் தாழ்ந்தவனாகத் தப்போல் தசரதனாகிய பிதாவை நோக்கப் பிள்ளையாகிய இராமர் தாழ்ந்தவனேயாயினர். இதனால், இராமனாக்காட்டிலும் தசரதனிடத்தில் பரதத்வம் அதிகமென்பதே ஸித்தம். இன்னும் வரிக்கிற பெருகும். நமது அன்பர் தமது ஸித்தாந்தம் இப்படியுடைபடுமென்றறியாது எங்கள் சோமசுந்தரத்தினது திருவினையாடலை ஒட்டக் கோலமென்று தூஷித்தார். அந்தவொட்டனாகிய எங்களாண்டவனுக்கு நமதன்பர் யாவருடைய யோனியை இடமாகக் கண்டுகூறுவாரோ தெரியாது. அவ்வொட்டன் பாண்டியனடித்த பிரம்படியைத் தாங்கி (விற்பிரம்பாலுற்றவடு மேவவுலகெங்குநிறை, சிற்பரனே தெய்வம் சிவசிவா) என்னும் பிரமாணத்தின்படி விஷ்ணுமுதுகிலும், பிரமன்முதுகிலும், இந்திரன்முதுகிலும், மற்றயாவர்முதுகிலும் அவ்வடித்தழும்புகாணுமாறு நிறைந்து நின்ற மாட்சியை நமது அன்பர் யோசியாதுபேசியது யாதோ அறிகிலம். அந்த வொட்டனுடைய திருமேனியை எந்தப்பிதாமாதாக்களுடைய சுக்கிலசோணிதங்களின்புரினாமமாக நமதன்பர் சாதிப்பாரென்பதும் தெரியகில்லேம். இவ்வொட்டனிடத்தன்றோ பதிலட்சணங்குன்றாதமைந்த நாடகம் நாட்டத்தகும்? எமது பெருந்தகைமைப்பிரான் தனது பரிபூரணத்தன்மையை விளக்குவதாகிய பரத்துவத்தையேயன்றோ அவரது ஒட்டக்கோலம் இனிது விளக்கியது? இவைகளையோசித்து நமது பண்டிதர் இனியேனும் இராமர் ஸேவகரும், சிவன் ஸேவ்யருமாகிய நலத்தையறிந்து குணப்படுவாராக.

இனி நமது அன்பர் இராமருக்கு ஹத்திவந்ததில்லையெனவும், அதற்காக அவர் சிவனைப்பூசித்தாரென்பது ஆகாயத்தாமரை எனவும் வரைந்து, (அயன் சிவன்முதலான தெய்வக்குழாங்கள் அரசர்க்கோணக்கொல்ல ஆண்மையிழந்து) நாராயணனைப்பிரார்த்திக்க, அவர் (அரசர்கோனுக்கு) இராமனென்னும் மகவாய்த்தோன்றி (அரக்கனருயிர்குடித்து அமரர்க்கு இருப்பிடம் அருள்செய்தார்) எனப்பிரசங்கித்து, இத்தகைய இராமனுக்கு ஹத்திவரக்காரணமுன்

ஆபாசவிளக்கம்.

உரு

டோ என்று கடாவிமகிழ்ந்தார். (வ்ரதானாமுத்தமம்வ்ரதம்) என்று புகழ்வதுபோல் நாராயணனைப்புகழ்ந்தநலமாக அதனையறியவேண்டியது. ஏனெனின், அரக்கனானுயிர்குடித்து என்று நமதன்பர்புகழ்ந்த இராவணன் வாலிக்கு ஒளித்துத்திரிந்தவன். அவ்வாலியை நேர்நின்றுகொல்லு மாற்றல்போதாது இராமரும் அஞ்சிக் காலம் பார்த்துச் செடிமறைவினின்று சேவகம்புரிந்தவர். இவைகளை யோசிக்கிறபோது இராவணனைக்கொல்லுமாற்றல் சிவனார்படைத் திலொன்பது சிரிப்பையே விளைக்கின்றது. இராவணன் வாலிக்கு அடங்கினவன். அவ்வாலியை இராமர்கொன்றது வீரத்தினாலன்று. இராவணனை இராமர்கொன்றதும் சுதந்தரமன்று. இராமருக்கு அகஸ்தியபகவான் ஆதித்யஹ்ருதயத்தை உபதேசித்து அருள்புரிந்த அநந்தரமே இராமர் இராவணனைக்கொன்றமகிமை கேட்கப்படுவ தறியாது (அரக்கனானுயிர்குடித்து) என்றுநமதன்பர் இராமரைப்புகழ்ந்ததுயாங்வனம்? இனி இராமர் இராவணனைக்கொன்றதும் வீரத்தினாலன்று. செடிமறைவிவிருந்து தனதுபாதிபலத்தை ரக்ஷித்துக் கொண்டு வாலியைக்கொன்றதுபோல், ஆதித்யஹ்ருதயபலத்தால் இராவணனை இராமர்கொன்றார். அன்றியும், “ஸ்ரீராமர் இராவணனைச் சம்ஹரிக்கும்ஸமயத்தில் உருத்திராம்சமாயுள்ளருபத்தைத்தரித்தார்” என்று இராமாயணத்திற் கேட்கப்படுகின்றது. இதனாலும் இராமர் பரதந்திராரன்பது ஏற்படுகின்றது. அதனை விளக்குதும். உருத்திராம்சம்என்பது இராவணனைக்கொல்லத்தக்க சிவஸம்பந்தமானவோர்விதஆற்றல். அந்த அமிசயில்லாதவழி இராமருக்கு இராவணனைக்கொல்லமுடியாதென்று வெளியாகின்றது. அந்தத் தன்மை சிவனிடத்திலியற்கையும், இராமரிடத்திற் செயற்கையுமாகமுடிந்தது. அஃது தனக்குச் செயற்கையாலுண்டாகாதபோது தான் இராவணனுக்கு அடங்குதலேயன்றி அவனைக்கடக்கமுடியாது. அந்தத்தன்மையானது உயர்ந்ததா? தாழ்ந்ததா? என்று சுற்றியோ சிப்பாம். தாழ்ந்ததாயின், அதனை இராமர் அபேட்சித்ததும், அடைந்ததுந்தவறு. உயர்ந்ததாயின், அது இராமர்பக்க வியற்கையாக் விராமல் சிவன்பக்கத்திலிருப்பது என்னை? உயர்ந்ததன்மையை இயற்கையாகவுடைய சிவன் உயர்ந்தவனாகத் தட்டில்லையாகையால், உயர்ந்தவனாகிய சிவனிடத்தில் இராவணனை ஸம்ஹரிக்கத் தக்க அநுக்ரஹத்தை இராமர் அடைந்தாரென்பதே துணிவு. இராவணனும் அநேகரைக் கொன்றிருக்கின்றானாகையால், அதனால் அவனும் பிறரைஸம்ஹரிக்கத்தக்க சிவானுக்ரஹத்தை அடைந்தாரென்பதேமுடிவு. முடிவாகயோசிக்கின், இராவணனும் உருத்திர

ராம்சத்தைத் தாங்கினான், இராமரும் உருத்திராம்சத்தைத் தாங்கினான் என்று அறியவேண்டியது. இதனால், அயிசம் என்பது அநுக்ரஹம் என்று தீர்மானமாயிற்று. இராவணஸம்ஹாரத்திற்கு இராமரடைந்த பிரயோஜனம் இளைத்தென்று வெளிப்பட்டதுணர்ந்தவர்கள் நமது பண்டிதர் (அரக்கர்கோணமுடிக்கச் சிவனார் ஆண்மையிழந்தார்) என்று கூறிக்கொண்டதை எங்கனோ ஒப்புவார்கள்? இராமரதயோக்யதையை நமதன்பர்க்கு யாம் இனிது விளக்கினோமாகையால், இனியேனுஞ் செருக்குறுதலங்குவாராக.

இராமர் இராவணனைக் கொன்றுவிட்டதனாலேயே அவரைப் பரதத்துவமாக மதித்தல்கூடாது. பீமன் இடம்பனையும், பகனையும், சராசந்தனையும், மணிமாலனையும், சேகனையும், துரியோதனனையும் கொன்றான். இதனால், பீமனைப் பரதத்துவமாகக் கொள்ளுதல் யாங்ஙனம்; கொன்றவனாகிய பீமனிடத்தில் அவனாற்கொல்லப்பட்டவர்களாகிய ஏனையோரது பலங்கன்வந்துசேரும்பெற்றியால் கொல்லப்பட்டவர்களைக்காட்டிலுங் கொன்றவனை அதிகன் என்று புகழ்தல்சாலும். அவ்வளவேயன்றிப் பரதத்துவமாகக்கூறுதல் சாலாது. சேகன் முதலாயினாரது பலங்கள் பீமன்பக்கல்போய்ச்சேர்ந்தபடி. இராமரது பாதிபலம் வாலிக்குப்போய்விடுமென்றஞ்சியேயன்றோ அவன் முன்னின்றுபோராடாமல் அவ்விராமர் சூழ்ச்சியால் அவனை வென்றான்? இதனால், பீமன் இராமன் என்பவர்களுடைய கதி ஒன்றாகவேமுடிதலால் பீமனுக்கில்லாத பரத்துவத்தை இராமன்றலையிலேற்றுவது சுமக்கமுடியாத பாரமாகவேமுடியும். இந்தவியவஸ்தையால் இராமரிடம் பிரஹ்மத்வம் ஓரல்பமும் நிலைபெறாமையையோர்ந்திடாமல், சிவனாரது ஸ்ரீபாதத்தின் கட்டைவிரனகதுதியால் அழுத்தப்பட்டு நசுங்குண்ட அல்பஜுத்தவாகிய இராவணனை ஸம்ஹரித்துவிட்டாரென்று தமது இராமரது பிரபாவத்தைக்கொண்டாடிய ஜயங்காரது பிரதாபத்துக்கு யாங்குலிகொடுக்க வல்லேமல்லேம். சிவபெருமானது கட்டைவிரனகதுதியால் லுட்தப்பட்டு நசுங்குண்ட ஜுத்தவாகிய இராவணனை அச்சிவனார் கொல்லுமாண்மைபெறராயினார் என்று நமது சிற்றாத்துக்காட்டார் பேசியது அவரது சீனாயேயன்றோ குலைத்துவிட்டது? இனியேனுங்கூர்ந்த யோசித்துப் பேசும்வல்லபத்தைப்பெற்று வெளிவருவாராக.

இதுகாறும் யாம்விசாரித்துத் தீர்மானித்தமுடிவால் இராமரிடம் ஓரல்பமும் தெய்வத்தன்மைஸித்தியாமையால், அவர் ஸாமான்யபத்தஜீவனென்பதே ஸித்தம். ஜீவனாகிய அவருக்கு ஹத்திஸம்பலித்தது என்பதிலோராக்கேபமு மின்மையால், அந்தஹத்

ஆபாசவிளக்கம்.

௨௭

சிதொலையுமாறு அவர் சிவனைப்பூசித்தாரொன்பது நிர்விவாதகிரஸ்தமென்க. இதனைத்தெளிந்திடாமல் (இராமர் சிவபூசைசெய்தது ஆகாயத்தாமரை) என்று வைஷ்ணவப்பிஞ்சாடிய ஈபது ஐயங்கார் எழுதியது (முழுப்பூசணிக்காயைச் சோற்றோடேமறைக்கும்) அதிகாரியினது செய்கையோடொப்பமுடிந்தது. எமதுநாயகரவர்களை நமதுபண்டிதர் சைவப்பழம் என்று பலமுறை எழுதியதால், யாம் அவரை வைஷ்ணவப்பிஞ்சென்று பிரஸ்தாபித்தது குறைகூறியதாகாது. இனி அவர் தக்கவாறு விவகரித்துவரின், யாம் அவரை யோரப்பமுங் குறைவுபடப்பேசகிலேம். அவரது குறைவுடையதிபிகையை நிறைவுபடுத்தி இரண்டுபாரமாக இப்போது வெளிப்படுத்திய சுவடியில், அந்தச்சுவடிக்குஆக்கியோர் தமதுதிருக்குமாரராகிய(வித்வான்வைகுண்டம் ஐயங்கார்) என்று நமதன்பர் வெளிப்படுத்திக் கொண்டார். யாம் கொடுத்த வைஷ்ணவப்பிஞ்சு என்னும் பட்டத்தை நமதன்பர் தமது திருக்குமாரருக்கு அளித்தவிட்டு, வேண்டுமாயின், வைஷ்ணவப்பழமென்றே முதிர்ந்து வெளிவரக்கடவர். நமது வைஷ்ணவப்பழமாகிய ஐயங்காரது சுவடியின் பிற்பாதிவிலுள்ள சரக்கைகாண்டு வெளிப்படுத்துகிறோம். அவைகளைப்பார்த்து மத்யஸ்தபுத்தியுடையபெரியோர் விலையேற்படுத்தி, அவை புழுத்தனவோ? நல்லனவோ? என்பதைநாடி மகிழ்க்கடவர். எமதுநாயகரவர்களைப்பிரஸ்தாபித்துக்(கூவுகிறார்)எனவொன்று வரைந்தார். அன்றியும் (சிவக்கொழுந்தின் கையெழுத்தே சாட்சி) என ஸ்ரீமத் அப்பைய தீக்ஷிதரவர்களைத் தூஷித்தார். இம்மட்டோ, (நமதுசைவப்பழமுங் கையெழுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றதே) என மீண்டும் எமதுநாயகரவர்களைத் தூஷித்தார். இன்னும், (சைவப்பழத்தின் விலையாகாததைச் சரக்கு) என ஒன்று கூறித்தொலைத்தார். இப்படிப் படிதாண்டிப் பேசியபண்டிதர்க்கு யாம் தக்கபகுமானங்கொடுத்துவப்பிக்க எமக்குச்சக்தியில்லாமற் போகவில்லை யென்பதையே ஈண்டறிவித்தோம். இங்ஙனமிற்க.

நமதுபண்டிதர் (அரக்கனும்வேதியனோ; வேதியனேயாயினும் அவனைவதைத்ததில் இராமனுக்குத்தோஷம் வராது.)எனவும், (பிரமன் தலையைக்கிள்ளிப் பிரஹ்மஹத்தியால் பித்தனாலைந்த சிவ பிரானது பெரும்பழிதுடைத்த பெருமானாகிய இராமன்) எனவும் பெருமைகூறிக்கொண்டார். இவர், முதற்கண் அரக்கனும்வேதியனோ என்று கடாவியநோக்கம் அரக்கர்வேதியராகார் என்று வெளிப்படுத்துகின்றது. இது, “அக்னிஹோத்ராச்சவேதாச்ச, ராக்ஷஸாநாம்க்ருஹேக்ருஹே”என்னும் இராமாயணவசனத்தை அழிக்கி

உஅ

இராமதத்வதீபிகையினது

ன்றது. பின்னர், வேதியனையாயினும் அவனைவதைத்ததில் இராமனுக்குத் தோஷம்வராதுஎன்பேசியனோக்கம் வேதியர்களைக்கொல்லுவதற் பழியுண்டாமென் றஞ்சவேண்டாமென்று உபதேசிக்கின்றது. அன்றியும், நமது பண்டிதர் தமது வழத்திரட்டில் (கசுவது) பக்கத்தில் இராவணன் பிரஹ்மணனாகான் என்று வெகுசுஷ்டப் பட்டுச்சாதித்த சாநனையையும் பாழாக்குகின்றது. இப்படியுந்த மொறி நமதுபண்டிதர் குழம்பிரான்றோ ? இவரின்னுங்குழம்பிக் குமையாவாறு சிவாதித்யரத்நாவளி உ-வது பாகம் (௧௨-வது) பக்கந் தொடங்கி (௧௮-வது) பக்கம்வரையில் பார்த்திடுவாராக. இந்தப் பகுதியில் பிரஹ்மசிரச்சேதத்தாற் சிவனுக்குரேந்தஹத்தியை இராமன்துடைத்தான் என்றுகூறிய நமதுபண்டிதரது வாய்க்குப்பூட்டன்றோ சித்தப்படுத்தியிருக்கின்றது ? இனியேனுங்கவளித்து விவகரிப்பாராக. இங்ஙனநிற்க.

நமது ஐயங்கார் (தாடகிள்கிற பெண்ணை இராமன்கொலை செய்தானோ! அதில்வினைந்ததோஷத்தை எங்கே சிவபிரதிஷ்டைசெய்துஅவர்போக்கிக்கொண்டார்) என்று சங்கைகொண்டார். தாடகையினது வதம்இராமர்செய்தது விசவாயித்திரபகவானது ஆஜ்ஞாபிரபாலனார்த்தம். போதமிழந்துசெய்தது பாவமாவதெங்ஙனம் ? இராவணவதம் தன்னுடையபெண்டைக் களவாடினானென்னுமானமேற்கொண்டு. முந்தியது பரப்பிரயோஜகம். பிந்தியது ஸ்வப்ரயோஜனம். இவற்றையுரியாத குறைவினான்றோ நமது பண்டிதர் அவலத்தில் வாயைத்திறந்தனர் ? இத்தகைய நலங்களவறிந்து குணப்படுமாறு திருவருன்கூட்டியதும் அவரது அதிர்ஷ்டந்தான். இராவணவதத்தால் வினைந்ததோஷம் பிரஹ்மஹத்தி. தாடகாவதத்தால் வினையத்தக்கது ஸ்திரீஹத்தி. இரண்டும் ஹத்திகளானாலும் பிரஹ்மஹத்தி அதிககொடுமையுள்ளது. எருதைக்கொல்லுவதும் பசுவைக்கொல்லுவதும் பாவமானாலும், பசுவதையால் பாவமதிகரிக்கும். இவைகளுக்குத்தேடும்பரிகாரங்களும் தாரதம்யமாகவேயிருக்கும். இவற்றையோர்ந்திடாமல் பிரஹ்மஹத்தியோடு ஸ்திரீஹத்தியையும் ஸமமாகக்கொண்டு நமதுபண்டிதர் கடாவியது அஸம்பாவிதமென்க. இராவணனைமாத்திரமேயன்றி அநேகரை இராமர் கொன்றிருக்கிறார். அவர்களைக்கொன்றதற்கும் அவருக்குப்பாவம்வந்ததேயன்றி வேறில்லை. இராமர் இராவணஸம்ஹாரஞ்செய்தார் என்னுங்கால், அவனையும் அவனுடையகூட்டத்தையும் அழித்தார் என்றுபொருளுண்டாகும். அதுபோல், அவர் இராவணவதத்தாலுண்டாகிய பாவத்தைப்போக்கிக்கொண்டாரென்றிங்கால் அவனை

ஆபாசவிளக்கம்.

உசு

யும், அவனுடையகூட்டத்தையும் அழித்தபாவத்தைப்போக்கிக்கொண்டானவனே பொருளுண்டாகும். இதனையோசிக்கும்போது தாடகாவததோஷிவர்த்திக்காக இராமர் எங்கே சிவபூசைசெய்தார் என்று வியஷ்டியாகப்பிரித்துக்கடாவியது கடாவாகாதொழிந்தது. இராமர் இராமேசுவரத்தின்மாத்நிரமேயன்றி ஸ்ரீகாஞ்சி, தணிகாசலம், விருஷபாசலம், ஜம்புகேசுவரம் முதலிய பலசிவக்ஷேத்திரங்களிலுஞ்சிவாராதனம்புரிந்தார் என்று அவ்வக்ஷேத்திரபிராணங்கள் பிரஸித்தப்படுத்துவதால், அதவா அவருக்குத்தாடகாவதத்தால்தோஷமுண்டாயினும், அதனின்றிவிக்கமாட்டாதெனவறிக. அன்றியும், அவர் நித்தியம் சிவபூசை செய்கின்றவரானபடியாலும் அவரைப்பாவம் அண்டாதென்க. இராமன் இயல்பாகவே பூசைசெய்துவந்திருப்பாராகில், தன்பூசைப்பெட்டியில்லைத்திருக்கிற சிவலிங்கத்தைவிட்டு தூதனமானலிங்கத்தைப்பிரதிஷ்டித்துப் பூசைசெய்யக்காரணமென்னை? முன்பூஜிக்கப்பட்டவெந்த லிங்கத்துக்கு இப்பழியைத்துடைக்க வல்லமையற்றிருக்குமானால், இந்ததூதனசிவலிங்கத்துக்கு அப்பழி துடைக்கவல்லமை எவ்வளமுண்டாகும்?) எனத் தமதுஸாமார்த்தியம்போதர நமதன்பர் கடாவினார். அதற்கு இறைதந்திவொம். நமது அன்பர் தமது திருப்பக்கூடையைச்சுமந்து கொண்டு திருமலை, பெருமாள்கோயில், நம்பெருமாள்ஸந்நிதி முதலியதிவ்வியதேசங்களுக்குக் கால்கடுக்கவோடிஅலைவது எற்றுக்கு? திருமலை=திருவேங்கடம், பெருமாள்கேயில்=ஸ்ரீகாஞ்சி, நம்பெருமாள்ஸந்நிதி=ஸ்ரீரங்கம். பாஞ்சராத்நிரிகளது பரிபாஷையின்படியாம்எழுதினோம். திருப்பக்கூடையிலிருக்கும்பெருமானை நமதன்பர் அசேதனமெனக்கழித்தே தூரதேசப்பெருமாள்களை நாடியோடுகின்றார் போலும். சிவக்ஷேத்திரங்கள் ஆயிரத்தெட்டும், விஷ்ணுக்ஷேத்திரங்கள் நூற்றெட்டுமாக உலகில் பிரஸித்தம். இந்தக்ஷேத்திரங்களில் ஓரிடத்திற்பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டரிஷியே மற்றோரிடத்தில் பகவானைப்பிரதிஷ்டித்து இஷ்டஸித்திகளையடைந்தவைபவங் கேட்கப்படுகின்றது. காசியில் சிவபிரதிஷ்டைசெய்தவசிஷ்டர் காஞ்சியிலுஞ் சிவபிரதிஷ்டைசெய்திருக்கின்றார். அவனோ காளத்தியிலும், வேறுபதிகளிலுஞ் சிவனைப்பூசித்திருக்கின்றார். இவரைப்போலவே பலரிஷிகளும், பலதேவர்களும் பலபலவிடங்களில் பகவானைப்பூசித்திருக்கின்றார்கள். காசிலிங்கத்திற்குச் சத்தியில்லாமலா காஞ்சிலிங்கத்தை வசிஷ்டர்அபேக்ஷித்தார் என்று இனிநமதன்பரதுபோதங்கேட்டவர்கள் கடாவுவார்போலும். அதினேயரிலையினின்று வரத்திக்கும் நமது அன்பர்வீஷயம் மிகப்பரிதாபமென்க.

நமதன்பரது தெய்வமாகியஇராமர் தமதுபீடைதொலைந்து
 ஷேமமடைந்த அடையாளமாகவன்றோ (இராமலிங்கம்) பிரகாசி
 த்துக்கொண்டிருக்கின்றது? இராமர் ஹத்திக்குள்ளானதையும், தம
 க்குத்தெய்வமாயுள்ளவர் சிவனென்பதையும் உலகமறிந்து ஷேம
 மடையுமாறு உபகாரப்படுத்தியபிரத்யக்ஷத்தையே பொய்யென்று
 பேசியபண்டிதர் அவ்விராமர் தமது நித்தியபூசையால் ஹத்தியை
 நிவிர்த்தித்துக்கொண்டாரென்றால் எங்ஙனெனொப்புவர்? நமதன்பரா
 யொத்தபிடிவாதக்காரர் தலையிறங்கிநாணி நான்கொள்ளவேயன்
 றோ இராமர் தமதுபேரால் சிவபிரதிஷ்டைசெய்து இராமலிங்க
 மென்று பிரஸித்தியடையச்செய்தனர்? இவ்விராமலிங்கமேயன்றி
 அவ்விடத்தில் இலட்சுமணலிங்கம், சீதாலிங்கம், ஹனுமத்லிங்கம்
 என்னும் பலவிலிங்கங்கள் இராமஸம்பந்திகள் பிரதிஷ்டித்திரு
 க்கும் பிரத்தியக்ஷத்தையுங்கண்டு ஒதுங்குவாராக. நமதன்பர் ஏட்
 டிலெழுதி இராமேசுவரம்பொய்யென்று சொல்லிவிட்டதனாலே
 யே அது பொய்யாமாறெங்ஙனம்? வேதாந்தஞானங்கற்று உலகம்
 மிச்சையென்றுசாதிக்குஞ் சூதஸம்ஸிதாப்பிரஸங்கியாணாப்போல
 ஐயங்கார்மணியும் மிச்சாஞானஸித்தியெய்துவாரெனின், ஒருவாறு
 அவரது வாய்ஞானம்மணந்தாலும் மணக்கும். அங்ஙனமின்றி உலக
 த்தை ஸத்தியமெனத்துணியும் விசிட்டாத்துவிதஸித்தாந்தபோ
 தகராய்த்திரியு நமதுபண்டிதர், (உலகத்தாருண்டென்பதில்லென்பா
 ன்வையத் - தலகையாவைக்கப்படும்) என்ற திருக்குறளுக்கிலக்கா
 யுடைதல் பெருத்தக்கமென்க. இராமரது ஆஜ்ஞையால் காசி
 க்குச்சென்று சிவலிங்கங்கொண்டெவந்த ஆஞ்சநேயர் அவர்வருவதற்
 குள்ளாக இராமர் பிரதிஷ்டித்த ஸைகதலிங்கத்தை எடுத்து அப்பு
 றம்வைக்கவெண்ணித் தன்னுடையவாலையெல்லாம் அந்தலிங்கத்தி
 ற்சுற்றி அதனைப்பிடுங்கமுடியாமல், தனதுபலங்கொண்டமட்டும்
 உயரப்பாய்த்தகாலையில், பாய்ந்தலிசையால் தனதுவாலுந்து இர
 த்தங்க்கீழ்த்தவிடம் (அதுமகுண்டம்) என்று பிரஸித்தியடைந்
 திருப்பதும் நமதன்பரறியாதுபேசியது மிகப்பரிபவமென்க. காசிரா
 மேசுவரம் என்று எந்தாட்டாரும் பிரஸித்தியாகவழங்கிவரும் உலக
 வழக்கைமாற்றாமதுபண்டிதரான்முடியுமோ? இவ்விரண்டினுக்குமு
 ன்பிரஸித்தி எந்தச்சிவவிஷ்ணுக்ஷேத்ரங்களுக்குங் கிடையாதே!
 காசியில்லிசுவகாதரும், ஸேதுவில் இராமநாதருமாக எழுந்தருளி
 யிருக்கும் பாசிவனதமசிமையை நமது பண்டிதப்பிஞ்சு மறை
 க்கப்பார்ப்பது சூரியனைமறைக்க ஏணிபோடுவதுபோலன்றோமுடி
 யும்? இவற்றைக்கவனியாத நமததோழர் இராமலிங்கம் என்று

ஆபாசவிளக்கம்.

௩௧

ஒருகல்லை யாரோவொருவர்நட்டுப் பிரஸித்தியுண்டுபண்ணினார் என்று உள்ளம்நானுமல் எழுதிக்கொண்டார். அதனையேனோ நமதன்பர் பிடுங்கிவிடக்கூடாது? இவரது ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிக்கவந்த இராமாதுஜர்முதலிய பூர்வீகர்களாவது ஏன்பிடுங்கவல்லாரல்லராயொழிந்தார்கள்? இனியாவது நமதுஅன்பர் அதனைப்பிடுங்கி அப்பாலெறிந்துவிட்டு இராமருக்குக் கௌரவத்தைச் சாதித்துக்கொள்வாராக. ஸ்ரீகாஞ்சியில் திருமாற்பேறு என்னுமிடத்தில் சிவபெருமானுக்கு (மால்வணங்கீசர்) என்றுதிருப்பெயர்வழங்கிவரும் பிரத்யக்ஷத்தையும், அதனைவிளக்கும் பிரமாணத்தையும்விசாரித்து, இத்தகையசிவமகிமைசெறிந்துவிளங்கும்கூஷத்திரங்கள் பலவுளவென்பதையுமாய்ந்தடங்கி அவர்சுதிப்பாராக. இன்னும்விரிக்கிற்பெருகும். இங்ஙனநிற்க.

நமது வைஷ்ணவசிரோமணியார் (தாசரதியின் தாட்டாமனாயின்பெருமை, கல்லுருபெண்ணானகையில் கண்டுகொள்ளலாமே) எனவுள்ளம்பழுத்து உரைசெய்தார். பாரதத்திற்போந்தஜ்ஷாடியினதுகதையை நமதன்பர் இதுகாறும்பார்த்தறியார்போலும். அவள் தனதுகணவனால்குத்துக்கல்லாகச்சுபிக்கப்பட்டுக்கிடந்தபோது அர்ஜுனன் அசுவமேதஞ்செய்யநடத்திவந்தருகினார் அந்தக்கல்லிலுராய்ந்துகொண்டது. அந்தக்குகினா கல்லோடொன்றி விடுபடாதுவருந்துவதை அர்ஜுனனறிந்து ஒருகையாற்கல்லையும், மற்றொருகையாற் குகினையையும்பற்றினான். உடனே அந்தக்குகினா கல்லினின்றும்விடுபட்டது. அந்தக்கல்லானது தனதுஜடவடிவம் மாறிப் பழையபடிஜண்டியாகிய பெண்ணாய்விட்டது. இதனால், அர்ஜுனனுடையகையினாலொருகல்லுக்குப்பெண்வடிவம்வந்ததும், அப்படியேஇராமரதுகாலா லொருகல்லுக்குப் பெண்வடிவம்வந்ததும் வியத்தம். கல்லுருவைப்பெண்ணாகியஅர்ஜுனன் பரதத்வமாயிடினன்றோ அவனைப்போலவே கல்லுருவைப்பெண்க்கியஇராமனும் பரதத்வமாகலாம்? இராமரதுகாலால் கல்லுக்குப்பெண்ணுருவம்வந்தது அந்தப்பெண்ணின்கணவனது வாக்குவிசேடத்தால். அர்ஜுனனதுகையால் கல்லுக்குப்பெண்ணுருவம்வந்தது அந்தப்பெண்ணின்கணவனது வாக்குவிசேடத்தால். இராமனதுகதியும், அர்ஜுனனதுகதியு மொருநிலையின்றலால், நமதுபண்டிதர் இராமனா அளவுக்கதிகமாகப்புகழ்ந்தது செரிக்காமல் அஜீர்ணப்பட்டுவிட்டது. இராமரதுபாரதத்திற்கே கல்லைப் பெண்ணுக்கும் வல்லபமுண்டாயிருப்பின், அவர்காமேகெளெல்லாந்திரிந்து காலங்கழித்துவந்தகாலையில், அவரதுகாலிற்பட்டகல்லுகளெல்லாம் பெண்ணுருவெய்

தாதகாரணம்யாதோ? எங்கள் காழிப்பெருந்தகையார் (சுட்டவெ
லும்பை ஓர்நொடிப்போதிற் பெண்ணுக்கியருளிநூர்) என்னும் மஹி
மாநிசயத்தைவயிறெரியாதுகேட்டு இனியேனுக்குணங்கனியாராய்
ந்து நமதுபண்டிதர் மணம்பெற்றுவாழ்வாராக.

இனி, நமதுபண்டிதர் (ஸ்ரீராமருக்கு அகஸ்தியபகவான்விரஜா
திசைசூசெய்து இராவணனபகரித்துக்கொண்டுபோனசீதையை அ
டையும்வரமுதலியன அதுக்கிரகித்தாடொன்று இராமாயணத்திலில்
லாமையால் அதனையங்கேரிப்பது கூடாதெனவும், பாத்தம்புராணத்
தில் அதுகூறப்பட்டிருப்பின், அந்தராமனா வேறுஇராமனொனக்
கொள்ளவேண்டியதெனவும், (ஸூகூதநாராயணன் அவதாரமாக
வால்மீகிஇராமாயணத்திற் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்ட இராமன்) பாத்தம
த்திற் சொல்லப்பட்டதில்லையெனவும் பிரஸங்கித்தனர். காசியிலே
இருக்கின்றவர்களுடையகாதில் இராமருடைய தாரகமந்திரத்தைச்
சிவனாருபதேசிக்கின்றார் என்று பாஞ்சராத்திரிகள் கொண்டாடுங்க
தையை ஏனோவான்மீகிபகவான் கூறாதொழிந்தார்? வால்மீகி
சொல்லாமையால் எமக்கு அதுபிரமாணமாகாது என நமதன்பர் அ
தனையேனோதள்ளாது கொஞ்சிமகிழ்கின்றனர்? வேறுநூலாற்பெற
ப்பட்டஇவ்விராமதாரகம் தசரதனதுசேயினதாக நம்மவரினிக்கொ
ள்ளுதல் தகாதென்க. தமது ஏழைஇராமருக்குப் பெருமையுண்
டாவதாயிருந்தால், வேறுஎந்தநூலாயிருந்தாலுங் கொள்ளுவதும்,
சிறுமையுண்டாவதாயிருந்தால், அவ்வுண்மையை யுணர்த்துநூல்
எதுவாயிருந்தாலுந்தன்னுவதுங் கலிவைபவமென்றே நகையாடுகின்
றனர் நல்லோர். இராமாயணத்தில் சீதையோடுசென்று அகஸ்திய
னா இராமர்கண்டாடொன்று சொல்லப்படுவதற்குமாறாகச் சீதை
யையிழந்தபின்னர் அவர் அகஸ்தியனாக்கண்டதாகக் கூறுவதை ந
ம்புவது யாங்கனமெனவுங்கடாயினர். சீதையை இழப்பதற்குமு
ன்னும், அவனை இழந்ததற்குப்பின்னும் இராமர் அகஸ்தியனாக் க
ண்டாடொன்பதேதுணிவு. பிந்தியது ஏன்சொல்லப்படவில்லையெ
னின், இராமதாரகவைபவம் வால்மீகிசொல்லாமையால் குடிமுழு
கிப்போய்விட்டதாக நமதுபண்டிதர் துக்கிக்கின், யாழ்முதற்குப்பதி
ல்சொல்லவேண்டியபொறுப்பால் வருந்தலோம். வால்மீகிபகவான்
சீதையைமயிர் பிடித்துத் துடையிற்கைகொடுத்து இராவணன்து
க்கிக்கொண்டுபோனான் என்று எழுதியிருப்பதற்குமாறாகத் தமிழிரா
மாயணத்திற் கம்பர் நிலத்தைப்பேர்த்த அப்படியே சீதையைஇரா
வணனெடுத்துக் கொண்டுபோனான் என்றுஎழுதியிருக்கின்றனர். நம
துபண்டிதர் இஃது கம்பனாயும் வான்மீகியைப்புகழ்த்ததுபோல் தம

ஆபாசவிளக்கம்.

௩௩

து ஆபாசத்தின்கையில்கம்பநாட்டாழ்வான் என்று புகழ்ந்திருக்கின்றனர். இவருக்கு வால்மீகி சொன்னது மெய்யா? கம்பர்சொன்னது மெய்யா? வால்மீகிசொன்னதையும், கம்பர்சொன்னதையும் வேறுவேறுதகைகள் என்று இனிமதன்பர் கூறுவார்போலும். அல்லது வான்மீகர்சொன்னதுதான்சரி, கம்பர்சொன்னது பிசகு என்று கூறுவார்போலும். அங்ஙனமேல், வால்மீகர்சொன்னதுபிசகு, கம்பர் சொன்னதுதான்சரி என்று ஏன்வாதமுண்டாகாமற்போகும்? இனி, நமதுஜயங்கார் தமிழின்பெருடையறியாதுதட்டழிந்துநிற்குஞ்சுதஸம்ஸிதாப்பிரஸங்கியாரதமதத்தை யவலம்பித்துக் கம்பராமாயணம் தமிழாகையால் அதுபிரமாணமன்றென, நியாயஞ்சொல்லவேண்டியது. அங்ஙனஞ்சொல்லத்தலைப்படி, (அவர் வேதம் எனக்கொண்டாடுந் திருவாய்மொழி)முதலியநூல்கள் அஸாமஞ்சஸமாயொழியும். இப்படியழியுமஸங்காத்வாதத்திற் கொருகதிகேடுக்கொள்ளாமல் அவர் இராமாயணபாத்தமங்களுக்குத் தேடியகதி அவருக்கே சிரிப்பையுண்டெண்ணுமென்க.

இவ்வுண்மைகளைவிசாரித்துத்தெளிவெய்தப்பெறாத நமதுசிறுத்துக்காட்டுப்பண்டிதர் பாத்தத்திற்சொல்லப்பட்ட இராமர் நாராயணாவதாரமன்றெனவும், இராமாயணத்திற்போந்த இராமர்தான் நாராயணாவதாரமெனவுங் கூசாதுபேசினர். இவரதுகிரஹணதோஷத்தை யாம்மெய்யென்றுகொள்வதா? பாத்தம்-வாஸிஷ்டம் முதலியவைகளை மெய்யென்றுகொள்வதா? பிரமாணங்களாகிய பாத்தம் முதலியவைகளையே மெய்யென்றுகொள்வதவசியமாகையால், அவற்றுட்போந்த இராமர் நாராயணாவதாரமாகவே ஏற்படுகின்றனர். ஆகையால், அவரே வான்மீகத்தாற்பெறப்பட்ட இராமொன்பது ஸித்தம். பலபலஇராமர்கள் வாஸிஷ்டத்திற்பெறப்படுகின்றனரேயெனின், அவ்விராமர்களெல்லாம் நாராயணரதுஅவதாரமாகவே அதுகூறுதலால் ஒர்பாதகமுமின்றென்க. பலபல இராமர்களுண்டாதல் யாங்ஙனமெனின், அதற்கு ஸமாதானமுரைக்கவேண்டிய பொறுப்புஎமக்கின்றெனவறிக. அதிற்போந்தஇராமர்கள் நாராயணாவதாரமாகாரென நமதன்பர்கூறியதை மறுக்கவேண்டியதொன்றே எமக்குற்றபொறுப்பு. அதை யாம்செய்துவிட்டோம். வான்மீகத்திற்போந்த இராமரோ அகஸ்தியரதுஉபதேசத்தையும், வீரஜாதிசுஷ்யையும், சிவபூசையையுங்கொண்டு உயந்தாரொனப் பாத்தத்தாற்சாதித்ததும் ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயிற்று. விரிக்கிற்பெருகும். இது நினைக்க.

இராமதத்வதிபிகையினது

நமதுபண்டிதர் (வால்மீகியத்தில் மாண்டுகரணி என்ற ஒரு முனிவருடைய பயனற்ற ஒருசரித்திரத்தைச் சோம்பாதுசொன்ன வால்மீகி முக்தியங்களாயின், இலிங்கப்பிரதிஷ்டையையும் சிவபூசையையும் சொல்லாமல் இருப்பாரா ?) என்றுவினவினர். மாண்டுகரணியினதுகதையைப் பயனற்றதாக நம்மவர்கொண்டது அம்முனிவரது அதிர்ஷ்டந்தான். அதுபோலவே இராமரதுகதையையும்பயனற்றதாக ஒருவர்கொள்ளின், இவர் என்செய்வார்? பயனில்செய்கையுடையார் என்று. வால்மீகிக்குப் பட்டமேற்றிய பின்னர், அதனையிறக்குவது கஷ்டமென்க. நமதுஅன்பர் வால்மீகியைத் துஷித்தஸந்தர்ப்பத்தில் (சோம்பாது) என வோரரியபிரயோகஞ்செய்தார். அதனைவினியோகித்த அவரதுகருத்துன்றாயிருப்பினும், அத்தகையபிரயோகங்கள் அம்முனிவர்விஷயத்திற் செய்து தமொறியது நமதுஐயங்காரதுயோக்யதைக்கு அழகன்று. சோம்பாது என்பதற்குப் பிரதியாகச் (சலியாது) என்றுபிரயோகித்தாலாகாதா? இவ்வாறெல்லாம் அவர் எழுதியங்கியது தமது எடுப்பைச்சாதிக்காடிபாத மனக்குழப்பத்தின்விளைவேயாம். என்செய்வார்பாவம்! இராமர்பிரஹ்மஹத்தியநந்தரம் சிவபூசைசெய்ததை வால்மீகிபகவான் பிரஸ்தாபியாதகாரணத்தை நாயகரவர்கள் இனிதுபரிஷ்கரித்திருக்குநயத்தைக் கூர்ந்துயோசிக்கும்பண்பிழந்து கூபமண்டேகத்தின்செய்கையை நமதன்பரதுசரித்தது அவரதியற்கையென்க. எமதுநாயகரவர்கள் இராமரதுமகிமைகூறவந்த இராமாயணம் அவருக்குஹத்தியைப் பச்சையாகக்கூறுவது மரியாதைக்குறைவெனவும், மஹாதேவரதுபிரஸாதத்தை அவருக்கு அதுஒப்பியது மகிமையேயாகுமெனவும் பிரகாசப்படுத்தினர். இதனை நம்மவர்பரிகரித்துக்கொண்டவிந்தை அவ்விராமருக்கேவெளிச்சம். என்னெனின் (வால்மீகியின்உள்ளத்தில்புகுந்துஅவரதுகருத்தைக்கண்டுபிடித்து நமக்குஅன்போடு அன்பர் உபதேசித்ததுபேருதவிதான்) என்று பரிகசித்தார். இவ்வன்பர் பாத்மத்திற்சொல்லிய இராமர்வேறு இராமாயணத்திற்சொல்லியஇராமர்வேறு என்றுதெரிந்துணையாடியது எந்தராமர்வந்து இவருக்குநேர்நின்று சொல்லினரோஎன்று யாங்கடாவுதல் கஷ்டமோ? அல்லது இராமாயணத்தைச்சொல்லிய வால்மீகியினதுஉள்ளத்திலும், பாத்மத்தைச்சொல்லிய வியாஸரதுஉள்ளத்திலும் இவர்புகுந்துபுகுந்து பார்த்தே இரண்டிராமர்களைக்கண்டுபிடித்தாரோ என்று யாம் பரிகசித்துப்பதுங்கஷ்டமோ? காரியத்திற்பசையின்றிச் சொல்லிரயஞ்செய்து காலப்போக்குச்செய்தல்அபுண்டிதர்க்கணியாம். அன்றியும், நமதன்பர் இராமரது

ஆபாசவிளக்கம்.

நரு

பெண்டை இராவணனபகரித்துக்கொண்டுபோன குறைவையெடுத்துக்கூறியவால்மிகிஅவ்விராமருக்கு ஹத்திவந்ததைக் குறைவாகவெண்ணி, அதனைக்கூறுதுவிடுத்தல் யாங்ஙனமென வோர்பெரியநியாயங்கண்டுபிடித்துக் கையிலேந்திவந்தார். இராமரது பெண்டை இராவணனபகரித்துக்கொண்டுபோயினோயென்றி இராவணனது பெண்டை இராமரபகரித்துக்கொண்டுபோனதில்லை. இவருள், இராமரதுபெண்டைஅபகரித்த இராவணனிடமே இழிவுஸித்திக்கின்றது. இராமரிடத்தில் பரிதாபமேஸித்திக்கின்றது. இராமருக்கு ஹத்திஸம்பவித்தவிஷயமோவெனின், இராமர்தலையிலேதானேவிடிந்து இழிவாகின்றது. இராவணனைக்கொன்று இராமர் ஹத்திக்குள்ளானதற்கும், இராமர்பெண்டிழந்துவருந்தியதற்கும் அந்தராதரபேதமுண்டாகையால், நம்மவர்கஷ்டப்பட்டுத் தேடியஸமாதானம் காலேவாரிக்கொண்டது.

இவ்வளவிலமையாது, நமதன்பர் வேறுவிசித்திரம்பகர்ந்தனர். அது (தேவியிடம் சங்கைகொண்டு அவளை அக்னியில்புக உத்தரவுகொடுத்தஇராமன் அவ்விடம்வந்திருந்த பரமசிவனைப்பணிந்து இரண்டு வில்வதளம்போட்டுஅர்ச்சித்துத் தன்றோஷத்தையும், மனைவிதோஷத்தையும்நீக்கிக்கொண்டாலாகாதா? நேரில்வந்ததெய்வத்தைவிட்டுச் சிலாமயமான சிவலிங்கத்தைப்பூசிப்பதில் யாது பயன்) எனப்பிரஸங்கித்ததேயாம். பரமசிவனை நேரில்கண்டபோது நீராலும்மலராலும் நெஞ்சருகப்பண்ணுதலால், தன்னுடைய தோஷத்தையும், சீதையினது தோஷத்தையும் இராமர் நீக்கிக்கொள்ளுதல் சுலபந்தான். அன்றோர்மாட்டுத் தோஷங்கள் விலகினவென்று உலகமறியவேயன்றோ ஸீதையை அக்கினியிற்புகுவித்ததும், தாம் தமதுபேரால் சிவலிங்கத்தைப் பிரகிட்டித்ததும் இராமரிடத்து ஹைதர்மமாயிற்று? நமதன்பர்க்கு இவ்வுண்மையில் விபரீதமுண்டானபடியேயன்றோ நேரில்வந்ததெய்வத்தைவிட்டுக் கல்லாகிய தெய்வத்தை அவர் ஏன் கட்டிக்கொண்டழவேண்டும் என்று விபரீதத்தாற்கடாயினார்? நினைத்தமாதிரித்தில் இராவணனைஅழிக்கு மாற்றல்வகித்தநாராயணன் கோசலைகர்ப்பத்தில் மாணிடனாகப்பிறந்துபெண்டிழந்து குரங்குகளின்காலைக்கட்டிக்கொண்டு பெருமுயற்சியோடு ஏனோ இராவணசங்காரஞ் செய்தல்வேண்டும்? சிலாமயமானலிங்கம் என்று அர்ச்சையைஹேயமாகக்கூறியது வைஷ்ணவஸித்தாந்தத்தைநமதன்பரறிந்தவைபவம்போலும். அவர்லிங்கத்தைச் சிலையென்று நிந்தித்தமையால், தத்வதர்யத்தில் 'ஈசுவரஸ்வரூபந்தான் பரத்வம், வ்யூஹம், விபவம், அந்தரியாமித்வம், அர்ச்சாவதா

௩௬

இராமதத்வதீபிகையினது

ரம், என்றஞ்சுபிரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்” என்னும் வசனத்திற் போந்த (அர்ச்சாவதாரம்) தலையறுபட்டு (ஈசுவரஸ்வரூபந் தான் நாலுபிரகாரத்தோடே கூடியிருக்கும்) எனவன்றோ நாட்டுதலமையும்? நமதன்பர் சைவநாஷணத்திலிறங்கியது போதாமல் வைஷ்ணவநாஷணத்திலுமன்றோ இறங்கிவிட்டனர்? பாவம்! பாவம்!!

இம்மட்டோ, “இராவணனைக் கொல்லும்படி இராமனுக்கு உத்தரவுகொடுத்தகிவனே அவ்வாறே நடந்த தன்பக்தனாகிய இராமன் மீது குற்றஞ்சாட்டி, தன்குறியாகிய லிங்கத்தின் மீது குடத்துநீர்க்கொட்டிக்கும்பிடச் சொல்லிவிதித்தான்பது வெகுநேர்த்தி” எனவொன்று கூறினார். இராமர் அகஸ்தியரது அதுக்ரஹத்தால் கிவனையுபாஸித்ததனால் கிவபெருமான் வெளிப்பட்டு இராவணனை ஸஹ்மரிக்கத்தக்க வரக்கொடுத்துப்போயினர். அவரவர்கோரிய நலங்களைப் பிரஸாதிக்குங்கருணாசாலித்வமே கிவபெருமானிடம் வெளியாகியது. பின்வினைவுக்கேற்ற கர்மமடியாகவே ஒருவனொருகாரியத்திற் பிரவர்த்திப்பதாகையால், அந்தக்கர்மமடியாகவே இராமரது இராவணஸம்ஹாரம் பிரஹ்மஹத்திவினாவும், தந்நீவர்த்தியைத்தேடுஞ்சிவாராதனமும் பிரயோஜனமாயிட ஹேதுவாகியது. தத்வத்யத்தில் “கர்மமடியாகச் செய்கையாலும், மன்றின்ற பிரஜையை நாக்கிலே குறியிட்டஞ்சப்பண்ணும் மாதாவைப்போலே ஹிதபரனாய்ச் செய்கையாலும்” எனப்போந்த பிள்ளைலோகாசாரியர் வாக்கியம் நமதன்பருக்குப் பெரும்பீழையையே விளைத்தது. நமதன்பருடைய கேள்விகள் கிறிஸ்தவர்கள்வாயில் வழங்குமவ்வளவு ஹேயகீலையின்றல் மிகப்பரிதாபமென்க. இவரது யோக்யதையைக் கொண்டாடுவது இவ்வினத்திற் சேர்ந்த சாபவயப்பட்ட கலிநண்பர்க்கே அமையும். ஏனையோர்க்கு அருவருப்பையே யுண்டெண்ணும். ஏனெனின், விவகாரவொழுங்கின்படி நியாயபாட்டையினின்று வாதம்புரியத்தக்க நமதன்பர் (கிவன்தன்குறியாகிய லிங்கத்தின் மீது நீர்க்கொட்டிக்கும்பிடச் சொல்லிவிதித்தான்பது நேர்த்தி) என்று பேசியது அழகோ? இவரது திருக்குச் தருக்குக்கெடுமாறு பின்வெண்பாக்களை வாசித்தடங்குவாராக.

“சானக்கிராமத்தைச் சற்றுநிதானித்துப்பார்
நீனப்பகக்குறியாம்நின்மலை—யானத்தான்
வந்தகிவன்குறியா வைதாயிலிங்கத்தை
எத்தநாகைப் பெறவோலீங்கு.
மாலுமிலக்குமியு மாதேவனையிலிங்கத்
தேவனருச்சித்திடுதலேற்குமே—நாலுமறை

ஆபாசவிளக்கம்.

௩௭

அந்தோசிவன்குறியைத் தானோவவர்விரும்பித்
தந்தார்மெய்ப்பூசையுறத்தான்”

இவைகளை இனிதாகவனித்து இன்புறுவாராக. அன்றியும், நமதன்பர் “உலகமும்ய் விலங்கப்பிரகிஷ்டைசெய்தாடொன்றால், அவ்விவங்கையில் செய்யலாகாதா? அயோத்தியிலிடமில்லையா? இராமேசுவரத்திட்டுத்தானா அகப்பட்டது? சாவகாசமாய்ச் செய்யலாகாதா? தம்பிபரதனுக்குத்தந்த தவணைநாளைத்தவறாது கன்றைநாடிவருந்தாய்போல்வருந் தட்டிடலவசரத்தில்இச்சிவலிங்கபூசைச்சள்ளையும்தேவையுமோ? சிவபூசை இலங்கைக்குப்போகையில் செய்ததே யொழியத் திரும்பிவருங்கால்அல்லவென்பீரால், சேதுபுராணம் அபத்தபஞ்சாங்கமாய்முடியுமே. ஆகையால், இராமன் சிவபூசைசெய்ததுகட்டுக்கதை” எனத் தமது ஸாமர்த்தியத்தையெல்லாங் காட்டினார். இவரது வீண்பிரஸங்கம் அடங்குமாறு யாம்சில கேட்கின்றோம். இவரது தெய்வமாகியஇராமர் இராவணஸம்ஹாரத்தின் பொருட்டேவந்தவராக, ஏனோ அவர் இலங்கையில், அல்லது அத்தற்குஸமீபத்திலெங்காவது பிறவாமல் அயோத்தியிற்பிறந்தார்? வேறுஎங்கும் இடங்கிடையாமற்போச்சுதா? அயோத்தியைக்காட்டிலும் புண்ணியபூமி அகப்படாமற்போச்சுதா? தூரதேசத்திலேபிறந்து ஏனோ அவதிப்பட்டுக்கொண்டு வழியிலேபெண்டைப்பறிகொடுத்துத் திண்டாடிவந்து இராவணஸம்ஹாரஞ் செய்யவேண்டும்? தேவர்களது துன்பிவர்த்தியைநாடி இராவணவதத்தை விரும்பியவர் உடனேசெய்யாமல் காலதாமசத்தின்பேரில் பல அவதிகளுக்கெல்லாம் தான்ஆளாகிவருந்தி, அநந்தரம் அதனைச்செய்துமுடித்ததென்ன? தேவர்களது துன்பிவர்த்தியைநாடிவந்தவர் காடேகதியாய்த்திரிந்து தானொருவழி, தன்பெண்டாட்டியொருவழி, தன்னைப்பெற்றொருவழியாகக் கலங்கிநிற்கக் காலங்கழித்ததென்ன? தம்பிபரதனுக்காகத் தவணைதவறாதுவரத்தக்கவர் முன்னதாகவே வேலையை முடித்துக்கொண்டு அலைச்சலின்றிஏன்வரக்கூடாது? இராமருக்குச் சிவபூசையைக்காட்டிலுமா தம்பிபரதன் சிறந்தவன்? இராமர் அவனிடத்திலருமைபாராட்டினவராயின், அவன்நன்மையறிந்து வரும்படி அதுமானை அவனிடந்தூதுவிட்டதென்ன? அவன் ஆண்டுவந்தஅரசைத் தன்பக்கல்விடுவானோ விடமாட்டானோ என்று அவனிடம்ஸந்தேகித்த அருமையுடையார் இராமனென்று நமதுபண்டிதர் இனியேனும் யூகித்தடங்குவாராக. சிவபெருமான் இராமருக்கு நாதராயுள்ளவர். இராமநாதர் என்னும் உலகபிரஸித்தியைநா

டாமல் நமதன்பர் விசிறிவினையாடியது என்னமதி? பரதனோதேகப் பந்து. வினைக்கீடாகவன்றோ அவனை இராமர்பிரிந்தது? அந்தவினையேயன்றோ மின்மெவனோடு இராமனாச்சேர்த்தது? இவ்வினைகளைச் சிவனேயன்றோ அவருக்குக்காலமறிந்துகூட்டிப் பொசிப்பித்தனர்? இராமருக்குச் சிவம் அரியபொருளாயிருந்தமைபற்றியே யன்றோ (இராமநாதர்-இராமலிங்கம்-இராமேசுவரம்) என்னுஞ் சாஸநங்களை அவ்விராமர் நிலபெறுவித்தனர்? இவ்வுண்மைதெளியாது நமதன்பர் தேடியதுச்சநேதுக்கள் அஸாமஞ்சஸமாயின. அன்றியும், அவர்ஸேதுவிற்கிவபிரதிஷ்டை இராவணவதத்திற்குமுந்தியேயன்றிப் பிந்தி செய்ததின்மெனச் சைவர்கூறுவதாகவருவித்து ஸேதுபுராணத்தைத் துணித்தார். முன்னும், பின்னும், எப்போதும் இராமர்சிவனைப்பூசித்தார் என்று மெதுநாயகரவர்க்குறியபகுதியை நமதன்பர் பாராதவர்போல நாடகம்புரிந்துமாழ்கினர். இவர்தாம்அபத்தபஞ்சாங்கக்கடைபரப்பியதை மறைக்கவேபோலும் ஸேதுபுராணத்தை அபத்தபஞ்சாங்கம்என்று நிந்தித்தது? இத்தகைய அவலமான காலகோபத்தையடக்கி இனியேனும் நமதன்பர் ஸபலமார்க்கத்திற் சஞ்சரித்துக் கோழமமடைவாராக. இதுநிந்த.

நமதுவைவக்ஷணவாக்கோசர் ‘அகஸ்தியர் தத்வத்தில் இராமனுக்குமயக்கந்திர உபதேசித்தனொன்று அன்பர் எழுதினார். இது மெய்யானால் ஸீதையிருக்குமிடம் இராமனுக்குத்தெரிவித்து, அம்மயக்கமும் அம்முனிவர் தீர்த்தவிட்டிருப்பாரோ’ என்று வரைந்தார். அன்றியும், “சிறுவயசிலேயே இராமன் ஸர்வஜ்ஞனொன்று சொல்லப்படுகின்றனர். இந்த இராமருக்கு அகஸ்தியரும் உபதேசிக்கவேண்டுமா?” என அபிசயங்கொண்டாடினார். இவற்றையெவ்வகளைந்தெறிவாம். இவ்வைவக்ஷணவபண்டிதர் இராமன்மானிடக்கோலங்கொண்டதற்கேற்ப நாடகம்புரிந்துவொன்னுந் தமதுபீடிகையை ஈண்மெறந்தார். மனுஷ்யராகிய இராமருக்கு அகஸ்தியர் உபதேசித்தது ஸஹஜமேயாம். இதனைமறுத்து இராமருக்கு ஸர்வஜ்ஞருபட்டாபிஷேகஞ் செய்யவந்த நமதுபண்டிதர் அவ்விராமருக்கு விசுவாமித்திரபகவான் மந்திரங்களையும், உபஸம்ஹாரமந்திரங்களையும் உபதேசித்தருளினானென்கூறும் வால்மீகியினது வாக்குக்கு என்னகதிதேடினார்? விசுவாமித்திரர் அதுக்ரஹித்தபடியேயன்றோ இராமருக்கு அகஸ்தியரும் அதுக்ரஹித்தனர்? அகஸ்தியரதுகால்களில் பலதரம்விழ்த்தவணங்கி அஞ்சலியோடுநின்ற இராமருக்கு அவ்வகஸ்தியர் உபதேசித்தானொன்றால் பரிபவமோ? அகஸ்தியர்மாத்திர

ஆபாசவிளக்கம்.

௩௬

மேயன்றி வஸிஷ்டருமன்றோ அவருக்குத் தத்துவத்தை உபதேசஞ் செய்தருளினர்? அதுவேயன்றோ வாஸிஷ்டம் என்று பிரஸித்தியடைந்திருக்கின்றது? இராமர் சீதையையழந்தகலக்கந்தீரவே அகஸ்தியர் ஞானோபதேசஞ்செய்தருளினர். கர்மமடியாகநின்று இன்னும் வினைப்போகங்களை இராமர்துகரவேண்டியிருந்ததால் அவருக்குச் சீதையிருக்குமிடத்தை அப்போதே தெரிவியாராயினர். அங்ஙனமவர்தெரிவியாமையால் அகஸ்தியருக்கு அதனைத் தெரிவிக்கும் வஸ்பயில்லையென நமதன்பர்கூறுவது கூடாது. அங்ஙனமேல், இராமர் அகஸ்தியாசிரமத்தையடைந்து யான்வாஸஞ்செய்தற்குரிய இடங்காட்டவேண்டுமென்று கேட்கையில், அவர் இனிநடக்கப்போகிற சங்கதியை ஞானக்கண்ணினாற்கண்டு பஞ்சவடிவையக்காட்டி ஞொன்று கேட்கப்படுவதுவிரோதமாம். சிவனாது ஐசுவரியயோகத்தால் திரிகாலவர்த்தமானங்களையுமுணர்ந்த அகஸ்தியபகவான் இராமருடைய கர்மம் அடியாக எல்லாவிதலங்களையும் அவருக்குச் செய்யவல்லாடென்க. இவ்வுண்மைகளுக்குவிரோதமாக நமதன்பர் “இராமன் ஹதுமாருக்கும், முனிவர்களுக்கும் பரதத்வத்தை விரித்தார்” என்று ஓராச்சரியமுங்கூறினார். பரதத்வத்தை அகஸ்தியரிடம் இராமர்முன்னரே யுணர்ந்தமையால், அதனையதுஸரித்து அவர் ஹதுமார்முதலினோர்க்கு உபதேசித்திருக்கலாம். அதனால் இராமர்ஸ்வஜ்ஞராயிதெல்லாங்ஙனம்? ஆண்டுஸ்வஜ்ஞொன்றது உபசாரமாம். அவர்ஸ்வஜ்ஞராயிருந்தே உபதேசித்தனானின், கிருஷ்ணசாஸ்திரிஎன்பவர் (அத்ரபூர்வம்) என்றவிடத்தில் (பூர்வம்) என்றது பூர்வகல்பத்தில் என்றுபொருள்கூறியதற்கு இராமர் மானிடக் கோலங்கொண்ட அவசரத்தில் பூர்வகல்பசங்கதியைக்கூறுந் தெய்வத்தன்மையைக் காட்டாராகையால், அங்ஙனம் பொருள்கூறுதல்கூடாது என நமதுபண்டிதர் வாய்மணக்கப்பேசினர். அந்தநியாயம் இப்போது நம்மவர் இராமருக்குஸ்தாபிக்கும் ஸர்வஜ்ஞத்வதர்மத்தை யெதிர்த்துப்போராடுவதைக் கொஞ்சமயோசித்து நானுவாராக. நமதன்பர் இராமருக்குச் சிவங்கலவாதவுபதேசங்களெத்தனையானாலும், எந்தமுனிவர்செய்வதானாலுமொப்புவர். சிவம் என்றால், அவருக்குக் குலைநெடுங்குகின்றது. என்செய்வார்பாவம். நமதுபண்டிதர் அசைவம்பழுத்தொட்கும் அதிகாரியாயினமையால், அவர் குமார்க்கஸஞ்சாரஞ்செய்வது அவரதுபாவத்தின்பயனென்க.

இப்பண்டிதனிலும் “இராமன் தாரகபரப்பிரஹ்மம் என்று சொல்லும் இராமதாபினி இவர்வாய்க்குப்பூட்டன்றோ” எனக்கர்ஜித்தது. அன்றியும் “அரன்றிருநாவே இராமநாமத்துக்குஸிம்ஹாஸ

நமென்று சிவபுராணமாகிய காசிகண்டம் முறையிடுகின்றது" எனவுமொன்று கூறியது. இவைகளாற் செருக்குற்ற நமதன்பரதுவாய்க்கு யாம்போடும்பூட்டைடப்பார்த்து விவேகிகள் ஸத்தோஷிக்கவேண்டியது. இராமதாபினியில் (சிவமத்வைதம்சாந்தம் 'சதுர்த்தம்மந்யந்தே) என்னும்வாக்கியத்தால் தாரகப்பொருள் இனிதுவெளியாகியது. மனோரம்யமாயுள்ளபொருள் இராமநாமத்தால்விளங்கும். இந்த மெய்ப்பொருள் சிவமேயாம். இதனால் இராமதாபினியாற்போந்த தாரகப்பொருள் சிவனென்பதேதிண்ணம். விஷ்ணுவினுடைய பரியாயநாமங்களில் இராமநாமம்ஒன்றாக நிகண்டு விற்படிக்கப்படாமை யால், அதனை விஷ்ணுவினதுநாமமாக நமதஜயங்கார்பிரஸ்தாபித்தது அவலமாம். அது விஷ்ணுவினது ஸஹஸ்ரநாமத்திற் படிக்கப்பட்டிருக்கிறதெனின், சிவஸஹஸ்ரநாமத்தினும் அதுபடிக்கப்பட்டிருக்கின்றமையால் பயனின்றென்க. இரண்டினும்படிக்கப்பட்டதொன்றைச் சிவனுக்கேயுரித்தெனல் யாங்குனமெனின், அவ்விராமநாமத்தையுபதேசிக்கப்பெற்றவர்கள்சிவசாரூப்பியத்தையடைகின்றமையாலென்க. அதுவிஷ்ணுவினதாயிருந்தால், விஷ்ணுவினுடைய ஸாம்பிராஜ்யத்தையே அதுபயக்கும். முன்னர் அது சிவஸாம்பிராஜ்யத்தைப்பயந்து, பின்னர் விஷ்ணுஸாம்பிராஜ்யத்தைப்பயக்குமெனின், (அங்குனங்கூறுதற்குப்பிரமானியில்லாமையாலும், உடனே ஸம்ஸாரபந்தத்தைத் தாண்டச்செய்யுமாற்ற வதற்கில்லாமற்போகின்றமையாலும், அதனால் அதற்குத் தாரகமென்னும்விசேடம் அடிப்பட்டுபோகின்றமையாலும் அதுநிரஸ்தம். இந்தநியாயங்களால் சிவபக்தனாகிய தசரதன் தனதுசேய்க்குச் சிவநாமமாகிய இராமநாமத்தை இட்டு அழைத்தான் என்று தெளியவேண்டியது. இவ்விராமனுக்குமுன்னரே ஜமதக்னிமகனாக ஒருராமனதுபிரஸ்தாபங்கேட்கப்படுகின்றது. ஜமதக்னிமகன்பரசராமனும், வசுதேவன்மகன்பலராமனும். இடைராமன் இரகுராமனும். இம்மூவரும் விஷ்ணுவினதுஅவதாரங்களாயுள்ளவர்கள். இவர்களைப்பெற்றவர்கள் தங்குந்தெய்வத்தின்போத தனித்தனி மக்களுக்குட்டு மகிழ்ந்தார்கள். தசரதராமனுக்குமுன்னரே ஜமதக்னியினதுசேய்க்கு இராமநாமபிரஸ்தாபமுண்டாயினமையால், அத்தசரதன்சேயையே அதற்கு முக்கியனென்றுகூறுதல் அஸங்கதம். விஷ்ணுவினது அவதாரங்களாகிய பரசராமனும், தசரதராமனும் ஒருவரோடொருவர் இகலிப் போர்புரித்தார்க்களாகையால், அவ்விருவரும் குத்திரதாரியாகிய சிவனால் ஆட்டப்பெற்ற ஜடப்பதுமைகளுன்றே அறியவேண்டியது. மேற்போந்த முன்றிராமர்களேயன்றி அநேகராமர்கள் பின்னு

ஆபாசவிளக்கம்.

சுக

முதித்ததன்றி இன்னுமுதித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்களாகையால், தசரதராமனதுநாமந்தான் தாரகமாயுள்ளதுஎன்னும்வாதம் தலைகவிழ்த்தபோயிற்று. அன்றியும், இத்தசரதராமர் நேற்றுத்திரோதாயு கத்திற் பிறந்தவர். இராமதாரகப்பிரஸங்கம் வேதத்திலநாதிஸித்தம். காசியிற்சிவனார் தாரகோபதேசஞ்செய்து தமதுஸாரூப்பியத்தைப் பிரஸாதிப்பதும் அநாதிவழக்கு. இவைகளையுணராது நேற்று முனைத்துமாய்ந்துபோன தசரதன்சேயைக்கட்டிக்கொண்டு நமதன்பர்காலம்போக்குவது அவரதுவினையேயாம். நமதுபண்டிதர் செய்கை (கரும்பிருக்க இரும்புகடித்தெய்த்தது) போலாம்.

இனி அதர்வசிரசில் “ஆத்மஜ்யோதிஸ்ஸக்ருதாவர்த்ததவவ” என்னும் வாக்கியத்தால் ஆத்மஜ்யோதியை ஆவர்த்திப்பிக்கின்றமையாலும், உச்சாரணமாத்திரத்தில் பாசத்தினின்றுந்தாண்டியுயரச்செய்கின்றமையாலும் ஒங்காரமாகுமென்றும், பரமாத்மாவினிடத்தில் நமஸ்கரிப்பிக்கின்றமையாலும்,சேர்ப்பிக்கின்றமையாலும் பிரணவமாகுமென்றுஞ் சொல்லப்படுவதாக மந்திரராஜமாயி தாரகமானது பிரஸித்தியடைந்திருக்கின்றது. ஜாபாலோபநிஷத்தில் “அத்ரஹிஜந்தோர்முமூர்ஷோ:” என்னும்வசனத்தால் பிரானோத்திரமணகாலத்தில் காசிப்பதியின்கண், மூர்ச்சிதர்களாகிய ஸர்வபிராணிகளுக்கும் ஸ்ரீருத்ரபகவான் தாரகமாகியபிரணவத்தை யுபதேசிக்கின்றார் என்றுசொல்லப்படுகின்றது. பராசரபுராணத்தில், “தத்னாவோத்க்ரமமாணஸ்ய” என்னும்வசனத்தால் உமாதேவியாணப்பார்த்துக் கேவலமாயி ஜந்துக்களுக்குங்கடக் காசியில்உத்திரமணகாலத்தில் வேதவேதாந்தஸாரமானதும், பிரணவம்என்னும் பிரஹ்மமாயி எம்மை அர்த்தமாகவுடையதும், ஸம்ஸாரத்தைக் கடப்பிப்பதும், பரிபூரணமானதும், மேலானதும், தாரகமானதும், இருனைக்கடந்ததும்,தோற்றமில்லாததும், ஆபாஸத்தைக்கடந்ததுமாகிய எம்முடையரூபத்தைக் கிருபையினாலே பிரஸாதிக்கிறோமென்று சிவன் அருளிச்செய்ததாக வெளிப்படுகின்றது. இவ்வுத்தமபிரமாணங்களால் தாரகமந்திரம் தசரனதுசேயினதாகச் சொப்பனங்கண்டு கொண்டிருக்கும் பாஞ்சராத்திரிகள்கூற்று என்னாகும்? பிரணவந்தான் தாரகம்என்று பிரணவம்என்ற சொல்லாலும், ஒம்என்னுமதன்வடிவாலும் வேதம் அறுதியிட்டுரைத்தமையால், நிர்மூலமாய்ப்போனதாசரதியைத் தாரகமென்றது க்லைகுலைந்ததென்க. தாரகப்பொருளாய்நின்றவரும், தாரகமாகிய தமதுரூபத்தையே அதனை யுபதேசிக்கப்பெற்றவர்களுக்கு அளிக்கின்றவரும் சிவபரஞ்சடராகவே மேற்பிரமாணங்களாற் போதரலால், இவற்றிற்கு விரோதமா

கீக் கோசலைகர்ப்பத்திற் புரண்டிருந்து குப்புறவீழ்ந்து மடிந்தவோர்சேயை நமதுபண்டிதர் தாரகமென்றதுதலைகவிழ்ந்துபோயிற்று. இந்த விசாரத்தால், தாரகப்பொருள் பிரணவார்த்தஸ்வரூபராகிய ஸ்ரீசிவ பெருமானென்றே நிச்சயிக்கப்பட்டது. இவ்ருக்கே இராமநாம முரித்தெனலுமமைந்தது. “ராமம் த்ரிணே த்ரிணே த்ரம் ஸோமார்த்த-தாரிணம் குலிநம்பரம்” என்னும் இராமரஹஸ்யோபநிஷத் வாங்கியத் தையும் ஆய்ந்தடங்குக. இவ்வாறு விசாரித்துணராமல் நமதுபண்டிதர் தலைவிரித்தாடியதுபரிதாபமென்க. நமதன்பர்கூறியபடி தாசரதியே தாரகப்பிரஹ்மமாயிமுன், அவர் எம்புரத்திற் சென்று (யயாதி-பிரதர்த்தன்-ஸோமன்) முதலினோருடன் அவ்வியமனை யுபாஸிக்க அவசியமில்லை. அவரை ஆச்சிரயத்திருந்தயாவர்களு மப்போதே தாரகப்பிரஹ்ம தரிசனத்தாலும், அவரது பூசையாலும், அவரது உப தேசத்தாலும், அவரது சேவையாலும் மோக்ஷஸாம்பிராஜ்யத்தை யடையத் தட்டிவ்லை. அவருண் முக்கியராகியஹனுமான் பிரஹ்ம பட்டத்தைநோக்கித் தவங்கிடக்கின்றார் என்று உண்மைதூல்கள் கூறுகின்றன. இந்த ஸாம்பிராஜ்யத்தானோ தாரகப்பிரஹ்மத்தின் ஸந்நிவேசங்கிடைத்தவாழ்க்கைப்பெருநலம்? இதனைக்கேட்பவர் ஒரு முறைக்குப்பலமுறை சிரிப்பார்களென்றுநானி நமதன்பரொதுங்கி யிருப்பாராக. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும். இதுநிற்க, நமது சிற் றுத்துக்காட்டார் “இராமநாமத்திற்கு அரன்றிருநாவே சிங்காசனம் என்று காசிகாண்டத்திற் கூறுவதாக ஓர் ஸாட்சிகொண்டவந்தாரன் றோ? மேல்யாம்விளங்கிய தாரகப்பிரஹ்மலட்சணமுணர்ந்தபேர்க்கு இந்தஸாட்சியால் அல்பதுக்கமுமுண்டாகாதென்க. காசிகாண்டம் விஷ்ணுவைக் கடவுளென்றுஸத்தியம்பண்ணியவியாஸரது கையும், நாவும் எழாமல் தம்பித்தகதையைக்கூறுமானால், அது தசரதராமன் பேரை அரனார்சொல்லிக்கொண்டிருக்கின்றாருணவும், அதனைப் பார்வதியாருக்கும் அவர் உபதேசிக்கின்றாருணவுங் கூறுமென்பது விந்தையேயன்றோ? இத்தகையபலவாபாஸங்கள் செறிந்துநிறைந் தகிடைக்கும் பெரும்பெட்டகமாகிய நமதன்பரிடமிருந்து வெளிப் பட்ட அவரதுகைச்சரக்கை உடைத்துப்பரீக்ஷித்துப் பார்த்துவிட் டோம். அவரது விவேகப்பேழையிலடங்கிய ஊழைச்சரக்குகளை மெச்சிநிச்சம் ஏழைகள்வினை அந்தோகொடிது! கொடிது!! நமதன் பரது கைச்சரக்குகளடங்கியபெட்டியை உடைத்துப்பார்த்ததில் ஒன்றுத்தேறாமையால், அவைகளைவாரிக் குப்பையிற்கொட்டிவிட் டோம். இவ்வுண்மையைப் பகுத்தறியும்ஸாதுக்கள் மத்யஸ்தநிலையி னின்று விசாரித்து ஷேஷமடைவாராக.

ஆபாசவிளக்கம்.

சுந

இனி நமது இராமதத்வப் பிரசங்கியார் இராமநாமம் ஆபிரம் விஷ்ணு நாமங்களுக்கு ஒப்பானதென்று கூறினார். அன்றியும், பூர்வீக சைவர்களால் விஷ்ணு திரிமூர்த்திகளிடமிருந்து வந்ததென்றும், சிவனடியார்கள் இறந்தவருடையது, அவரோ இராமரானவருடையது பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டிருப்பதாகவும், அத்தற்கு விசேஷமாக இராமரை மனுஷ்யர் என்று எழுந்த நாயகரவர்கள் பிரஸ்தாபிப்பதாகவும் உள்ளங்கலங்கியுரைசெய்தார். இது விந்தையினும் விந்தையாம். பூர்வீக சைவர்கள் விஷ்ணுவைச் சிவனடியார் என்று கூறியபடியேயன்றே இப்போது நாயகரவர்கள் இராமர் சிவனைப்போலவும் சிவனடியார் அல்லது சிவசைவர்கள் என்று கூறிவருகின்றனர்? சிவனைப்போலப்பவர் தேவருமாகலாம், மனுஷ்யருமாகலாம், எந்தஜன்மம் படைத்தவருமாகலாம். விஷ்ணுவுக்குத் தேவகோலமும், இராமருக்கு மனுஷ்யகோலமும் கேட்கப்பட்டமையால் இராமரை மனுஷ்யரென்று நாயகரவர்கள் கூறியது குற்றமாகாது. விஷ்ணுவை மனுஷ்யர் என்று கூறினாரா? அல்லது வராகம், கூர்மம் இவைகளை மனுஷ்யர் என்று கூறினாரா? இவைகளை விலங்குகள் எனவேயன்றே கூறினார்? இவைகளையோசியாது இராமரை மனுஷ்யர் என்று அவர் சொல்லி விட்டதாக நமது பண்டிதர் துக்கங்கொண்டாடியது பரிதாபமென்க. நாயகரவர்கள் விஷ்ணுவை யோர்ஜிவன் என்று கூறியதேயன்றே நமதன்பர் துக்கிக்கத்தக்கது? நாயகரவர்களிடமிருந்து விஷ்ணுவைச் சீவன் என்று கூறினவர்? சைவ சித்தாந்தத்தில் விஞ்ஞானகலர்-பிரளயாகலர் - சகலாகலர் என்று மூவித வுயிர்வர்க்கங்கள் பிரஸ்தாபிக்கப் படுகின்றமையால், அப்பசுவர்க்கங்களில் சகலாகலர் என்னும் பசுவர்க்கத்தில் நமது அன்பரது தெய்வமாகிய விஷ்ணுவுக்குச் சேர்ந்திருப்பதைச் சைவசாத்திரவாயிலாக மேலோரிடங்கேட்டுத்தெளிந்த நாயகரவர்களிடம் வைத்திருக்குந்துவேஷத்தை இனி அவரொழித்துக்கொள்வாராக. சைவசித்தாந்தமே விஷ்ணுவைப் பசுவென்று ஒப்புமானால் சைவர்கள் ஒப்புவது அதிசயமா? சீவர்கள் தேவருமாகலாம். மனுஷ்யருமாகலாம். எந்தஜன்மம் படைத்தவருமாகலாம். இதனால் இராமர் சிவனையாராதிக்கும் மனுஷ்யவர்க்கத்திற் படிக்கப்பட்டவராயினர். இந்த நியாயங்களால் இராமர் சீவன் அல்லது பசுவும், மனுஷ்யர் அல்லது நானுமாகத் தட்டில்லை. இவ் வுண்மைகளைப் பகுத்தறியும் விவேகம் போதாமையால், நமது ஐயங்கார் சுவாமிகள் வாயில் வந்தனவந்தன பேசத் தொடங்கினார். விஷ்ணு திரிமூர்த்திகளில் ஒருவராலரோவெனின், திரிமூர்த்திகளும் பசுக்களேயாம். ஆகையால், அவருள் விஷ்ணு ஒருவராகி, ஏனை யிருவரைப்

௬௪

இராமதத்வதிபிகையினது

போல அவரும் பசுவாயினரென்பது சித்தம். பூர்வீகசைவர்களைச் சாட்சிதேடிக்கொண்ட நமது பண்டிதர் (தேவர்கோவறியாத தேவ தேவன் - செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை, மூவர் கோ ஸுபநின்ற முதல்வன் மூர்த்தி-மூதாதை மாதாரும் பாகத்தென் னை) என்னும் ஸ்ரீமந்மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் அருளிச்செய்த ஸ்ரீவா சகத்தமிழ்மறையை யுணர்ந்து இன்புறுவாராக. திரிமூர்த்திகளுந் தலைவராகார் என்பது அவர்களைப் பதியென்று கூறுவது கூடாதெ ன்பதேயாம். அவர்கள் பதியாகா தொழியவே பசுக்களென்பது வியத்தம். “மூவா முதலா முதல்வனையு மூவுலகிற் - சாவார் பிற ப்பார்க டங்கனையுந் - தேவாக - ஒக்க நினைவாரும் கல்லவோ வேறோ டு - மிக்கரகம் விதித்தது” என்று இரட்டையார்களும், “ஒதருணை வத்தகனா மூவரி லொருத்தொன வோதியிடு மற்ப மதியிர்” என்று சைவ எல்லப்பராவலரவர்களும் அருளிச்செய்த சைவ வாய்மையை யுணராமையாலன்றோ பூர்வீகசைவர்கள் விஷ்ணுவைத் திரிமூர்த்திகளிற் சேர்த்து எண்ணினார்களென்று நமதன்பர் எண்ணங் கொண்டிருக்கிறார்? திரிமூர்த்திகளிலொருவராகிய உருத்திரமூர்த்தி யையே சைவர்கள் தங்கள் தெய்வமென்று எண்ணி யிருப்பதாக ஐயங் கார் சொப்பனங்கண்டிருந்த மயக்கவுணர்ச்சியே அவர் திரிமூர்த்திக ளில் விஷ்ணுஒருவர் எனச் சாதிக்கப் போந்ததற்குக் காரணம். இங் திரன் பிரமா விஷ்ணு உருத்திரன் முதலாயினோரைத் தலைவர்களாகா னென எங்கள் ஸ்ரீவாசப்பெருமாள் பிரதிஷேதித்த உண்மைப் பொ ருளை இனிதுவிளக்கிய நலத்தையே யாம் நாடி விஷ்ணுவையும், இராம நெருஷ்ணுதிகளையும் பசுவென்று முழங்குகிறோம். இவ்வுண் மையினையே அதர்வசிகையில் (ப்ராஹ்ம விஷ்ணு ருத்ரோத்திராஸ்ஸம் ப்ர ருபந்தே) என்னும் வசனமானது இனிது பிரதிபாதிக்கின்றது. இவ்வுபநிஷத்தில் விஷ்ணுவை இத்திராதிகளோடு சேர்த்து (நகரா னாம்) என்று பிரதிஷேதித்திருக்கின்றமையால், இத்தசைய விஷ்ணு வை யாம் பசுவென்பதும், இவரது அவதாரமாகிய இராமனா மனு ஷ்யனென்பதும் ஸர்வஸம்பிரதிபக்ஷமேயாம். இதுவே சைவ சித்தா ந்தத்தினது ஸாதாரணம். இதற்கு விரோதமாக யாரோ சில இப்ப னிச்சைசைவர்கள் புலம்பியதாக நம்மவர் சாட்சிதேடிச் சிவனோடு விஷ் ணுவை யொன்றுசேர்க்கப்பார்த்தது பரிபவமும், பரிசாசமுமாக முடி ந்தன. இத்தப் பண்டிதர் இராமநாமம் ஆயிரம் விஷ்ணுநாமத்திற் குச் சரியானது என முதற்கூட்டியதி லெமக்கு விரோதமில்லாமை யால், அத்தவிஷயத்தை யாம் தொடராமல் விட்டோம். இவ்வாயிரம் விஷ்ணுநாமங்களும், அவற்றோடு மானமாகிய இராமநாமமும் எங்க

ஆபாசவிளக்கம்:

சுரு

ளது சிவநாம மொன்றின்முன்னிற்கவும் யோக்கியமில்லாநமைய நமதன்பரறிந்து நானுவாராக.

இனி, (நாதம்-பிரஸாதம்-தெய்வதே)என்னும் பதங்கள் இரா மாயணத்திற்பெறப்பட்டுச் சுக்ரீவனை இராமருக்கு நாதன் எனவும், அவன்பிரஸாதத்தை இராமர் விரும்பினாரெனவும், தசரதனை இரா மர் தெய்வமாக மதித்தானெனவும் பிரஸ்தாபிக்க இடமுண்டாமின்ற மையால், இவைகளுக்கு என்னகதியென்று நமதன்பர் கடாயினர். இவரதுநோக்கம் சுக்ரீவன்-தசரதன் என்பவர்கள் இராமருக்குத்தாழ்ந்தவரென்பதும், தாழ்ந்தவர்களாகிய அவர்களை இராமருயர்ந்தவரா கப்பிரஸ்தாபித்தது எப்படியோ, அப்படியே (அத்ரபூர்வம்) என்னுஞ் சுலோகத்திற் போந்த (மஹாதேவ-பிரஸாத-பிரபு) சப்தங்கள் பிர போஜனப்பட்டு இராமனானோக்கச் சிவனுயர்ந்தவராகார் என நிறுத்தி யதென்பதுமேயாம். நமதன்பர் கருத்தின்படி இராமர் தெய்வமே யாகட்டும், அந்தத்தெய்வம் மானுஷ்யலிங்கமாகாயினமையால், அந்தத் தன்மைக்கேற்ப இராவணஸம்ஹாரத்தை ஸஹாயமின்றிச் செய்ய முடியாமல் சுக்ரீவனை நாதனாகமதித்து ஸஹாயம்விரும்பி அநுகூலந் தேடிய பலமே ஈண்டமைதிபெற்றது. இதனால் சுக்ரீவன் இராமருக் கு அதிகனென்பதே ஸித்தம். இராமர் சுக்ரீவனைநாதனெனக்கொண்டு நடித்தானென்றபோதும் சுக்ரீவனுக்கு இராமனா நாதனெனல் ஸித்தி யாதொழிந்தது. இப்படியே தசரதன்-தாசரதி என்பவர்களிடத்தி லுங் கொள்ளவேண்டியது. உலகத்தில் பிதாவைத் தெய்வமாகக் கொண்டு பிள்ளை வழிபடவேண்டியது நைஹமாகையால், அதுவே தர் மம் அவ்விருவரிடத்திலுஞ் சித்தித்தது. இவைகளால் இராமருக்குச் சுக்ரீவதசரதர்களைநோக்க ஆதிக்யமொன்றுஞ் சித்திக்கவில்லை. இராம னே சுக்ரீவதசரதர்களைத் தம்மிலுயர்ந்தவர்களாகப் பிரஸ்தாபித்ததும், மதித்ததும் ஸத்தியமாக, நமதன்பர் இ ரா ம ர து அபிம தத்திற்கு விரோதமாக அகர்த்தவியாபாரஞ் செய்யத்தலைப்பட்டதெ ன்னையோ? இராமனானோக்கச் சுக்ரீவதசரதர்களைக் கௌரவவாசகங் களாற் பிரஸ்தாபித்தமைகொண்டே அன்னோர் இராமருக்கு எப்ப டிப் பரமாத்மாஆகமாட்டார்களோ அப்படியேயன்றோ இராமருக்குச் சிவனும் பரமாத்மாவாகாரொனின், சுக்ரீவதசரதர்களோடு சிவபெ ருமானைச் சேர்ப்பதுகூடாது. சுக்ரீவன் ஞானஞ், தசரதன்ஹ்ருஷ் யன், சிவபெருமான் தெய்வம். இராமர் சுக்ரீவனிடத்திற் பாராட்டிய மரியாதைஅன்புகளை நோக்க அவர் தசரதனிடத்திற் பாராட்டிய மரியாதையும் அன்பும் அதிகம். தசரதனிடத்திற் பாராட்டிய மரி

சுசு

இராமதத்வதீபிகையினது

யாதை அன்புகளை நோக்கச் சிவனாரிடத்திற் பாராட்டிய மரியாதையும் அன்பும் அதிகம். ஒருவன் தான் மரியாதைசெலுத்தியிடங்கள் பல வீருக்கும் அவ்விடங்களையெல்லாம் ஸமம் என்று அவனாவது பிற ராவது மதிப்பது கூடாது. ஒருவன் தன்னுடைய இஷ்டனை நமஸ்கரிக்கிறான். அப்படியே பிதாவை நமஸ்கரிக்கிறான். அப்படியே குருவை நமஸ்கரிக்கிறான். அப்படியே தெய்வத்தையும் நமஸ்கரிக்கிறான். இவைகளைப் பகுத்துவிசாரிக்கவந்த ஒருவன் அந்த 'நமஸ்காரங்களை அவற்றையேற்குமதிகாரினுடைய யோக்யதைக்குத்தக்கவாறுகணித்தது எடுத்து விவகரிக்கவேண்டியது. அதனைவிடுத்து எல்லாரும் நமஸ்காரம் பெற்றமையால், யாவரும் ஸமம் எனவாவது, தோழன்பக்கல் செய்த நமஸ்காரத்தைப்போலவே பிதாவின்பக்கத்திலும் நமஸ்காரஞ்செய்தமையால், அத்தோழனை நோக்கப் பிதாவுயர்ந்தவரெனல் யாங்கனமெனவாவது, பிதாவின்பக்கல் செய்த நமஸ்காரத்தைப்போலவே குருவின்பக்கலும் நமஸ்காரஞ் செய்தமையால் அப்பிதாவை நோக்கக் குரு உயர்ந்தவரெனல் யாங்கனமெனவாவது, குருவின்பக்கல் செய்த நமஸ்காரத்தைப்போலவே தெய்வத்தின்பக்கலும் நமஸ்காரஞ்செய்தமையால், அக்குருவை நோக்கத் தெய்வமுயர்ந்ததெனல் யாங்கனமெனவாவது கடவுதல் கூடுமோ? நமஸ்காரங்களையேற்ற இஷ்டனுந்தெய்வமும் ஒன்றாகாதபடியும், பிதாவுந்தெய்வமும் ஒன்றாகாதபடியும், குருவுந்தெய்வமும் ஒன்றாகாதபடியும் (நாதம்-பிரஸாதம்-தெய்வதே) என்னும் விசேடங்களைப்பெற்ற சுக்ரீவதசரதர்களும் (மனூன்-தேவன்-பிரஸாதம்-பிரபு) என்னும் விசேடங்களைப் பெற்ற சிவபெருமானும் ஒன்றாயிதேல் கூடாது. இந்த வியவஸ்தையை யுணராத நமதன்பர் செய்த ஜாலவித்தை வெறுத்துப்போய்விட்டது. நமதன்பரது பிரஸங்கத்தால் சுக்ரீவதசரதர்களுக்கும் இராமர்தாழ்ந்தவரென்பது அதிகமாகவெளிப்பட்டதேயன்றி அவருக்குச் சிவன்பரமாத்மா என்பது மறுக்கப்பட்டதில்லை. தசரதசுக்ரீவர்கள் இராமருக்கு உயர்ந்தவர்களேயன்றி அவருக்குப் பரமாத்மா ஆகார்கள். சிவனார் விஷ்ணுவுக்கே பரமாத்மாவாயிதேல் ஸித்தமாக, அவர் இராமருக்குப் பரமாத்மாவாயிதேல் அதிகபமோ? இராமர் ஒர்பசுவேயாகையால் தன்னிலும் பெருமைவகித்த சுக்ரீவதசரதர்களாகிய பசுக்களையும், பசுக்களையெல்லாம் அடக்கியாளும் மகாதேவராகிய பதியையும் பூஜ்யர்களாகக்கொண்டது ஸாமஞ்சஸமேயாம்.

ஆன்றியும், இராமனை நோக்கச் சுக்ரீவதசரதர்களையே யுயர்வாக வாண்டுக்கூறி யிருப்பதன்றி அவ்விராமரது பாதஸேவை செய்திருந்த

ஆபாசவிளக்கம்.

சு ௭

வேறுபட்டகளை அங்ஙனம்கூறியதினாலே, சுக்ரீவன் இராமரது பெண்டை இராவணனிடத்தினின்றும் மீட்டுக்கொடுக்கத் துணைபோந்த ஆபத்தனையாலும், தசரதர் இராமரைப் பெற்றெடுத்த பிதாவாகையாலும் அவ்விருவரும் இராமனாயாளத்தக்க ஆதிக்கம் வகித்தவராயினர். அப்பெரியோர்சேனை இராமர் கௌரவவாசகங்களாற் கொண்டாடியது ஹைஜமேயாம். இராமர் தம்பக்கல் சேவகஞ்செய்யும் அடிமையாட்களை (நாதம்-பிரஸாதம்-தெய்வதே) என்றததித்திருப்பின், நமதன்பர்சிவன்பக்கலமர்ந்த(மஹாதேவ-பிரசாத-பிரபு)சப்தங்களாற் சிவனாருக்குக் கௌரவமுண்டாக மாட்டாதென்று தொடுத்தவாதம் பயன்படும். அங்ஙனமின்றி உயர்ந்தவிடங்களிலேயே யுயர்ந்த பிரயோகங்கள் இராமாற்செய்யப்பட்டமையால், சிவனாரிடஞ்செய்தவுயர்ந்தபிரயோகங்கள் அச்சிவபரஞ்சுடனா இராமர் தமக்குப் பரமாத்மாவாகக்கொண்டவழிபட்டாடொன்பதையே இனிதசாதித்துவிட்டன. நமதன்பரது பிரயத்தனங்களையாவும் ஊஷரபூமியிற் செய்த கிருஷியா யினமையால், அவரிடம் ஏமக்கு அதிகபரிதாபமுண்டாகின்றது. இனி யேனும் அடங்கிவாழ்வாராக. இங்ஙனநிற்க.

நமது ஐயங்கார்சுவாமிகள் (சைவர்கள் மஹாதேவ என்ற பதத்தைச் சிவன் றிருநாமமாக்கி, அதை இடுகுறிநாமம் என்று சொல்லுகின்றனர். நமதன்பரோ அப்பதத்தைக் காரணப்பெயராக்கிப் பெருத்ததெய்வமென்பதெனப் பொருள்கூறிக் சிவமதத்தைக் காக்கின்றனர்.) எனத்திருகுபேசினர். யாம் இவரது உள்ளத்திருக்ககலச் சிலவீண்டொசெய்வாம். மகாதேவபதத்தைச் சிவனாரது திருநாமமாகவேதம்கூறுகின்றது. சைவர்கள் அதனைச் சிவநாமமாக்கிக்கொண்டார்களென்று நமது பண்டிதர் கூறியது கொடுமையேயாம். சிவநாமமாகிய அதனை நமதன்பரேயன்றோ சிதைத்து வருணனது நாமமாக்கிடவக்கலாகப்புறப்பட்டனர்? அட்டமூர்த்தியாகிய சிவனாரது ஆகாயவடிவத்திற் சைதன்யமாயமர்ந்த வச்சிவனாருக்கேயன்றோ மகாதேவநாமம் வேதத்திற்சிறந்திடும்? நமதன்பர் சமயம்வாய்த்தால் இந்த மஹாதேவநாமத்தை விஷ்ணுவுக்குமன்றோ திருடி முடியிற்கூட்டப்பார்ப்பர்? இந்தத்திருநாமம் மற்றையந்தலையி லேறமாட்டாதென்க. இதனை மற்றையந்தலையி லேற்றப்பார்ப்பது அரசனது மணிமுடியை அவனது ஆட்கடல்களிலேற்றப்பார்க்கும் அவிலேகியினது செய்கையோடுதானே பொருந்தும். இம்மஹாதேவநாமம் சிவனாருக்கு ரூடியும், யோகமுமாம். பங்கஜம் என்னும்பெயர் தாமனாக்கு ரூடியும், யோமமுமாயிடுதலே இதற்கு நிதர்சனம். இந்தவுண்மையால்,

சுஅ இராமதத்வதீபிகையினது

மஹாதேவநாமத்தைச் சிவனாருக்கு ருடியாகவும் யோகமாகவும், யோகருடிகளாகவும் கூறலாமென்க. இந்தவிபாயங்களை யதாரித்து எமது நாயகரவர்கள் தாமெடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்தைச் சாதிக்குமாறு அந்தநாமத்தை யோகமாகக்கொடுத்தது குற்றமாகாது. அதனால், அது ருடிநாமமாதலினின்றுங் கெடாது. சிவனாருக்குரிய இதனை மற்றையர்தலையிற் சூட்டப்பார்ப்பது ஆளின்றலைக்குச்சரிப்படாத அரசனது மணிமுடியை அவசரத்திற்குத் தக்கவாறு சிதைத்து அமைத்துக் கொள்வது போலவேயாம். இவ்வணம்பாலித நிலையையெயன்றோ நமது அன்பர் கைக்கொண்டு அம் (மகாதேவபதத்தை) வருணன்ற ஸையேற்ற வழிபார்க்கின்றார் ? இந்த நாமம் வருணனிடத்திலும் யோகமாகஅமைதல் ஏன்கூடாதென்று வினவிய அவரது புத்தியையும், புண்ணியத்தையும் யாம் அதிகமாக விபந்தோம். இனி, விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமத்தில் சிவநாமம்வந்திருக்கின்றது. அப்படியே சிவஸஹஸ்ரநாமத்தில் விஷ்ணுநாமம்வந்திருக்கின்றது. இவற்றுள், விஷ்ணுஸஹஸ்ரத்தில்வந்த சிவநாமம் விஷ்ணுவுக்கு யோகமும், சிவஸஹஸ்ரத்தில்வந்த விஷ்ணுநாமம் சிவனுக்கு யோகமுமாம். இப்படியே விஷ்ணுபுராண சிவபுராணங்களிலும் யோகநாமங்கள் வரும்வழிக்குண்டு. இப்படிப்பட்ட ஸத்தர்ப்பங்களில் பூஜ்யமாகத் தக்க யோகநாமங்களைச் (காத்தவராயன்- சங்கிலிகுறுப்பன்) முதலி னோரிடத்திலெல்லாம் யோகத்தால் ஸமர்த்திக்கின்றேனென்று ஒரு வன் வெளிவருவது (நோன்பென்பது கொன்றுதின்னாமை) என்ற வாங்கியத்திற்கு (ஆமையைக்கொன்றுதின்னு.) அல்லது, (பசுவையும் சூட்டையுங் கொன்றுதின்று. அதுவேபோன்று) என்று பொருள் கூறிக்களிக்குச் சூட்டபண்டிதனது செய்கையையே ஓத்தும். விபரீதம் போதாவினக்குமாபாசங்கள் அர்த்தமென்னும் பெயர் பெற்றழிதலால், நமதன்பர் வருணனிடம் (மஹாதேவ) பதத்தை ஸமர்த்தித்ததம் அவ்வாறே அழிந்து ஸாதுக்களுக்கு வாய்குமட்டிலே யே யுண்பெண்ணியதென்க. நமதன்பர் (அர்த்தப்பதம் வருணனைச் சொல்லுகிறதென்பதம் பொருத்தலாமே) என்று வாய்மணக்கப்பே சியவைபவம் மேல்கியாயத்தால் தலைகலிழ்ந்து போயினமையால், அவர்கூறும் ஏனையவிசித்திரங்கையு மினிக் கொஞ்சமெடுத்திசைப்பாம்.

இப்பண்டிதர் எமதுநாயகரைக்கட்டி (இவர் கினைத்தபடி இராமன் மனிதனாகையால் மேலானவருணன் இவர்க்கு அருள்செய்யவுத் தகுமே. அதைத்தான் இராமன் தன்மனைவிக்குச் சொன்னான்ப

ஆபாசவிளக்கம்.

சுசு

தாக ஏன்சொல்லக்கூடாது? இராமர் முன்னடந்ததையெல்லாம் தன் மவினைக்கு அனுவதித்துவரும் சந்தர்ப்பத்தில் பாத்மத்தில் சொல்லியிருப்பதாகிய சிவபிரசாதத்தைத் தேடி அனுவதித்தா லொன்பதைவிட இந்தஇராமாயணத்தில் முன்னடந்தவருணப்பிரசாதத்தையே அனுவதித்தாொன்று சொல்வது உசிதமல்லவா? வருணன் சேதுபந்தத்திற்குச் செய்த பேருதவியை இராமன் தேவிக்குச் சொல்லவேண்டுமதும் அவசியமல்லவா) என விஸ்தாரம்பேசி விசிறிவினையாடினார். அதிசுஷ்டமெடுத்துக்கொண்டு கேள்விகளை யுண்டுபண்ணிய நமதன்பர் கொஞ்சம் கூர்ந்துபார்த்தால் அவருக்கே சமாதானம் பிறந்திருக்கும். அவருடையபுண்ணிய மதந்தெய்க்கொடுக்காமையால், அவசரப்பட்டு வெளிவந்துவிட்டார். இனி அவற்றை முறையே யாம் பரிசுரித்திடுவாம். மனிதனாகிய இராமனைக்காட்டிலும் வருணன் மேலானவனாகையால், அவன் இராமனுக்கருள்செய்யலாமன்றோ வெனவுடன்பட்டவர் அவ்வருணன்முதலிய யாவரினும் மேலாகிய சிவனார் இராமருக்கு அருள்செய்தாொன்பதை ஏனோ விரோதித்தனர்? சிவனை இராமர் பூசித்தாொன்பதை விரோதித்து அவர் வருணனைப் பூசித்தாொன்று நமதன்பராப்பியது ஒருவன் காமதேனுவை வணங்கக்கூடிக் கழுதையின்காலில்வீழ்ந்த கதையோடொக்குமென்க. அன்றியும், நமதன்பர் இராமன்வருணனைப்பூசித்த சங்கதியை அவர்தன்மனைவிக்குச் சொன்னாொன்பதாக ஏன் சொல்லக்கூடாதெனக் கடாயினாரன்றோ? அவ்வருணனைக்குறிக்கும் பிரதிபதங்கள் நிகண்டுவிற்பலவுளவாக, அவனதுபேராகாத மகாதேவசப்தந்தானா வான்மீகிக்கு அகப்பட்டது? வான்மீகிபகவானது திருவாக்கில் (மகாதேவசப்தம்) உச்சரிக்கப்பட்டிருக்கும்ஸந்தர்ப்பங்கடோறும் சிவபெருமாளையேயன்றி வேறு எந்தநிகிருஷ்டர்களையும் அதுஉணர்த்தினதில்லை. இங்ஙனமாக, இராமராற்கோபிக்கப்பட்டு அவரால்பிராணபிச்சையேற்றுப்பிரஸாதிக்கப்பெற்ற வருணனை மகாதேவர் எனக்கூறி அவன் இராமருக்குப் பிரஸாதித்தான் என்று சாதிக்க நமதன்பராப்பியது பேராச்சரியமேயாம். நமதன்பர் (மகாதேவ) பதத்தை வருணனிடம் அதுவாதஸ்தானத்திற் கிரகித்தார். அப்படியே புரோவாதஸ்தானத்திலும் அது சித்தித்திருப்பின், ஐயங்காரது எடுப்பு இடுப்பொடியாத நிற்கும். அங்ஙன மின்மையால், அவரது பிரயதன்ம் நிஷ்பலமாயிற்று. புரோவாத அதுவாத சந்தர்ப்பங்க ளிரண்டினு மொபோபதம் வருதல் ஆவசியமெனின் (மகாதேவசப்தம்) வருணனை யெளிதினுணர்த்துமாயின் அது சிறக்குமென்க. அது சிவபெருமாளையே பெளிதினுணர்த்துகின்றமையானும், அதனை வருணனுக்குத் திருப்புவது

௫௦

இராமதத்வதீபிகையினது

நிலவுஷ்டகல்பனமாவின்றமையானும் அந்தப்பதம் அநுவாதஸ்தானத்
 திலிருப்பதபோல் புரோவாதஸ்தானத்தி லிருந்தாலன்றிப் பூர்வபட்டி
 யாரதமதம் நிலபெறமாட்டாதென்க. இனி, நமதன்பர் முன்ன
 டந்த விஷயங்களை யெல்லாம் சீதைக்கு இராமர் அநுவாதமாகச்
 சொல்லிவந்தாராகையால், வருணப்பிரசாதம் தாமடைந்ததையும்
 அப்படியே சொல்லியதாக நாம் ஒப்பவேண்டியதன்றோவெனப்
 பேசியதையும் யோசிப்பாம். இராமர் வருணனை மோக்ஷிப் பிரா
 யோபவேசஞ்செய்திருந்தகாலையில், அவன் வெளிப்பட்டாது இராம
 னா அலட்சியஞ்செய்தான். இது புரோவாதஸ்தானம். இந்த ஸந்தர்
 ப்பத்தில் அவ்வருணனை ஜடன், மடவோன், கொழுத்தவன், தீயோ
 ன், நீசன் என்று வால்மீகிபகவான் பிரஸ்தாபித் திருக்கின்றனர்.
 இத்தகைய ஈனனையோ அவர் மகாதேவ சப்த்தா லநுவாதஞ் செ
 ய்து வரம்பையழிப்பர்? இவனையோ இராமருக்குப் பிரஸாதிக்கும்
 யோக்யே முடையவனாகக் கூறுவர்? இவனுடைய துன்மார்க்கம்
 அடங்க என்னுடைய கூரியகண்களைத் தொடுக்கிறேன் பாரடா
 தம்பி லட்சுமணா என்று இராமர் ஸநாஹமானபோது அவ்விராம
 ரது காலில்வந்துவிழுந்து அபயம் என்றடைந்த வருணனை இராம
 ருக்குப் பிரஸாதித்தான் என்று நமது ஐயங்கார் துணிந்தது அத்தா
 சாதியினது பாவமென்றே யோசிக்கின்றோம். நமதன்பர் கூறியவாறு
 சீதையிடத்தில் அநுவாதமாக இராமர்வருணபிரஸாதஸித்தியைக் கூறி
 யதுண்டெனின், அவ்விடத்தில் தாம் மூன்றுநாள் பிரயோபவேசஞ்
 செய்திருந்ததும், வருணன் அகங்கரித்து வராம லிருந்ததும், அவனைச்
 சித்திக்க ஸநாஹப்பட்டதின்பேரில் அவன்வந்து பிராணபிச்சை
 பெற்றதும், அநந்தம் அவன் தமக்குக் காரியசாதகம் செய்
 ததமாகிய யாவும் முக்கியானுவாதமாக வெடுத்தோத லவசியம்.
 ஏன் இவற்றை யநுவாதஞ்செய்யவில்லை? வருணனுக்குப் பிராண
 பிச்சை யளித்த தமது ஆற்றலையும், அருளையும், சீதையினிட மெறித்
 துணத்தல் அவசியமல்லவா? இவைகளைச்சொல்லாமல் துன்மார்க்க
 ஞ்செய்தவனை எனக்குப் பிரசாதித்தான் என்று இராமர் கூறினாரெ
 ன்பது கேவலம் அஸங்கதமென்க. அதவா அதனைச் சொல்லுவதா
 யிருந்தால், (இந்த இடத்தான் வருணனுக்கு நான் பிராணபிச்சை
 யளிக்க, அவன் எனக்கு எவல்செய்து பிழைத்தது) என்று அநுவாதஞ்
 செய்யலாம். அங்ஙனமொன்றுமில்லாமையால், சிவஞரது நாமமா
 யெ மஹாதேவபதத்தைச் சிதைத்து வால்மீகிபகவான் வருணனைப்
 பிரஸ்தாபித்தானொன்று வீண்வம்பு பேசியது அவரதுவீனையின்பய
 னெயாம். இந்த வுண்மையால், வருணனது பிரசாதத்தை இராமர் சீதை

ஆபாசவிளக்கம்.

ருக

யுடன் சொல்வது அவசியமல்லவா? என நமதன்பர் வினவிச்செருக்கியதும் விருதாவாயிற்று. ஆயின், பாத்தம்த்திற்போந்த சிவபூசையை இராமாயணத்தில் புரோவாதமாகப் பிரஸ்தாபியாத தென்னையெனின், புரோவாதபிரஸங்க மில்லாமையாலேயே அதுவாதப்பிரஸங்கத்தை யொப்பமாட்டோமென்றது கூடாது. ஏனெனின், இராமர் அநுமானிடம் மோதிரங்கொடுத்து லீதையிடம் அனுப்பினார். இவர் அயோத்தியினின்றும் புறப்படுறபோது ஸர்வவஸ்திரபூஷணங்காரங்களையும் அறவேவர்த்தித்து மரவுரிதாங்கி வெளிப்பட்டார். ஒரு ஆபரணமும் கையிற்கொள்ளாமல் காடுபுகுந்த இராமர் அநுமானிடத்தில் மோதிரங்கொடுத்த அதுவாதத்திற்குப் புரோவாதமென்கே? அதனது புரோவாதம் இராமாயணத்திற் பெறப்படாமையால் அதுவாதம் பொய்யாதல் யாங்னனம்? இந்த துட்பமுணர்ந்தபேர்க்குப் பாத்தம்த்திற்போந்த மகாதேவப்பிரஸாதம் இராமாயணத்திற் போந்த மகாதேவப்பிரஸாதத்திற்குப் புரோவாதமாகுமென்று கூறிவதிலோ ராக்கூபமு முண்டாசாதென்க. இஃதொன்றேயன்றிப் புரோவாதத்தை யபேட்சியாத அதுவாதங்க ளிராமாயணத்தி லின்னும்பலவுள. இந்தவியவஸ்தைபால் (அத்ரபூர்வம்) என்னும் இராமவசனத்தாற் பெறப்பட்ட மஹாதேவப்பிரஸாதம் சிவனாதித்திலேயே முடிந்து, அவ்விராமர் சிவஸேவகர் என்பது கண்டாகோஷமாகச் சாதிக்கப்பட்டது. விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, நமதன்பர் (இராமன் எப்போதுஞ் சிவபூசையெய்தாரென்று அன்பர்சொல்லும்புலம்பல் சாட்சியற்றது) என்றுபுலம்பினார். இராமஸுஹஸ்ரநாமத்தில் (சிவபூஜாரதச்சைவ) என்று படிக்கப்பட்டிருப்பதை அவர் தமதுஞாபகத்திற்கொண்டுவராமல் தமோறிவிட்டார்பாவம்! இந்தஸுஹஸ்ரநாமம் அவரது சொந்தபிரமாணமேயன்றி வேறில்லை. அன்றியும், உத்தரராமாயணத்தில், பரதலட்சுமணர்களைக்குறித்து (வைபவச்யாமிபேஷஜ்யமந்தரேணவ்ருஷத்வஜம், தன்மாத்யஜ்ஞேநமஹதா பூஜயாமோமஹேச்வரம்) என்று இராமபதரர்கூறிய சிவாராதநகதந்தையும் நம்மவர்கவனித்து நானுவாராக. அன்றியும், புலம்புதற்றொழிலெமக்கின்றெனவும், அது அவரது இராமராஜாவுக்கும், லீதைக்கும், அவருக்குமே சொந்தமெனவும் அறிவது அசிசயமோ? பாத்தத்தில் இராமசந்திரரைப்பிரஸ்தாபித்து “பூதிபூஷிதஸர்வாங்கோ ருத்ராசூரபரணீரயுத:” எனவும், “அர்ச்சயித்வா வர்பபுஷ்பை:” எனவும், “பஸ்மச்சர்நோபஸ்மகாயி” எனவும் வர்ணித்திருக்கும் அவரது சைவதர்மங்களை வயிறெரியாதுபார்த்து இனிவாய் திற

ரு.2-

இராமதத்வதிபிகையினது

ப்பாராக. இம்மட்டோ, இராமர் விஷ்ணுவைப்புகித்தாரென்பது மாத்திரம் இராமாயணத்தில் பிரஸ்தாபமுண்டு என அவர் உள்ளம்பூரித்தார். இராமர் நவக்ரஹபூசைசெய்த ஸ்தாநம் (நவபாஷாணம்) என்னும் பிரஸித்தியடைந்திருக்குமானால், அவர் விஷ்ணுவைப் பூசிக்க வில்லையென்று ஏதோ யாம் மாமடித்தக்கொள்ளவேண்டும்? அவர் ஓர் மஹாஸ்யரேயாகையால், அவருக்கு எல்லாவழிபாடுகளும் அவசிய மாயினவென்க. இங்ஙனநிற்க.

நமதுபண்டிதர் (இராமன்பழிதுடைச்சச் சிவனைப் பூசித்ததை வால்மீகி என்சொல்லவில்லை என்ற கேள்விக்கு இராமனுக்குப் பழிசொல்வது இழுக்காகுமென்றுநினைத்துச் சொல்லவில்லையென்று எழுதினவர் இராமன் சிவபூசைசெய்ததற்கு ஸாட்சியமாக (அத்ரபூர்வம்) என்றசுவோகத்தைக் கைக்கொண்டது விருத்தமல்லவோ) என்று பூர்வோத்தரவிரோதங்களைக் கண்டுபிடித்தார். எமது நாயகரவர்கள் இராமனுக்குப்பழிசொல்வது இழுக்காகுமென்று பிரஸ்தாபித்தாரோயன்றி அவ்விராமருக்குச்சிவபூசைசொல்வது இழுக்காகுமென்று பிரஸ்தாபித்ததில்லை. அன்றியும், (அத்ரபூர்வம்) என்னும் வசனம் இராவணஹத்தி நிவீர்த்திக்காகப்பிறந்தது எனவும் நாயகரவர்கள் பிரஸ்தாபித்ததில்லை. அத்ரவபூர்வம் என்னும் வசனத்தால் சிவாராதனஸித்தி கேட்கப்படுவதால், அப்படியே ஹத்திநிவீர்த்தியர்த்தம் (இராமருக்குச் சிவபூஜா லப்தமும்) வால்மீகிசொல்லாததுகொண்டே அவரது நூதயமாகாமற்போகாது என்பதையே நாயகரவர்கள் விளக்கினர். அதனையுப்த்தனாரும் யோக்கியதைபோதாது நமதுபண்டிதர் அந்யதாசிரித்தது அவரது விவேகத்தின் குறைவேயாம். இது நிற்க.

நமதன்பர் (இராமன்செய்த ஸேதுவினுடையதரிசனமே மோகூ ஸாதாமென்று ஸேதுபுராணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸேதுதரிசனத்தைப் பாவத்திற்குப்பிராயச்சித்தமாகப் பராசராதிசன் விதித்திருக்கின்றார்கள். எஜுர்த்வேதம் ஸேதுதரிசனம் பாபநிவாரகமென்று சொல்லுகின்றது. ஸேதுதரிசனம் பிரஹ்மஹத்தி முதலான பாபங்களைப் பஞ்சாயப்பறக்கச்செய்கின்றது என்று முனிவர்கள் கூறுகிறார்கள். பாவந்தொலை இராமஸேதுவைப்பார்க்கும்படிச் சுருதி கூறுகின்றது) எனச்சிலகூறி, இந்தஸேதுவைக்கட்டிய இராமனை எவ்வளவு பிரஹ்மஹத்திவத்துசேரும் எனத்தருக்கிறார். நளன் சரிதை யைக் கேட்டவர்களுக்குக் கலிபீடைநனுகாதென்று வைதிகநூல்கள் கூறுகையில், அந்தாளனுக்குக் கலிஎப்படியவந்தது என்று வினவலா

ஆபாசவிளக்கம்.

ருங்

மோ ? நளனுக்குக்கலிவந்ததுபோலவேயன்றோ இராமருக்கு ஹத்தி தோஷம்வந்தடைந்தது ? கலிபீடையால்வருந்தி நிவிர்த்தியடைந்தவன் சரிதமாகையால் அதைச்சிரவணம்பண்ணுதல் கலிதோஷநிவர்த்திக்குக்காரணமாகும். ஹத்தியால்வருந்தி நிவிர்த்தியடைந்தவன் கட்டிய ஸேதுவாகையால், அதைத்தரிசித்தல் ஹத்திதோஷநிவிர்த்திக்குக் காரணமாகும். நளன் அரசனானபடி இராமரும் ஓரசனாகையால், இருவர்தன்மையுமோரளவின்முடிந்தது. அவ்வளவேயன்றி, பாபமெய்தாத பரிசுத்தத்வமுடைய அமலமூர்க்தியாக இராமரை நமதுபண்டித ரொப்பியது தப்பிதமென்க. நமதுசிறுத்துக் காட்டார் காட்டியவசனங்கள் அவரதுகட்சியைஸ்தாபிக்க வுபயோகப்படாம லொதுங்கிப்போயினமையால், அவரவற்றைத் திலதர்ப்பணம்பண்ணக்கடவர். அன்றியும், நமதன்பர் முதற்கட்காட்டிய ஸேதுபுராணத்தில் இராமர் ஹத்திநிவிர்த்தியர்த்தம் ஸேதுவிற் சிவ பிரதிஷ்டைசெய்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத்துக்கம் பொறுக்கமாட்டாமலே நமதன்பர் தமது ஆபாசங்களஞ்சியத்தில் ஸேதுபுராணப்பிரஸ்தாபம் வந்தபோது அதனை (அபத்தபஞ்சாங்கம்) என்று தூஷித்தார். அதனையிண்மறந்து அந்த ஸேதுபுராணத்தையே இராமரது பரத்வஸமர்த்தனத்துக்கு ஆதரவாகத்தேடினார். பிரஹ்மஹத்திபிராப்தமாயினவராக இராமரைப்பிரஸ்தாபித்த அந்தப்புராணம் அவரைப் பரமாத்மாஎனவாவது, அவருக்குவைஜ்ணமாகப் பரிசுத்தத்வமுண்டெனவாவது, அந்தப்பரிசுத்தமே ஸேதுமஹிமைக்குக் காரணம் எனவாவது கூறுதல்அமையுமோ ? சிவபிரதிஷ்டைகாரணமாகவே இராமருக்கும், ஸேதுவுக்கும் பரிசுத்தத்வத்தை ஸேதுபுராணம் ஒப்பிப்பிரகாசப்படுத்தியதென்க. இந்தரியாயங்களால் பூர்வபட்சியாரது பிரயத்னம் நிஷ்பலமேயாம்.

இவ்வளவிலமைவாது, நமதஜயங்கார் (இராவணனும் பிரஹ்மணனோ ? பிரம்ஹணியம் ஆசாரத்தினாலோ ? கேஷத்திரமகிமையினாலோ ? பிறந்தகாலத்தின் மகிமையாலோ ? பிரம்ஹ பீஜத்திற்குண்டானதாலோ ? மதுவையும் இரத்தத்தையுங்குடித்து, முனிவர்களை அடித்து, மாம்ஸங்கையுண்டுதடித்து, பிறர் பெண்டர்களைப்பிடித்து இந்த இராவணனை ஆசாரத்தினாலே வேதியென்று நமதன்பர் சொல்லமாட்டுவாரோ ? சுமாலிஎன்கிற அரக்கன்மகளாகிய கேகஸி என்கிற நீசகேஷத்திரத்திற்பிறந்த இராவணனை கேஷத்திரமகிமையைப்பற்றி வேதியெனனத்தகுமோ ? அசுவேனையிற்பிறந்த இந்த அரக்கன் காலமகிமையினால் வேதியாவதெவ்நன் ? பிரம்ஹபீஜத்துக்

௫௪

இராமதத்வதீபிகையினது

குப் பிறந்தமையால் பிராம்ஹணன் என்றால், வேதியன் பீஜத்துக் குச் சூத்திரமாதினிடம் பிறந்தவனும் வேதியனாவேன்மெல்லவோ? அசுரனாகிய ஹிரண்யகசிபுவீனுடைய அம்சத்தினாலேபிறந்த இராவணன் அமிசத்தினாலே வேதியனாவானோ? விச்ரவஸ் என்பவருடைய தபோமஹிமையால் இராவணன்பிறந்தானாகையால் அம்முனிவர்போல அத்தனானென்பீரேல், வஸிஷ்டமுனியின்தவவல்லமையினால் காமதேனுவிடம்பிறந்ததுருஷ்கர்களும் வேதியர்களாக வேண்டுமே! இவனதுதாய் முறைப்படி விவாகஞ்செய்யப்பட்டவளோ? முனிவரது வீரியத்திற்குத்தான் இவன்பிறந்தானோ? கேகஸி வயிற்றினே முனிவர்தொட வந்தவனென்றல்லவா இவனைச்சொல்வது? இவன் பூதப்ரேத பிசாசாதிசைப்போல் தாமஸதேவதையென்று சொல்லப் படுவான். ஆகையால், இவனுடையவதத்தில் இராமனுக்குத் தோஷம்வாராது) எனப்பிரஸங்கித்து இடமுழந்தார். இவரதுபிஞ்சுஞானத்தைப் பெயர்ந்தேகச்செய்து எமதுஸத்தியத்தை நிறுத்திவிட வாம்.

இப்பாஞ்சராத் திரபன்டிதர் இராவணனைப் பிராம்ஹணனல்லவென்று சாதிப்பதற்கு அதிககஷ்டமெடுத்துக்கொண்டார். பூர்வயுகங்களில் மதுமாம்ஸங்களைப் பிராம்ஹண சிரேஷ்டர்களெல்லாம் ஆசரித்திருந்ததாக(கசுகாப்பிரஸங்கம்-வாதாபிவில்வலப்பிரஸங்கம்) இவைகளால் வியக்தமாகின்றமையால், இராவணனை ஆசாரத்தினால் பிராம்ஹணனாகமாட்டான் என்று தொடுத்தவாதம் தோல்வியடைந்தது. அகஸ்தியாதிகள் மனுஷ்யமாம்ஸங்களை இராவணனைப்போலுண்டார்களோவெனின், ஆசாரலோபமென்பது எல்லாமாம்ஸங்களுக்கும் பொதுவாகையால், அஹமாம்ஸம், கோமாம்ஸம், அசுவமாம்ஸம் மனுஷ்யமாம்ஸம் என்றுபிரித்த வாதாவேது வாயாடுவதாகவேமுடியும். தேவதாபிராம்ஹணர்கள், இராக்ஷஸபிராம்ஹணர்கள், மாதுஷ் பிராம்ஹணர்கள் எனப்பிராம்ஹணபேதமுண்டாயினமையால், இராக்ஷஸபிராம்ஹணனாகிய இராவணன் மதுஷ்யமாம்ஸம்புசித்த ஆசாரலோபமாகமாட்டாது. அதனால், அவன்பிராம்ஹணனாகாமற் போகான். சிவன்பிராம்ஹணன், விஷ்ணுக்ஷத்திரியன், பிரம்ஹாவைசியன் இத்திரன்சூத்திரன் என்னும் பாகுபாட்டினாலும் இராக்ஷஸபிராம்ஹணத்வம் இராவணனிடத்தில் நிலைதளராது நின்றது. இப்போதும் உலகில் (மதஸ்யபிராம்ஹணன்) பிரஸத்தியா யிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குப் பிராம்ஹணத்வம் ஒழிந்தபோகவில்லை. இவைகளையமதுபண்டிதர்யோசித்தப் பதில்சொல்லக்கடவர்.

ஆபாசவிளக்கம்.

௫௫

இனி, வியாஸர் மதஸ்யகந்தியினிடம்பிறந்தது ஸித்தம். ருஷ்ய சிறுங்கர் மான்வயிற்றிற்பிறந்தனர். கர்க்கர் கழுதைவயிற்றிற்பிறந்தனர். இன்னும் பலமுனிவர் பலவாறு பிறந்தார்கள். இவர்கள் பிறந்த சேஷத்திரங்கள் பிராம்ஹணசேஷத்திரங்களாகாமையால், இவர்களும் பிராம்ஹணராகார்களோ? இவர்கள் பிராம்ஹணராகாதபோதன்றோ கேகஸிவயிற்றிற்பிறந்த இராவணனும், பிராம்ஹணனாகாமற் போவான்? நீச்சன் திரியாகிய மதஸ்யகந்திமகனார் பிராம்ஹணரும், கேகஸியினது பிள்ளை அப்பிராம்ஹணனுமாயிடுதல் (பட்சம் கியாய மறியாது) என்னும் பழமொழியையே பற்றிநிற்கின்றது. இந்தநிஷிஷையே நமதுஜயங்கார் தாமுமொருபிராம்ஹணரென்பதற்கு மூலமாக வொப்பியிருக்கின்றமையால், சேஷத்திரத்தினால் பிராம்ஹணராகாத இன்றோதுகதியையன்றோ இவருமடைந்து பிராம்ஹணராகாதொழிந்தனர்? இராவணனைப் பிராம்ஹணனாகான் என்று சாதிக்கவெழுந்தபாவம் இவர்களை யில்வந்தேறி இவரையே பிராம்ஹணமாகார் எனஸ்தாபித்துவிட்டது. இனியேனும் யோசித்துப்பேசுவாராக.

இனி இராவணன் ஸந்தியாகாலத்திற்பிறந்தமையே இராசுஸ பிராம்ஹணனாயினமைக்குக் காரணம். இதனாலும் பிராம்ஹணத்வம் அவனை விட்டொழிந்ததில்லை. இதனால், காலத்தினால் அவன் பிராம்ஹணனா என நமதன்பர் கடாயினது வெறுக்கத்தாக முடிந்தது.

இந்த வியவஸ்தையால், நமதன்பர் தேடிப் பட்டிகளொவ்வொன்றும் நடுத்தன. இனி, அவர் (பிரம்ஹ பீஜத்திற்குப் பிறந்ததை யாம் பிராம்ஹணன் என்றால், வேதியனுக்குச் சூத்திரமாதினிடம் பிறந்தவனும் வேதியனே) என்று கடாவியதையும் எழுது கியாயகட்கத் தாற் சேதிப்பாம். வசிஷ்டருக்கு நீச்சமாதினிடம் பிறந்த சக்தியென்பவர் பீஜத்தினால் பிராம்ஹண சிவோஷ்டரானபோது பிராம்ஹணபீஜமாகிய இராவணன் சேஷத்திரதோஷத்தினால் பிராம்ஹணனாகானென்பது யாங்கனம்? நமது பண்டிதர் இந்தக் கலியுகமரியாதையைப் பூர்வ யுகங்களுக்கும் பொருந்தினதாக வாதாடுகிறார். இது அஸம்பாவிதமென்க. அன்றியும், அவர் இராவணன் அசுரனாகிய இரணிய கசிபுவீனது அமிசத்தினாலே பிறந்தானாகையாலும் பிராம்ஹணனாக மாட்டான் என வொன்று கூறினார். இரணியகசிபு விஞ்ஞாதவாள் பாலகரது அவதாரமாயுள்ளவன். அன்றியும் கசிபுப்பிரஜாபதிக்கும், தக்ஷணதாமகனாகிய திசீசுக்கும் பிறந்து சுத்தனாயுள்ளவன். இவனது அமிசத்தாற்பிறந்ததனால் இராவணனுக்குப் பிராம்ஹணத்வமில்லாம

௫௬

இராமதத்வதிகையினது

ற்போக இடமில்லை. இராவணன் மஹரிஷிவீரியத்தினுற்பிறந்தவன். இ
தனை மறைத்து, மஹரிஷியாகிய (விரவஸ்) கேசகியினது வயிற்றைத்
தொட, அதனால் இராவணன் உண்டானான் எனவும், அவனது தாய்
முறைப்படி விவாகஞ்செய்யப்பட்டவனோ எனவும் நமது பண்டிதர்
விவகரித்தது அவர்பால்வீசும் விபரீதமணத்தின்விர்த்தியென்க. அவனா
யாம் சிலகேட்டினன்றோம். இராமபத்ரர் தசரதனது வீரியத்தினாலோபிற
ந்தனர்? யாகத்தினின்றும் பூதம் வெளிப்பட்டு, அது கொடுத்த பாயச
த்தினாலன்றோ அவர்பிறந்தனர்? தசரதனது வீரியத்தினுற்பிறவாத
இராமர் தாசரதியாடுதபோது மஹரிஷியினது வீரியத்தால், அல்லது
பண்டிதரது ஸித்தாந்தப்படி, கேசகியினதுவயிற்றை முனிவர்தொட்
டதனுற்பிறந்த இராவணன் பிராம்ஹணனாகாதவிதம்என்னை? அன்றி
யும், பராசர் மத்ஸ்யகந்தியை மணவாதுகலந்து வியாசனாதந்தநலத்
தைத் தூஷிக்கவேபோலும் (கேசலியை) இவன்முறைப்படி விவாகஞ்
செய்யப்பட்டவனோ என்று நமதன்பர் வினவி மகிழ்ந்தது? இந்
தத்துஷணங்கள் நமது பண்டிதரது பிதாமகர்க்கிடத்திலேயே செ
ன்றடைதலால், இவர் இராவணனைத் துற்றிய யாவும் இவருடைய
பாக்யங்களுக்கே முடிந்தன. வளிஷ்டரது தவவலியாற் காமதேனுவி
னிடம்பிறந்த துருஷ்கர்களை இராவணனுக்குப் பமானமாக நம்மவர்
கொண்டது உபமானஸாத்ருசமாகாமையால், ஜபங்கரரது கொடுமை
பைத் துருஷ்கர்களது கொடுமையினும் மிகுதினதான விசனப்படுகி
ன்றோம். நமதன்பர் விரவஸ் என்பவர் கேசகியினது வயிற்றைத்
தொட்டதனால் இராவணன் பிறந்தானேயன்றி அவரது வீரியத்தி
னுற்பிறந்தானே என்று சேட்டதை இங்குக் கொஞ்சம் விரித்துணா
ப்பாம். கேசகியினது வயிற்றை விரவஸ் என்ன கருத்தோடு பரிசுத்
தார்? மற்றை அங்கங்களைத் தொடாமல் வயிற்றைத்தொடுவானேன்?
ஒருவன் ஒரு பெண்ணினது வயிற்றைத் தொட்டுவிடுவதனாலேயே
அவன் கர்ப்பமாவ்விடுவனா? இவ்வதுபவ மிப்போது உலகினிகழு
மா? இவ்வணக்கூறுவார் பித்தர் எனவேயன்றோ உலகம் ஏகம்? இவ்
வணம்பாவிதத்தை நம்மவர் இராவணனது உற்பத்திக்கு ஆதரவாகத்
தேடியதை நாமெங்கனமொப்புவது? இதனால் இராவணன் பிறக்க
வில்லை யெனவேயன்றோ கூறவரும்? இதற்கு நம்மவர் பூர்வயுகசரித்
திரங்கையே போப்படைக்கத் தேவார்போலும். ஏனோ இவருக்கு
இவ்வணவு கஷ்டம்? அதவா இவர் கூற்றின்படி (வயிற்றைத்தொட்
டார்) என்பதமையுமேனும், கேசகியினது கர்ப்பத்தில் ஸந்தானமுண்
டாகும்பொருட்டு வீரியஸ்பரிசுஞ்செய்தார் என்றுகொள்ளலே அமை
வுடைத்து. நமதன்பர் எத்தனைகரணம்போட்டுப்பார்த்தாலும் இரா

ஆபாசவிளக்கம்.

ருள

வண்ணைப் பிராம்ஹணனல்லவென்று சாதிக்கமுடியாது. பிராம்ஹணனைப் பிராம்ஹணனல்லவென்று தூஷிப்பவன் பிராம்ஹணனாகமாட்டானாகையால், நமதன்பரது பிராம்ஹணத்வமே சங்கீகதத்தக்கதாயிற்று. இதுதற்க.

நமது பண்டிதர் இராவணனது ஆசாரலோபத்தைப் பிரஸ்தாபிக்கையில், அவன் பிறப்பெண்ணைப் பிழத்து, காமநூலைப்பிழத்து அழிந்தவன் என்று தூஷித்தார். ஜலந்தரன்பெண்டைக் கற்பழித்துக் காமாந்தகாரத்திற் பழிந்துகிடந்த வாசுதேவனது போக்யதைக்குமுன்னர் இராவணன் துர்மார்க்கனாத லெங்ஙனம்? நாரதபர்வதர்களுக்கு நடுவேமுனைத்து அவர்கள்விரும்பிய விமலையென்பவனாக் காமத்தினால் கவர்ந்தோடிய கள்வனில் இராவணன் அபோக்கியனா? கோபிகைகளாகிய அயன் மங்கையரை மோகிப்பித்து வஞ்சனையாற்புணர்ந்த காமுக்னில் இராவணன் துஷ்டனா? இவைகளையோசியாது ஐயங்கார் சுவாமிகள் இராவணனைத் தூஷித்தது மல்லாந்துபடுத்து மார்மேலுமிழ்ந்துகொண்டதுபோலாம். இனியேனும் தக்கவாறு ஒழுங்குசெய்யுமடைவாராக.

இனிநமதன்பர் இராவணனைப் பிராம்ஹணனல்லவென்று சாதித்துவிட்டதாக ஸந்தோஷித்து, அவனைப் பூதப்போதபிசாசாதிக்கையொத்த (தாமசதேவதை) என்று சொல்லவேண்டியதென ஒன்று சித்தாந்தப்படுத்தினார். பெரியோர்களுடைய சித்தாந்தம் அவன் பிராம்ஹணன் என்பது. (அவன்பிராம்ஹணனாகான்) என்று அன்பர் கூறியதை யாம் கீழேவீழ்த்தித் துவைத்துவிட்டோம். நமதன்பரது தெய்வமாகிய இராமரோ கூத்ததிரியர். பிராம்ஹணனைநோக்க கூத்ததிரியன் தாழ்ந்தவனே யாகையால், இராமனைக் கௌரவமாகவும், இராவணனை அகௌரவமாகவும் பூர்வபக்திகள்எண்ணுவது அஸங்கதமேயாம். போக்யதையினாலே சிற்சிலஅமிசங்களில் இராவணனைக் குறைந்தவனாகக் கூறலாமேயன்றிப் பிறப்பினாலே அவனைக் குறைந்தவனாகக் கூறுதல் குறைந்தமதியினர்க்கே கூடுமென்க. இராமரது உற்பத்திக்குப் பூதங்கொண்டுவந்துகொடுத்த பாயசமே காரணமாயினமையால், அந்தப்பூதத்தின் றிருமகனார் இராமரெனலே அமைவுடைத்து. இசனால் நமதன்பர். பூதபிசாதிக்கையொத்த தாமசதேவதைபென்று இராவணனைத் தூஷித்தது இராமர்பக்கலே ஸ்திரப்பட்டிவிட்டது. இப்பாதி அஸம்பாவிதங்களுக்கு இடஞ்செய்துகொண்டவர் நமதுஐயங்கார்சுவாமிகளே யாகையால், யாம் இராமனைத் தூஷித்தோமென விவேகிகள் குறைகூறுகொன்க. ஜனாபென்னும்

௫௮ இராமதத்வதீபிகையினது

பிசாசத்தினு லொன்றுசேர்க்கப்பட்ட இரண்டுபாதிசீரங்கனாலாகிய (இராசந்தன்) கதையும் நமது இராமரதகதையிலோர்சாரோட்டி இருவரும் ஸமம் என்று யோசிக்க இடஞ்செய்கின்றது. அவனுடைய வுற்பத்திக்கு மூலம் ஒர்மாக்கனியாயினமையால்,பாயசத்தை மூலமாகக் கொண்ட இராமரது உற்பத்தி அதனோடு ஸம்மயம்பெற்றது. இவருற்பத்தியிலும் பூதபிசாசங்களுடைய ஸம்பந்தம் கேட்கப்பட்டது. இவைகளையும் நமதன்பர்யோசித்து அதிகசோலிக்குவராமலடங்குவாராக. இம்மட்டிலிதைநிறுத்தி மேல்விஷயத்தையும் பரியாலோசிப்பாம்.

இராமர் விவிரதிஷ்டைசெய்த தீவ்யகேசுத்திரம் (இராமேஸ்வரம்) என்று லோகபிரஸித்தியும், சாஸ்திர பிரஸித்தியும் அடைந்திருத்தலை நமதன்பர் மாற்றயோசித்து, அது இராமேசுவரமன்று, உரோமேசுவரம் என ஓர்க்கி கல்பித்துக்கொண்டார். பீமஸேனனுக்கு ஹதுமார் தமது வால்மயிர்சீலைப் பிடுங்கிக்கொடுத்தாடொனவும், அவைகளை அவன் கீழேபோட்டுக்கொண்டே போயினானெனவும், அவைகள் விவலிங்கங்களாயின வெனவும், அவற்றுள் பிரஸ்தாபலிங்கமுமொன்றுயிருக்கலாமெனவும், அதனால், உரோமேசுவரம் என்று இது பிரஸித்தியடைந்ததெனவும், இது இப்போது மாறிவழங்கப்படுகின்றது எனவும் பாவமுதுநெறியிற் பழுத்துணைசெய்த நமது பண்டிதரது விந்தை அந்தோ கொடிது! கொடிது!! பீமசேனன் நேற்றுத் தவாபரயுகத்தில் முளைத்தவன். இராமேசுவரபிரஸ்தாபம் அதற்கு முன்யுகந்தொட்டுக் கேட்கப்படுகின்றது. அவன் பல மயிர்களைப் போட்டுக்கொண்டு போனபோது பலவிலிங்ககை, ஞண்டாயினவாக நமதன்பர் கூறினாரன்றோ? அவ்விலிங்கங்களும் உரோம விக்சங்கனெனப் பிரஸித்தியடைந்திருக்கும் கேசுத்திரங்கள் யாவை? பலமயிர்களும்பாழாகி ஒருமயிர்மாத்திரஞ்செழித்தச் சிவ விக் க ம டி ய து யாங்கனம்? பீமன் ஹதுமணாக்கண்டிடும் எது? அது இராமேசுவரந்தானா? இது என்னசதி? உரோமம் இலிங்கமாகியபடியால் உரோமலிங்கம் என்றுபேர்சிறந்தது என அவர் தேடிக்கொண்ட பாரதத்திற் பிரஸ்தாபமுண்டா? இதைக்காட்டிலும் உரோமர் என்னும் ஓர் மகரிஷி பூசித்தார். அதனால், உரோமேசுவரம் என்று சிறந்தது என்று கூறித் தொலைக்கலாகாதா? மயிரானது இலிங்கமாகியது என்று அவர் கூறியதனால் எமக்கொருகுறையுமில்லை. (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரம்ஜா-ஸர்வோஷ்யேஷருத்ர:) என்னுஞ் சுருதிகளால் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட எமதப்பனை நமதன்பர் மயிர் என்று சொல்லியதனால், அச்சிவபரஞ்சுடருக்கு மொருதாழ்விலியேன்க (சுவப்ப சுவ

ஆபாசவிளக்கம்.

ருசு

பதிப்பச்சுவோம் நமோநம : , அகவேப்போசுவபதிப்பச்சுவோம் நமோ நம :) என்று வேதங்கள் அதிகும் வேதாந்தக்களியை இம்மஹா பண்டிதர் (மயிர்) என்று நின்றதெய்து விட்டதனாலேயே (இராமர் சிவபூசைசெய்தது) அடிபட்டுப்போய்விட்டதோ? இராமலிங்கம் என்றதை : உரோமலிங்கம் என்று நமதன்பர்மாற்றியதில் மாறியது யாது? இலிங்கம்மாறினதில்லை. இராமசப்தமே உரோமசப்தமாக மாறியது. இதனால், மயிராய்முடிந்தவர் இராமரென்பதே பிரஸித்தியாயிற்று. பாரதத்தில் விஷ்ணுவினுடைய வெள்ளைமயிர் பலராமரும், கறுப்புமயிர் கிருஷ்ணருமாகப்பிறந்தனவென்று சொல்லப்படுவதால், நமதன்பர் இடைராமனாயும் மயிராக்கிக்கொள்ள ஆசைப்பட்டார். கறுப்புமயிரும், வெள்ளைமயிருக்கலந்து நனாக்ஞாபித்திருக்கும் பருவமடைந்தவராக நாராயணர் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டமையால், அவரைப்புகவென்று யாம்பலதரம்படித்துவரும்ஸித்தாந்தம் வேரூன்றியதாயிற்று. அவர்தேடியபாரதம் அவருக்கே கழுத்தறுப்பாயினமையால், அவர்தேடியசிவதூஷணம் அவருக்குப் பலந்தந்துவிட்டதென்க. நமதன்பரும், அவரைச்சார்ந்த நண்பரும் இராமலிங்கத்தை எப்படிப் பிடுங்கியெறியலாமென்று இரவுப்பகலும் எண்ணியெண்ணியிடிந்திடும் பண்புகுலையவேயன்றோ அவ்விராமலிங்கத்தை ஹனுமான் பிடுங்கமுடியாமல் வாலறுந்து இரத்தங்கக்கி நான்கொள்ள அன்றே இராமர் ஸாக்ஷிப்படுத்திவிட்டனார்? அன்று பிடுங்கமுயன்றது குரங்கே யாகையால், நமதன்பர் யோசித்து ஒதுங்குவாராக. பெரிபகுரங்காகிய ஹனுமானாலேயே முடியாதகாரியம் ஏனையோரான் முடியுமா நெய்வனம்? சிவனடியாரிற் சிறந்த இராமரே அன்று நிலைபெறுவித்தாராகையால், இப்போதும் நமதன்பர் சிவனடியார்களுக்கு விரோதந்தேடுவது தமக்கு அபஜயத்தையே பயக்குமெனவறிந் தொதுங்குவாராக. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, நமதன்பர் (இராமன் தனது ஸேதுவைக் காத்துக்கொண்டிருக்க நியமித்தபடிச் சிவன் அதிலிருந்து காத்துக்கொண்டிருக்கலாம். அல்லது ஸேதுவில் தேவதைகள் வஸிப்பதால் சிவனும் பாவந்தொலைய வசிக்கக்கூடும். தில்லையில் கோவிந்தராஜன் அடிக்கமலத்தடியில் சிவன் ஆனந்தக்கூத்தாடி மஹாநடன் என்று பெயர்பெறவில்லையா? ஜம்புகேசுவரத்திலிருந்து சிவன் இரங்கநாதனுடைய பாத ஸேவையைப் பண்ணவில்லையா?) என்று வாயால்வடித்தார், நமதன்பர்கூறிய கதிகளுக்குப் பிரமாணம் யாது? ஸேதுவில் இராமர் ஸேவகரும், சிவன் ஸேவ்யருமாயிருத்தல் பிரத்யக்ஷம், அன்றியும் பிர

சு.0

இராமதத்வத்பிகையினது

மாணஸித்தம். இவைகளுக்கு விரோதமாக இராமர் ஸேவ்யரும், சிவன் ஸேவகருமாக அங்கிருக்கின்றார்களென்பதை யாவரோ ஒப்புவார்கள்? கமதன்பர் நாணமின்றி நாடசைத்தது அவருக்கு மானுஷிகயில்லையென்பதையே நாட்டுகின்றது. அன்றியும், தில்லைசித்போய்ப் பார்த்தாலன்றோ விஷ்ணுவின்து தெய்வத்தன்மை தெரியும்? பிரகிருதி புருஷரூபமேயன்றோ அங்கு விளங்குவது? (வாசுதேவ: பரா: பரீக்ருதி:) எனவும், (ய: பராஸ்ஸ மகேச்வர:) எனவும் போந்த சுருதியர் தத்மேயன்றோ அங்கு நாம் அறியத்தக்கது? இருள்வடிவாகிய பிரகிருதியெனல் போதரவேயன்றோ கிடந்தகோலமாய் விஷ்ணு உறங்கிக் கொண்டிருப்பதும், ஒளிவடிவாகிய புருஷனெனல் போதரவேயன்றோ நின்று நடித்தகோலமாய்ச் சிவன் விழித்துக்கொண்டிருப்பதும் அங்கு வியத்தம்? இவைகளுக்கு யார் என்னசெய்யலாம்? நமதன்பர் வேண்டொழிவின், அங்குப்போய் வீழ்ந்துகிடக்கிற விஷ்ணுவை எடுத்து நிறுத்திச் சபாபதியாக்கி, அவருக்கு ஸேவ்யத்வத்தை நிலைநாட்டிக்கொள்வாராக. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும். ஜம்புகேசுவரமோ வெனின், அந்த டேஷத்திரத்தில் இராமசந்திரராகிய (தாசரதி) கட்டிவைத்த (திருமண்டபம்) ஒன்று பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. அது அவர்காலத்தில் அவர்செய்த திருப்பணிகளில் ஒன்று. இதனை எவராலும் மறைக்க முடியாது. நமதன்பர் அங்குப்போய்ப்பார்த்து அந்தமண்டபத்தை இடித்து, இல்லாமற்செய்துவிட்டு வருவாராக. அவ்விடத்திலும் இராமருக்கு ஸேவகத்வமாகிய அடிமைத்திறமே பிராப்தமாகின்றது. அன்றியும், நம்மவர்கொண்டாடிய (திருவரங்கம்) என்பது நாடகசாலை என்று பொருள்பயக்கும். அந்த நாடகசாலையில் விஷ்ணுவானவர் நட்புவகுறி, இலக்குமியை ஆட்டுவித்துச் சிவனை யுவப்பித்தனர். அந்த நடனத்தை யுவந்து அனுக்ரஹித்த பெருமான் (ஜம்புகேசுவரர்) எனப் பிரசித்தியடைந்திருக்கின்றனர்.

“புடினா ளன்றோபான் னதுவே திருவரங்கம்
நாடியரன் முன்பாக நண்புகார்—தாடிடவே
செய்தானின் மாலுஞ் சிவனுமருள் செய்தானே
வைதாலென் கண்டாய் வரும்.”

என்னும் வெண்பாவையுங் கண்டு நானாக. நமது ஜயங்கார் சுவாமிகள் ஒவ்வொருசிவசித்தைகளை யெடுத்து விடுவதனால் அவொழுப்பிய தூர்க்கந்தம் அழிந்த எமதுசைவமணம் (கமகம்) என்று அதிகமாக எங்கும் வீசுகின்றது. இது ஸாதூக்களுக்கு உபகாரமேயாம். இங்ஙனநிற்க,

ஆபாசவிளக்கம்.

சூக

நமதுபண்டிதரது கைவிலிருந்தசரக்கும், கடன்வாங்கிய சரக்குங் கொட்டியுளந்தாய்விட்டமையால், அவரிடத்திற் சொந்தச் சரக்கு அதிகமாக ஒன்றுபில்லை. முன்காட்டியவைகளையோ, யாம் வாரிக்குப்பையிற் கொட்டிவிட்டோம். அவர் (யாம் கொட்டிவிட்ட குப்பைச்சரக்கை) வாரிக்கொண்டு மீண்டும் எமக்குப் புதுமைகாட்டுகிறார். என்னெனின், (சிவனுக்கு விஷ்ணு ஹத்தியைநீக்கினார். இராமர் சிவனைப்பூசிக்கவில்லை. இராமன் தாரகபிரம்மம். இராமதாபினி பிரமாணம். பாத்மத்திற்சொல்லிய இராமன் வேறு. அத்ரபூர்வம் என்பது வருணப்பிரஸாதத்தையே அதுவதிகின்றது. அகஸ்தியர் இராமருக்குபதேசித்தது பொய்) என்பனவாதிகளையே அடிக்கடியெழுதிப் பச்சங்களை நிரப்பிச் சுவடியாக்கிவிட்டனர். அவரது சுவடியில் (கூறியதுகூறல்) என்னுஞ்சரக்கு மலிந்துகிடக்கின்றது. இவைகளை முன்னோ யாம் பரிஷ்கரித்துவிட்டமையால், சுண்டு முக்கியமான வேறு சிலவற்றையே யதுவதித்துப் பதில்சொல்லுகிறோம்.

நமது சிற்றாத்துக்காட்டார் (சைவர் கொள்கைப்படி விஷ்ணு சிவசக்தியல்லவா? சக்தியாகிய விஷ்ணுவின்து அவதாரபுருஷருக்கு ஹத்திவரலாமா? எனவும், (இராவணவதகாலத்தில் அகஸ்தியமுனிவர் இராமருக்கு ஆதித்யஹ்ருதயத்தை உபதேசித்ததாக ஸ்ரீராமாயணம் யுத்தகாண்டத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. ஆயினும், இது அநேகபழையபுஸ்தகங்களில் எழுதப்பட்டுப் பழகின்புளுகாயிருக்கின்றது) எனவுந் தேம்பித்திகைத்தனர். இவர் விஷ்ணுவைச் சிவசக்தியென்பது சைவர்மதமாகக் கூறினாலோயன்றித் தமது மதமாகவொப்பவில்லை. தாமொப்பாத வோர்விஷயம் எப்படியானு லிவர்க்கென்னை? இவர் விஷ்ணுவைச் சிவசக்தியென்று ஒப்பிவெளிவரின், அதற்குயாம் பதில்சொல்லுவோம். சைவர்கள் தமது சந்தேகந்தெளியக்கேட்டால் அவர்களுக்குத் திருப்பதியுண்டாக்குவோம். ஆகையால், இவரது முதற்கேள்வியை மூலையாக வொதுக்கினோம். இரண்டாவது இவர் இராமருக்கு ஆதித்யஹ்ருதயத்தை அகஸ்தியர் உபதேசிக்கவில்லையென்று கூறியது எந்த ஆதரவுகொண்டோ? இவரோ அதனை உபதேசித்ததாக யுத்தகாண்டத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது எனச்சாட்சிகூறினார். அன்றியும், அனேக பழைய புஸ்தகங்களில் எழுதப்பட்டுப் பழகின்புளுகாயிருக்கிறது என் வொன்றுகூறினார். அதனை இவர் புன்கு என்று பிரஸ்தாபித்ததில் எமக்குத் துக்கமில்லை. (அநேக புஸ்தகங்களில்-பழையபுஸ்தகங்களில்) உண்டு என்று அவர் கூறினமையால், (சிலபுஸ்தகங்களில்-புதுசாக எழுதிய புஸ்தகங்களில்) அதனைச் சிலபாஞ்சராத்திரிகள் தள்

சுஉ

இராமதத்வத்பிகையினது

ளிவிட்டார்களென ஏற்படுகின்றது. நம்மவர் அதனிருப்பைப் பழகின புளுகு என்றமையால், அதனை இல்லையென்றுகூறும் நம்மவரதுபுளுகு இன்னும் பழகாத புதுப்புளுகு என்று ஏற்படுகின்றது. இப்படியும் முழுமோசஞ் செய்வாருண்டா? இவர்கள் இன்னும் எதுதான் செய்ய மாட்டார்கள்? தமக்குச் சம்மதியில்லாத விஷயமானால் பொய்யென்று சொல்வது அஸத்தியமேயன்றோ? உள்ளதை உள்ளதாகவே யொப்புதல் சிஷ்டர்களுக்கழகு? அதனைத் தாங்கள் ஒப்பாதபட்சத்தில் யாதேனும் கதிகல்பித்து ஒதுங்கவேண்டியது. நமதன்பர் அது முதலேயில்லையென்று சாதித்துவிட்டார். இவரது வித்தையைக் கற்றுக்கொண்டேயன்றோ சிலபேர் இராமாயணமே கல்பிதம் என்று சாதிக்கின்றார்கள்? இராமன்பொய் - இராவணன்பொய், எல்லாம்பொய், எல்லாங்கட்டுக்கதை என்று நமதன்பரது சகோதரர்கள் சொல்ல அவருங் கேட்டிருப்பர். இவர்களினத்திற் சேர்ந்து நமதன்பர் பரிபவத்தைத் தாங்காமல் ஆதித்யஸ்ருதயத்தைத் தாமுமதுட்டித்து இராமர் கேஷமப்பட்டதுபோல் கேஷமப்படுவாராக. இங்ஙனநிற்க.

நமது பண்டிதர் (மஹாதேவ) சப்தம் வருணனுக்கே அமைதல் வேண்டிச் சிவனுடையமூர்த்தி ஜலம் எனவும், சிவனுக்கு வாசகமான மஹாதேவசப்தத்தாலே அவரதுமூர்த்தியான ஜலத்தையுஞ் சொல்லலாமெனவும், கடலை சகாதசருந்ரர்களி லொன்றாகச் சொல்லுவதால், அத்தக் கடலை மஹாதேவன் என்று சொல்லலாம் எனவும் பிரஸங்கித்தனர். இத்தக்கருத்தோடு வான்மிகபகவான் (மஹாதேவ) சப்தத்தைப் பிரயோகித்திருப்பாராயின், அது நமதன்பருந்ரு அபகாரத்தையே செய்யும். இராமருக்குப் பிரஸாதிக்கும் யோக்யதை வருண னரிடத்தில் இயற்கையாக வில்லாமையால், அவனுடைய சைதன்யமாகிய சிவனை அதிஷ்டானமாகவொப்பி, (மஹாதேவர்) பிரஸாதித்தார் என்று அவர்கூறியதாகவே முடியும். சீவர்களொருவருக்கொருவர் ஒன்று செய்தலும், செய்யப்பெறுதலுமாகிய யாவும் சிவனுடைய செயலென்பது வேதத்தின்றுணியவாகையால் வருணன்செய்த பிரஸாதம் சிவபிரஸாதமாகவே முடிந்தது. அதனால், மஹாதேவபிரஸாதம் என்று இராமாயணத்திற் படிக்கப்பட்டது வருணன்பக்கல் நமதன்பர் ஸமர்த்திக்கிலும், அது அவனைத்தாண்டிச் சிவன்பக்கலே சேர்ந்து ஸ்திரிப்பட்டுவிட்டது. இதற்குமேல் யாம் சிலகூறுகிறோம். மஹாதேவன் இவ்விடத்தில் எனக்குப் பிரஸாதித்தார் என்பதற்கு (வருணரு பமாயிருத்த பிரஸாதித்தார். இவ்விங்கரூபமாயிருந்து பிரஸாதித்தார். ஜங் கமரூபமாயிருந்து பிரஸாதித்தார். குருவடிவமாயிருந்து பிரஸாதித்தார்)

ஆபாசவிளக்கம்.

சுந.

என்று பொருள்கூறுதல் அமையும். வருணரூபத்தால் ஸேதுபந்தனத் திற்குபுகரித்தது. இலிங்கரூபத்தால் அர்ச்சணையாதிகளை யேற்றருளியது. சங்கமரூபத்தால் (அகஸ்தியர்) வீரஜாதிகைமுதலியனசெய் துபுகரித்தது. குருவடிவத்தால் (சிவபெருமான்) வெளிப்பட்டுக் கீதையுப தேசம், பாசுபதாஸ்திரதத்தம், சீதையையடையும்வரம் இவைகளை யுபுகரித்தது. நமதன்பர்விட்டவழி எமக்கே ஸாதகமாயினமையால், அவரது பிரயத்னம் அவருக்கு ஒரு நலத்தையுந் தராதொழிந்தது.

அன்றியும், அவர் (ஐலத்தை ஸகலதேவதாமயமாகச்சொல்லு கையால், அந்தப்பெருமைதோன்ற மஹாதேவன் என்று சொல்லக் கூடும்) எனவும், (ஐலம் நாராயணனுக்காதாரமாகச் சொல்லப்படுகி ன்றது. அம்பஸ்யபாரே என்றும் சுருதிகோஷிக்கின்றது. இந்தப்பெரு மைதோன்ற மஹாதேவன் என்று சொல்லக்கூடும்) எனவும் ஒருவழி கண்டு பிடித்தார். மஹாதேவன் என்னும் ஒப்பற்ற ரூபநாமத்தைத் தாங்கியுள்ளவர் சிவபெருமான். வருணனை ஸகலதேவதாஸ்வரூப மென்ற விடத்தும், நாராயணருக்கு அவன் ஆதாரமானவனென்ற விடத்தும் அவ்வப்பிரமேயங்களுக்குத்தக்க நாமங்களால் அவனையுப சரியாமல் ஒருவருக்கும் வழங்கவுரித்தல்லாத அச்சிவரூப ரூபநா மத்தை யெடுத்தாண்டது யாங்ஙனம்? வருணனை யுயர்ந்தவனாக வுப சரிக்கப்புகுந்தவர் உயர்ந்தபொருளாகிய சிவரூப நாமத்தையே வரு வித்தமையால், வருணனையதிட்டித்து அச்சிவனே இராமருக்குப் பிர ஸாதித்தாரென்பதே பின்னும் நிலைபெறுயிற்று. நமதன்பர் ஐலம் நாரா யணனுக்காதாரம் என்று கூறினாரன்றோ? ஐலத்தை மஹாதேவர் என்றபோது நாராயணரை என்னதேவர் என்றுகொள்வது? ஐலத் தைநோக்கச் சின்னதேவராயினர் போலும். நாராயணரையும், கடலே யும் பிரஸ்தாபிக்கும்போது நாராயணரைநோக்கக் கடலை மஹாதேவர் என்றது விஷ்ணுநிந்தையாகவேமுடியும். அம்பஸ்யபாரே என்றசுருதி இவைகநிஷ்டமென்பதே ஸத்தியம். விரிக்கிற்பெருகும்.

இனி, நமதுபண்டிதர் (இத்தராமாயணத்தி லோர்மூலையிலிருப் பாதாகிய இந்த மஹாதேவபதமா இராமனது பரத்வத்தைப் பிடுங்க வல்லது) எனவும், (இராமாயணம் இராமன்பெருமை கூறவந்தது என் று நமது சைவப்பழமுங் கையெழுத்துக் கொடுத்திருக்கின்றதே) என வும் மகிழ்த்தார். இவரது தேகத்தினோர்மூலையில் அனூரூபமாயிருக்கும் ஆத்மாவை அல்பமாகவொதுக்கி அதிகபாகங்களி னிறைந்துகிடக்கும் தாதுக்களையும், இத்திரியம், பிராணன், அந்தக்கரணமுதலியவைகையு மே முக்கியமென்று இவர் ஆதரிப்பார்போலும். அனூரூபந்தாங்கியுள்ள

சுசு

இராமதத்வதீபிகையினது

ஆன்மாதேகேந்திரியாதி ஸ்வத்தினுங்கலந்தியங்குதல்போலவன்றோ (மஹாதேவப்) பொருள் இராமாயணமுழுதும் வியஞ்சனையினாலே பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றது? நமதன்பர் (வியஞ்சனையினாலே இராமாயணம் சிவபரம் என்று திஸ்திதர் எழுதியிருக்கிறார். அது விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யத்தால் அடிபட்டுப்போய்ற்று) என இந்தவியஞ்சனாவியதத்தை மறுத்துவிட்டதாகப் பிரஸ்தாபித்து மகிழ்ந்தார். இராமகப்பு என்னும் அஸத்து எழுதிய விஷ்ணுதத்வரஹஸ்யம் ஸ்ரீமத் அப்புசாஸ்திரிகள் என்னும் பண்டிதமணியால் எழுதப்பட்ட (விஷ்ணு தத்வரஹஸ்யகண்டனத்தால்) நாசத்தையடைந்த த்வரஹியார்போலும். நமது ஐயங்கார்மணி அந்தக்கண்டனத்தின்பேரில் தமதுகையைக்கொஞ்சங்காட்டட்டும் பார்ப்போம். இதுவிற்க, பாரதம் தருமன்பெருமை கூறுவது. இராமாயணம் இராமன்பெருமை கூறுவது. நைஷதம் ஈளன்பெருமை கூறுவது என்று ஒருவர் பிரஸ்தாபிக்கலாம். அதனால் அத் தருமனாதிவர் பரதத்வமாய்மொவர்களுள்? இங்ஙனமாக, (இராமாயணம் இராமன்பெருமை கூறுவது) என்று எமதுநாயகரவர்கள் கூறியதை நமதன்பர் குத்திதம்பேசியது தெளிவின்மையேயாம். இந்தப் பரிகாஸப் பிரஸங்கங்களினாலெல்லாம் (இராமர் சிவபூசையெய்தார்) என்னும்பாரம் இராமர்தலையினின்று மறங்கிவிடமாட்டாது.

இம்மட்டோ, நமது ஐயங்கார் (பிரஹ்மஹத்தி தோஷத்துக்குச் சிவலிங்கபூஜை பரிகாரமாகமாட்டாது. புராணங்களைவிட இதிகாசம் பலம். அதைவிட ஸ்மிருதிபலம். அதைவிடச் சருதிபலம் என்பது மீ மாம்ஸக ஸம்மதம். சருதிஸ்மிருதிகளில் பிரமகத்திக்குச் சிவபூசையைப் பரிகாரமாக விதித்திருக்கின்றதா? சிவபூசை பாபநீவாரகமா பிருக்குமேல் மர்வாதிகள் அதைப்பிராயச்சித்தமாக விதியாமல் கடினமாகிய துவாதசவாஸ்டிக பிராயச்சித்தத்தை விதிப்பார்களா?) என்று பிரஸ்தாபித்து, (கலியுகத்து மானவர்களிடத்திற் நயைபாராட்டிய பராசர் பிரஹ்மஹத்தி பிராயச்சித்தத்தைக் குறைத்து விதித்ததுமன்றி இராமஸேது தரிசுத்தையும் பிராயச்சித்தமாக விதித்தார். சிவபூசை உண்மையில் அதற்குப்பிராயச்சித்தமானால் அதையே விதித்திருப்பாரே) என்று கியாயவிசாரஞ் செய்யத்தலைப்பட்டார். அன்றியும், (வேதமுதலானதுகளில் பாபநீவாரகங்களாகச் சொல்லப்பட்ட புருஷ குத்தஜபம், ருத்ராஜபமுதலானதையே பாபபிராயச்சித்தமாக ஸ்மார்த்தர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லையே) என்னும் அதிகசயத்தையுங்கண்டு கூறினார். இதனை முறையே மறுத்திடுவோம். பிரஹ்மஹத்தி தோஷத்துக்குச் சிவபூசை பரிகாரமாகாதேன எங்குப்பிரமாணங்கண்டார்?

ஆபாசவிளக்கம்.

சுரு

ஸ்காத்தம், கூர்மம், இராமாயணம் முதலிய நூல்கள் பிரமாணமாக நிலைபெறவும், இவர்தருக்கு என்னாகும்? புராணங்களைவிட இதிகாசமும், இதிகாசத்தைவிட ஸ்மிருதியும், ஸ்மிருதியைவிடச் சுருதியும் பலமாகையால் புராணம் பிரமாணமாகாது எனின், சுருதியாதிகளுக்கும் புராணங்களுக்கும் இப்போதுண்டான விரோதமென்னை? ஒன்றையொன்று விரோதிக்கின்றனரோ நமதன்பரதுவாதம் உணக்கும்? சிவபூசை ஹத்திக்குப்பிராயச்சித்தமாகம் என்று புராணங்கூறச் சுருதிகள் பிராயச்சித்தமாகாதெனக் கூறின, புராணம் அடிபட்டுப்போம். அங்ஙனமின்மையால், பிரஹ்மஹத்தியானது சிவபூசையால் ஒழிந்தது என்றுகூறியபுராணம் ஸப்பிரமாணமேயாம். அன்றியும், நமதன்பர் (புராணங்களைவிட இதிகாசம்பலம்) என்றது ஸாட்சியற்றது. மீமாம்ஸகநூல் ஸ்மிருதியைநோக்கச் சுருதிபலம் என்று கூறுகின்றது. அவ்வளவேயன்றிப் புராணத்தையோக்க இதிகாசம் பலம் என்று கூற்றிறிலது. இதனால், புராணத்தையோக்க இதிகாசம் ஏற்றமுடையது என்றவுறா இழிவுறையாயிற்று. ஸ்மிருதிகள் பிரஹ்மஹத்திக்குச் சிவபூசையைப் பிராயச்சித்தமாக விதிக்காததென்னையெனின், அவை விதியாமையால் தோஷமின்றென்க. நமதன்பர் எடுத்துக்கொண்ட மதுபராசரவசனங்களில் மதுவானவர் துவாதசவார்ஷிக பிராயச்சித்தத்தையும், பராசரபகவான் ஸேதுதரிசன பிராயச்சித்தத்தையும் விதித்தார்கள். ஒருவர் சொன்னதை மற்றொருவர் சொல்லாமையால் ஒன்றுபிரமாணமும் மற்றொன்று அப்பிரமாணமுமாகா. அன்றியும், மதுவிதித்த பிராயச்சித்தத்தைப் பராசரகுறைத்தானொன நமதன்பரோ காட்டினார். உயர்ந்த பிராயச்சித்தம், குறைந்தபிராயச்சித்தங்க ளிரண்டுமே பிரமாணங்களாயின. இவைகளை விரோதமாகக்கொள்ளாத நமதன்பர் பல புராணங்களால் இராமரது பிராயச்சித்தத்துக்காகத் தேடிய சிவபூசையைமாதிரம் விரோதமாகக்கொண்டது அவரது புத்தியின்குறைவேயாம். இனிச் (சிவபூசை பாபநிவாரகமாயிருக்குமேல் மஹாதிகள் அதைவிதியாமல் கடினமாகிய பிராயச்சித்தத்தை விதிப்பார்களா) என்று கடாயிரான்றோ? இதனால் சிவபூசை சுலபமும், துவாதவார்ஷிகபிராயச்சித்தம் கடினமுமென்பது அவரது துணிபு. அங்ஙனமாயின், ஸேதுதரிசனத்தைப் பிராயச்சித்தமாகப் பராசர்விதித்தது என்னை? இது கடினமோ சுலபமோ? சிவபூசையைச் சுலபம் என வொதுக்கிய நமதன்பர், கேவலம் சுலபமாகிய சேதுதரிசனத்தை யொப்பியது யாங்ஙனம்? இவர் இவ்வளவிலமையாமல் பராசரபகவான் கலியுகத்து மானவர்களுக்காகப் பிராயச்சித்தத்தைக்குறைத்தார் என ஒன்றுகூறிரான்றோ? மதுவிதிக்காததொன்றைப் பராசர்விதித்தது யாங்ஙனம்?

௬௬

இராமதத்வதீபிகையினது

பராசருக்மிருந்தகருணை மனுவுக்கில்லாதது யாங்ஙனம்? கருணையும், கொடுமையும் காரணங்களாக அவர்கள் விதித்தார்களென்பது தவறு. அவரவர்களுடைய விசாரணைக்குத்தக்கவாறு அவர்கள் விதித்தார்களென்பதே துணிவு. அவர்களைக் குறைகூறுதல் யாங்ஙனமெனின், சுருதிகளுக்கும் ஸ்மிருதிகளுக்கும் விரோதமுண்டாயின், ஸ்மிருதியைத்தள்ளிச் சுருதியைக் கொள்ளுமாறு மீமாம்ஸைனால் விதித்தது என்னை? ஸ்மிருதிகளது யோக்கியதை இப்படி யலக்கண்படுவதறியாது நமதன்பர் சிவபூசையை ஸ்மிருதிகள் விதிக்காதது என்னை என்றது பரிதாபமென்க. அன்றியும், அவர் (வேதமுதலானதுகளில் பாவநிவாரகங்களாகச் சொல்லப்பட்ட புருஷகுத்தஜபம் - ருத்ரஜபம் முதலானதையே ஸ்மார்த்தர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லையே) என மகிழ்த்தாரன்றோ? இது என்னமதி? வேதங்கள் விதித்தவைகளை ஸ்மார்த்தர்கள் கொள்ளவில்லையென்று நமதன்பர் கொண்டாடியது அந்தஸ்மார்த்தர்களும், அவர்களைக்கொண்டாடிய இவரும் வேதபாஹயர் என்பதையே விளக்கியது. புருஷகுத்தாதிகளைக் கொள்ளவேண்டாமென்று அவர்களுக்கு விதித்ததால் யாதோ? நூற்பிரமாணமின்றெனின், அன்றோர் தாந்தோன்றித்தம்பிரான்களாயினவர். அதவா நூல்காட்டுவாரெனின், அதுவேதத்தினுஞ் சிறந்ததாகவேண்டும். வேதத்திற்குமிஞ்சின சாஸ்திரமில்லையாகையால், அவர்காட்டுதல் பருத்திறாலாகவே முடியும். நமதன்பர்க்கே அவை வாய்க்குமட்டலாயினமையால், அதனை ஸ்மார்த்தர் தலையிலேற்றினர். சிவபூசையை ஏன் ஸ்மிருதிகளில் விதிக்கவில்லை யென்று கேட்டபண்டிதர் சுருதிவிதாயகமாகிய ருத்ரகுத்தாதிகளை ஏன் அங்கேறியாது கெடுகின்றனர்? நமது ஐயங்காமினத்திற் சேர்ந்த அதிகாரிகள் கொடுமையறிந்தே ஸ்மிருதிக்காரர் சிவபூசையை விதியாராயினர். நமது சிற்றாத்துக்காட்டாளோ இப்போது ஒரு பிரஜ்மஹத்திசெய்ததாக வொப்புக்கொள்வோம். ஸ்மிருதிகள் சிவபூசையைப் பிராயாச்சித்தமாகக் கூறியிருந்தால் இவர் அந்தவிதியைத் தழுவிச் சிவபூசையால் புனிதராவாரா? சிவத்தேவஷமேலிட்ட கொடுமையால் பாபியாகவாவது திரிவாயோன்றிச் சிவபூசையைச் செய்யார்! செய்யார்!! இப்படிக்கரடுபற்றியபேர்க்கே மதுவாதிகள் கடினபிராயச்சித்தத்தை விதித்தார்கள். இராமகிருஷ்ணதீகன்போன்ற சிவபக்தகிரோடணிக்கு ஸர்வபாப நிவாரகமாயுள்ளது சிவபூசையென்றே துணிவாகையால், இராமர் சிவபூசையையே பிராயச்சித்தமாகத் தேடினர். இனியாமொன்று கூறுகிலேம். ஞானிகள் ஸதாசிவத்தானத்தி லிருப்பவர்கள். அவர்கள் யாதானும் ஹத்திகிசுமூடாயின், அவர்கள் எந்தஸ்மிருதிகளையாச

ஆபாசவிளக்கம்.

௯௭

ரிக்கபோகின்றார்கள்? அவர்களிடையிலாது அநுஸந்தித்துவரும் சிவத்யானமே அவர்களைப் புனிதமாக்கிவிடும். இவ்வுண்மையால் இராமர் சிவபூசைசெய்தது ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமாயிற்று. சுருதியில், (அஹரஹரப்யர்ச்சய விச்வேச்வரலிங்கம் தத்ரருத்ரகுக்தை ரபிஷிச் யத) என்னும் வசனமானது (மஹாபாதகேப்யோ முச்சயதே) என்று அறுதியிட்டுச் சிவாரானத்தால் ஒருவன் மஹாபாதகங்களி னின்றும் விடுபுகின்றான் என்று ஸ்தாபிக்கின்றது. இதற்குமுன்னர் ஸ்மிருதிக னை ஆதரவாகத்தேடுவது கனியிருக்கக் காய்கவர்ந்திடல்போலாம். இராமரது பாபநிவாரணம் சுருதிநிஷ்டமாயினமையால் நமது பண்டி தரதுகஷ்டம் வீணை நஷ்டமாயினதென்க. இதுநிற்க.

இந்தப்பண்டிதர் ஸ்மிருதிக்காரர் சிவபூசையைப் பிராயச்சித்த மாக ஒப்பினார்களா என்று கேட்டாரன்றோ? இவ்வாறு அவர்கேட்ட தனால் ஹத்தியைப்போக்கும்ஆற்றல் சிவபூசைக்கில்லை யென்பதா? சிவாராதனத்தாலுண்டாகும் பலஸித்தியைக் காட்டிலும் துவாதசவார் ஷிககர்மங்கள் அதிகபலத்தைத் தருமென்பதா? மதுபராசராதிகள் சிவபக்தி விமுகர்களா? இவைகளைப் பரியாலோசியாமலே அவர்தலை துறுத்துக்கொண்டு வீணவதிக்குள்ளாயினார். (ருத்ரம் புருஷகுத்த ஞ்ச) என்று மதுகூறியவசனத்தை நமதுஐயங்கார் மழுப்பப்பார்த் தார். அதுயாங்காட்டிய (அஹர ஹரப்யர்ச்சய) என்கிற சுருதியில், (ருத்ரகு க்தைரபிஷிச் யத) என்கிற ஸ்தானத்தினின்று சிவபூசையையே ஸ்தா பித்துவிட்டது. எந்தவழியி னுழைந்தாலும் ஐயங்கார் எதிநோதிப் போதற்கிடமடைபட்டுத் தடையாயினமையால், இத்தோடுவாய்மா ண்டு வழிதேடி ஸுகிப்பாராக. ருத்ரஜபம் சிவபூசையில் வினியோக மாகையால் பிரஹ்மஹத்தியைப் போக்கும் அதன் வல்லபத்தையே மது எடுத்தோதினார். இந்தவுண்மையால், சுருதிஸ்மிருத்திஹாஸ புரா ணங்களையாவும் சிவபூசையை ஒப்பியநலம் வெளிப்பட்டது. நமதன் பரது சலசலப்பும் இத்தோடே தொலைந்தது. எமது ஆசை அ டங்காமையால் இன்னுங்கொஞ்சம் சொல்லுகிறோம். மேற்போந்த மதுவசனத்தில் (பஸ்மத்தினுல் திரிபுண்டரம் தாங்குதலும் பிரஹ்ம ஹத்தியைப்போக்கும்) என்று நிர்ணயித்திருக்கின்றது. சிவபூசைக்கு விபூதிதாரணம் ஓரங்கமாயின், (பஸ்மச்சந்நோ பஸ்மசாயீ) என்று பிர ஸ்தாபிக்கப்பட்ட இராமர் சிவபூசைசெய்தான்பதும், ஹத்தியைப் போக்கிக் கொண்டான்பதும் அதிசயமோ? இந்த அர்த்தங்களைச் (சாதாதபஸ்மிருதி, புருஹ்நாரதீயம்) இவைகளிலுங் காணலாம். சுருதியில் (அத்யாச்ரமஸ்த:) என்னும் வசனமானது (ஸமஸ்தபாத

௪௭௮

இராமதத்வநிபிகையினது

கேப்பியாபபாதகேப்பியோ பூதோபவதி) என்றதுநிமிட்டிப் பஸ்மதார ணத்தால் ஸஸ்மத மஸாபாதகங்களுமும், உபபாதகங்களும் நசிக்கும் என்று ஸ்தாபித்துவிட்டது. அன்றியும், (அகஸ்தியராமாதிபிராத்ரு தத்வம்) என்றும் பிரஹ்மோத்தரகண்டவசனம் (நமச்சிவாயேதி ஸ தாஸுபத்வம்) என்று அறுநிமிட்டி ஸ்ரீராமர் எப்போதும் ஸ்ரீபஞ்சாஷ்டரி யை ஸ்ரீபித்துக்கொண்டிருக்கின்றார் என்று ஸ்தாபித்து விட்டது. இந்தவியவஸ்தையால் விபூதிருத்ராஹுபஞ்சாஷ்டரருத்ராஹுபாதிகளால் விவபூசைசெய்து ஸர்வபாபங்களையும் இராமர் போக்கிக்கொண்டா னென்பது சுருதிஸித்தமான முடிவாயிற்று.

நமதன்பர் (மும்பகல்பம் சக்தர்களுக்கும், கௌணகல்பம் அசத் தர்களுக்கும். ஐகுமென்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுவதால் சக்தரான இராமர் மும்பகல்பமாயே துவாதசவார்ஷிக பிராயச்சித்தத்தையே ஐசுரிக்கவேண்டியது. அவர் கௌணகல்பமாயே சிவபூசைசெய்தது கூடாது) எனவொன்றுகூறி விநத்திரஹத்தியை இந்திரன் சிவபூசை யால் போக்கிக்கொள்ளாமல் வேறுவித பிராயச்சித்தத்தால் போக்கிக் கொண்டான் எனவும் பிரஸங்கித்தனர். இவரது பேய்மதியைப்பேதி த்து உண்மையை நிறுத்துவாம். சக்தனொருவனும், அசக்தனொரு ஁னும் பிரஹ்மஹத்திக்குள்ளாகுங்கால் இருவருக்கும் பாவம் ஸமமாகவே றேறும். அதற்கு அவர்தேமம் பிராயச்சித்தமும் ஸமமேயாதல்வேண் டும். சக்தனுக்குக் கடினபிராயச்சித்தமும், அசக்தனுக்குச் சுலபபிரா யச்சித்தமுமாதல் கூடாது. ஒருபிரயக்கொலையால் சக்தனுக்கு அதிக பாவமும், அசக்தனுக்கு அல்பபாவமும் நேரின் அவைகளுக்கு முறையே கடினபிராயச்சித்தமும், சுலபபிராயச்சித்தமும் வீதமாம். அங் றணமின்மையால், சக்தர் அசக்தர் என்று தரம்பிரித்து, இராமனைச் சக்தராகவொப்பி அவருக்குக் கடினபிராயச்சித்தத்தை விரும்பியது மஹ பண்டிதரது தெளிவின்மையேயாம். தேகவன்மையைக் கார ணமாக்காமல் உள்ளத்தின்கரையே காரணமாக வொப்பின், கடி னபிராயச்சித்தம் ஸாமஞ்சஸமம். இராமர் தவசீலராணபடியால், அவருக்குக் கடினபிராயச்சித்தம் பொருந்தாது. கரமுராகனாயிருத் தாலும் சிவபூசை வீதமாகும். சிவபூசையால் போகாததொன்றுமில் லையாகையால் அல்பதோஷமும், அதிகதோஷமுஞ் சிவபூசையாற் போக்கிக்கொள்ளலாம். இந்த புண்மைகளைத் தேறும் புண்ணியமீழ் ந்த விதண்டைபேசும் மஹ பண்டிதருக்கே துவாதசவார்ஷிக பிரா யச்சித்தம் வீதமென்க. இவ்வளவு பிராயங்களைப் போதித்தும் அவ ரது மனத்திப்பற்றியிருக்குங்கரம்பு அவனைத் தேறவொட்டாதென்க.

ஆபாசவிளக்கம்.

௪௯

அம்மானையங்காரும், வில்லிபுத்தூராழ்வானும் விவதாஷணத்தார் கண்களிறுந்து, முறையே ஸ்ரீகாளத்தியினும், ஸ்ரீமத் அருணாசலத்தி னுஞ் சிவனைவழிபட்டார்கள். அத்தகைய சுறுக்குண்டாயின், நமத ன்பநம் புனிதராய்விவார். அதற்கும் அதிகபுண்ணியம் வேண்டும்? திருவருட் செயலெப்படியோ? இதுநீர்க், விருத்திரஹத்தி இத்திர னுக்குச் சிவபூசையா னிங்கவல்லியென்று யாவஞ்சோதித்தவிட்ட வர்போற் சொல்லிய நமதன்பர் ஸ்ரீஹாலாஸ்யக்ஷேத்திரத்திற் சிவபெருமான்செய்தருளிய அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்கள் இவையென்று அறியார். விருத்திரஹத்தியால் வந்தபழியை இந் திரனுக்குத் தீர்த்தருளியதே சிவனாகுது பிரதமலிலே யென்றறிக. பனபல கர்மங்களை அவன்செய்தும் ஹத்திரொலையாமல் கடை சியாக மதுனையில்வந்து சிவபூசைசெய்து புனிதனாயினானென்க. அவன் கொண்டுவந்து அங்கமைத்ததே இத்திரவிமானமாம். இவற்றை யாம் ஒப்போமெனின், கிறிஸ்தவர்கள் வேதாதிக்களை ஒப்பமா ட்டோமென்பதற் கணப்படுத்தி அவரை யாமொதுக்குவோமென்க. ஹாலாஸ்யமாஹாத்மியத்தில் (மஹதாம் பாதகாநாந்து, சிவலிங்கார்ச் சநம்விநா, ப்ராயச்சித்தம்ஹிபந்நாஸ்தி, தஸ்மாத்தத் குருயத்நத:) என ப்போந்த வசனத்தையும் நமதன்பரறிந்து உபசார்தியடைவாராக. நமது பண்டிதர் சிவபுராணங்களைத் தாமசம் என்று கூறும் ஒர்வித் தை கற்றுக்கொண்டிருக்கின்றார். இன்னகாரணத்தால் தாமசம் என்று அவர் சொல்லவறியார். விஷ்ணுவுக்கே (கூந்திரியத்வம், கரிய நிறம், ஐநமராண துக்கம், அசுரவாதை, அதிகரித்திணா, பக்தவஞ்சனை) முதலிய தோஷங்களால் தாமஸத்வம் பிராப்தமாம். சிவனுக்கு (பிராஹ்மணத்வம், குருமூர்த்தம், ஸர்வசாஸ்திராவக்த்ருத்வம், ஞானவ டியம், ஆநந்தத்தாண்டவம், ஸர்வாதுக்ரஹம்) முதலிய லட்சணங் களால் தாமஸத்வம் ஏறமாட்டாது. ஆகையால், சிவபுராணம் வேதத் தைப்போல ஸப்பிரமாணமாயிடுதல் ஸத்தியம். இதற்குமேல் நமதன் பர் கையைநீட்டுவாரெனின், யாம் அப்போது எமது கையைக்காட் டாமற் போகோம். இப்பண்டித சிரோமணியார் தமது வழத்திரட் டினோர்மூலையில் (சிவபுராணங்களோ சிவன் தனக்குப் பெருமைகா ட்ட ஒருபுராண மெழுதித்தரவேண்டுமென்று வேண்டவே பிறந்த வைகளாம்) எனவும் எழுதி மகிழ்ந்திருக்கின்றார். இதைப் பார்ப்பவர் கள் இவரைக் கிறிஸ்தவரினுங் கடையாக வொதுக்கவே யோசப்பார் கள். பதினெட்டுப் புராணங்களும் வியாஸரால் வெளியிடப்பட்டன என்னும் வைதிகஸங்கேதம் என்னுவது? தமது கல்பிதபாத்தம், கல்

௭௦

இராமதத்வதீபிகையினது

பிதபாகவதங்களைப்போல நமதன்பர் விவபுராணங்களையும் என்னி னூர்போலும், நமதன்பர் கொண்டாடும் விஷ்ணுபுராணத்தில் விவபு ராணங்களைப் பிரஸ்தாபித்திருப்பதற்கு என்னகறி தேடினார்? அந்த விஷ்ணுபுராணம் விவபுராணங்களையொப்பி ஸந்தோஷிக்குமானால், நமதன்பர் அவைகளை ஹேயமாகக்கூறியது அவரது பிறப்பின்பெரு மையேயாம். இவர் கொண்டாடியபாரதத்தில் விவபுராணங்களையும், விஷ்ணுபுராணங்களையும், எல்லாப்புராணங்களையும், எல்லாக்கலை களையும் விவனே சொல்லியருளினார் என்று துதித்திருப்பதற்கு என்ன செய்வார்? நமதன்பருக்குச் சிவனிடத்தி லுண்டாயிருக்குந் துவேஷமிகுதியே அவத்கையாலலறி யீடருழப்பதற் காதாவாயிற் றென்க. இவர் எவ்வளவு பாடுபட்டுப் பரிந்துபரிந்து எழுந்தாலும் இராமர்தலைமேலேறிய விவலிங்கம் இறக்கமாட்டாது. இராமர்தலை மேற் விவலிங்கப்பெரு மான் எழுந்தருளியிருப்பதைப் (பத்திராசலத் தில்) சென்று பார்த்துநானாக. இவரிவ்வளவி லமையாது இந்திர னுக்கு (பிரஹ்மஹத்திப்பேய்) பின்னே தொடர்ந்ததுபோல இராம னுக்கும் பின்னே தொடரவேண்டுமே என்று வினவினார். இராமாய ணத்தில் ஹத்திப்பிரஸங்கம் மறைந்திருத்தலால், அது தொடர்ந்தது என்பதன் கூடவே மறைந்துகிடக்கின்றது. ஸேதுமாஹாத்மியத்தில் “தருச்யதோவனோத்யாபி சாயாருபேணதத்ரவை, ததக்னோ நாக லோகஸ்ய பிலமஸ்தி மஹத்தபம், தத்பிலம்ப்ராபயாமாஸ ஜானகீர மனோதவீஜா: , தஸ்யேரபரிபிலஸ்யாத க்ருத்வாமண்டப முத்தமம், பைரவம்ஸ்தாபயாமாஸ ரக்ஷார்த்தமத்த்ராராகவ:” என்னும் வசனங்க ளால் இராமர் விவலிங்கபிரதிஷ்டைசெய்து பிரஹ்மஹத்தியைப் போக்கிக்கொண்டார். அங்குள்ள தீர்த்தத்திற்குப் பிரஹ்மஹத்திவி மோசனதீர்த்தம் என்றுபேர். அதற்கு அக்ரஸ்தானத்தில் நாகலோக பரியந்தமாழ்ந்த பிலமொன்றுண்டு. அந்தப்பிலத்தில் இராமசந்திரர் அந்தப்பிரஹ்மஹத்தியைத் தன்னி ஓர்பாறையான்மூடி அதற்குமேல் ஒருமண்டபத்தைக்கட்டி அதில் பைரவமூர்த்தியை ரக்ஷார்த்தமாகப் பிரதிஷ்டித்தார் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்தவுண்மை யை யுணராமல் இராமரைப் பிரஹ்மஹத்திப்பேய் தொடர்ந்த விஷயம் எங்கே பெறப்பட்டது என்கடாவியது அவரது விசாரக்குறைவென யாம் அதிகமாக விசாரப்பட்டோம். இம்மட்டிலாவது அடக்கி கேட்கப் படுவாராக. இதுபித்க.

நமதன்பர் (இதிஹாஸபுராணப்ப்யாம்வேதம் ஸமுபப்ரஹ்மயேத்) என்பதைக்கூறி (இதிஹாஸ புராணங்களை வேதத்துக்கு உபபிரஹ்

ஆபாசவிளக்கம்.

எக

மணங்களாகச் சொல்லி யிருக்கின்றது) என விவகரித்தார். இவர்தான்
 ம் (இதிஹாஸமே பிரபலம். இதற்கு இதிஹாஸபுராணம் என்னும் பி
 ரயோகத்தில் இதிஹாஸம் முதல்பிரயோகிக்கப்பட்டதே ஸாட்சி) என
 வும் கூறினார். அன்றியும், (வேதத்தில் உத்தரபாகம் ஈறந்தது) என்
 றார். மீண்டும் வேதோத்தரபாகத்துக்கு இதிஹாஸம் உபபிரஹ்ம
 ணம் என்றுகூறினார். இதற்கு (இதிஹாஸ புராணப்பாயம் வேதாந்தா
 ர்த்த: ப்ரகாச்யதே) என்பதை ஸாக்ஷிகூறினார். இனி (இதிஹாஸமெ
 ன்பது பாரதராமாயணாடிகளேயாம்) எனவும், சாந்தோக்யத்தில் (இதி
 ஹாஸபுராணம் பஞ்சமம்) என்றுகூறியிருப்பதால், அதுபாரதம் என
 வும், (பாரத: பஞ்சமோவேதா:) என்று சொல்லப்படுவதே அதற்கு
 ஸாக்ஷியெனவும், சங்கராசாரியரும் இதிஹாஸம் பாரதமென்றே
 கூறினார் எனவும், (இதிஹாஸபுராணம்,) என்று சாந்தோக்யத்திற்
 கூறியதுமுழுப்பதம் எனவும், இவ்விதிகாசமாயிபாரதம் பலபுராணங்
 களிலுங் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றது எனவும், (இந்தப்பாரதத்தி
 னுடைய நடுநெடுஞ்சிலனியாக ஸ்ரீராமாயணமஹிம விளங்குகின்
 ரது) எனவும், அன்றியும் (அது அநேகபுராணங்களின் முடியீதும்
 அணிகலமாய் விளங்குகின்றது) எனவும் அவர் பிரகாசப்படுத்தினர்.
 இதிலுள்ள ஆபாசங்களை முறையே கண்டெறிவாம். நமதன்பர்
 முதல்காட்டிய வசனம் இதிஹாஸமும், புராணமும் வேதத்துக்கு உப
 பிரஹ்மணங்களெனத் தெரிவித்தது. இதனை யுதகரித்த பண்டிதர்
 இதிற்போந்த புராணத்தை யிழித்து இதிகாசத்தை யுயர்த்தினார். அந்
 தவசனத்தில் இதிஹாஸம் உயர்ந்தது, புராணம்தாழ்ந்தது எனப்போத
 ரவில்லை. அவர் வேறு பிரமாணமுகாட்டினதில்லை, இதிஹாஸம்
 ஈறந்ததென்பதற்கு அவ்விதிஹாஸபதம் அந்தவாக்யத்தில் முதற்
 கணவைக்கப்பட்டதே போதும் என அவர்கூறியது (வேதத்தில் உத்
 தரபாகம் ஈறந்தது) என அவர் எழுதியதற்கு விரோதம். முதற்கண்
 ணமைந்த பூர்வபாகம் தாழ்ந்தும், பின்னரமைந்த உத்தரபாகம் உயர்
 ந்து யிருக்கக்கண்டநமதன்பர் இதிஹாஸபதம் முதற்கண்வந்தது கொ
 ண்டே அதனைச் சிலாடித்தது யாக்கனம்? இவர் (வேதோத்தரபாகத்
 துக்கு இதிஹாஸம் உபபிரஹ்மணம்) என்றுகூறியதுந்தவறு. இவர்
 முதலுதகரித்த வசனத்தில் இதிஹாஸமும், புராணமும் வேதத்துக்கு
 உபபிரஹ்மணங்களெனக்கூறி யிருப்பதால், வேதத்தின் முதற்குட்
 போந்த பூர்வபாகத்துக்கு இதிகாசமும், பின்னர்ப்போந்த உத்தரபா
 கத்துக்குப் புராணமும் முறையே உபபிரஹ்மணங்களாயின. இனி
 (இதிஹாஸபுராணப்பாயம் வேதாந்தார்த்த: ப்ரகாச்யதே) என்னும்

௭௨

இராமதத்வதிகையினது

வசனம் இதிகாசமே வேதோத்தரபாகத்துக்கு உபபிரஹ்மண மென்பதைச் சாதிக்கமாட்டாது. அது இதிகாசமும் புராணமும் வேதாந்தார்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கும் என்று கூறுகின்றது. புராணத்தைத் தர்வரி இதிகாசத்தை மாத்திரம் அதுகொண்டு கூறினதில்லை. இம்மனமாக, நமதன்பர் இஷ்டம்போ லெழுதியிறுமாந்தது அவரினத்தவர்க்கே பொப்பென்க. இம்மட்டோ, (இதிஹாஸமென்பது பாரதராமாயணதிகையாம்) என்று இவர் வாய்திறந்ததை ஸாட்யபால் நிருபித்துக்கொண்டார். இவருதகரித்த வசனங்களோடுவெனின், இதிகாசமும் புராணமும் ஐந்தாம்வேதம் எனவும், பாரதம் ஐந்தாம்வேதம் எனவுங் கூறின. இவற்றுள் இராமாயணபிரஸ்தாபமே கிடையாது. இம்மனமாக, பாரதத்தோடு இராமாயணத்தை யினப்படுத்தியது யாங்ஙனம்? இவரோ (சங்கராசாரியரும் இதிகாசம் பாரதம்) என்று கூறினார் என ஸாஹிகாட்டினார். இந்த ஸாஹியாலும் இராமாயணம் இதிஹாஸஸ்தானத்தில் கிலபெறவில்லை. நமதன்பரது ஆசை இராமாயணத்தை இதிஹாஸமெனப்பிரஸ்தாபித்துப் புகழவும், புராணம் அதிந்நூழ்ந்தது என்று இகழவுமே எழுந்தது. அவர் கினைத்தபடியாகாமல் சாந்தோத்யம் புராணத்தைப் புகழ்ந்து, இராமாயணத்தைச் சட்டைசெய்யாமல் வாளாவிட்டது. வாளாவிடுதல் மதிப்பில்லாமையேயாம். அவர்காட்டிய வசனங்கள் பாரதத்தையும் இதிகாசமென விளக்கினதில்லைபெனின், அவ்வசனங்களைத் தழுவிய சங்கராசாரியர் பாரதத்தை இதிஹாஸமென விளக்கினமையாலும், அது ஐந்தாம்வேதம் என்றுமுழுக்கியவசனம் ஸ்வஸம்பிரதிபக்ஷமாகையாலும், அதனை அந்தச் சங்கராசாரியரும் அங்கேரித்தமையாலும் இராமாயணம் ஆதரவற்று ஒதுக்கினதுபோலப் பாரதம் ஒதுக்கினதில்லைபென்க. இவர் சாந்தோத்யத்திற்போந்த (புராணம்) என்பதை இதிகாசமாய் புராணம் என்று பொருள்கொண்டு (இதிகாசபுராணம்) என்பது முழுப்பதம் என்றதும் முழுமோசமாம். புராணத்தை வேறுக்கினால், அது வேதபடிதமாடிச் சிறந்திடுகலையோக்கியே குறுறுபடைசெய்தார். இதிகாசம் என்றுஞ் சொல்லுக்கும், புராணம் என்றுஞ் சொல்லுக்கும் முறையே பாரதாதிகளும், ஸ்காந்தாதிகளும் பொருள்களாகி கிலபெறவும், நமதன்பர் இரண்டையு மோன்றூக்கத்தலைப்பட்டது தெளிவின்மையேயாம். இதிகாசக்களைத்தவிரப் புராணங்கள் வேறுஇல்லாமற்போயின், அவரதுமோசம் பலிக்கும். இதிகாசம்உயர்ந்தது. புராணம் தாழ்ந்தது என்றுகொண்டிருக்குமீவர் (இதிகாசமாய் புராணம்) என்று இதிகாசத்தையே புராணமாக்கியதும் இவரதுகட்டிக்குத் தலைகோயிற்று. இனி நாம்இதிஹாஸமாய் பாரதத்தை வேதமென்று

ஆபாசவிளக்கம்.

61௩

கூறியபடியேயன்றோ அதனைப்புராணமென்று கூறுதலுஞ்ஹேக்கும்? வேதத்தினுங் கீழிட்ட இதிகாசத்தை வேதமென்று உபசரித்தபடியே புராணத்தினுங் கீழிட்ட இதிகாசத்தைப் புராணம் என்று உபசரித்தல் ஸாமஞ்சலமாம். நமதன்பரதுகருத்தை யாழ்தமுலியபோதும் அந்தவசனத்தால் புராணத்துக்கே ஏற்றமுண்டாயினமையால், புராணத்தைக் குறைகூறப்புகுந்த அவரது எண்ணம் பலியாமற்போயிற்று. இதிகாசத்தினும் புராணம்தாழ்ந்தது என்று நமதன்பருங்குப் பிரமாணங்கிடைக்கிறவனாயில் இதிகாசஸமும் புராணமும் வேதம் என்றுகூறிய சுருதியின்சோலிக்கு வராமலிருப்பாராக. இதிகாசத்தினும் புராணம் உயர்ந்தது என்று பிரமாணங்கிடைத்தால், வாய்மாண்டு வலிகெட்டுவாழ்வாராக. இவர் இராமாயணம் பாரதத்தினுடைய நடுநெஞ்சில் விளங்குகிறது எனக்கூறியதும் அஸங்கதம். (அஸ்ருஜத் ஸர்வசாஸ்த்ராணி, மஹாதேவோ மஹேச்வர:) என்றற்றோடக்கத்துச் சாந்திபர்வவசனங்களால் (தண்டரீதி-பிரயோகம்-பிரமாணம்-கூடஸ்தம்-அவற்றினுட் பிரிவுகள்- வேதங்கள்-ஷடங்கங்கள் - மீமாம்ஸை-நியாயவிஸ்தரம்-புராணம்-தர்க்காஸ்திரம்-ஆயுர்தேதம் - ததுர்வேதம்-காந்தர்வவேதம்-அர்த்தசாஸ்திரம் - இவற்றின் பிரிவானமுந்துறுசாஸ்திரங்கள் - ஏழுதந்திரங்கள்) என்னும் இவைகளையும் பாரதம் எடுத்துப்புகழ்தலால், அது இராமாயணத்தையே புகழ்ந்தது எனக்கூறியது விபசரித்தது. அன்றியும், அவர் அநேகபுராணங்களில் இராமாயணம் புகழப்பட்டிருக்கிறது என்றாரன்றோ? அவர்தாமே (இவ்விதிகாசமாயிவ பாரதம் பலபுராணங்களிலுங் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றது) எனக்கூறினாராகையால், இராமாயணத்தினது ஏற்றம் ஸாமானியமாய்விட்டது. நமதன்பர் தொடுத்தவிஷய மொவ்வொன்றுஞ்சிதைந்து சீரழிந்தமையால் அவர்புராணத்தைத் தாழ்த்தி இதிகாசத்தை உயர்த்தியது அவரது வினையேயாய் முடிந்தது. இதறிக்க.

யாம், நமதன்பரை மறுத்து (இதிஹாஸபுராணப்பாயம்) என்றற்றோடக்கத்துப் பிரயோகத்தில் இதிகாசம் வேதத்தின் பூர்வபாகத்துக்கும், புராணம் அதனுத்தரபாகத்துக்கும் உபபிரஹ்மணமாம் என்று கூறினோமன்றோ? வேதாந்தங்களுக்குப் பாஷ்யங்களெழுதிய பூர்வீகர்கள் இதிகாசம், புராணம் இரண்டையுமேதழுவி யுபபிரஹ்மணங்களாக உதகரித்திருக்கின்றார்கள். இதனால், இரண்டுமே உபபிரஹ்மணங்களென்பது ஸித்தம். இங்ஙனமாக, யாம் இதிகாசத்தைப் பூர்வபாகத்துக்கும், புராணத்தை உத்தரபாகத்துக்கும், அமைதியாக்கியதென்

எசு

இராமதத்வதிபிகையினது

னெனின், நமதுபண்டிதர் இனிகாசமே உத்தரபாகத்திற்குரித்தென விபரிதம்பேசியதை வெட்டிச்சாய்க்கவென்க. வேதாந்தபாகத்திற்கு இராமமே உபபிரம்மணம் என்பதை (இதிஹாஸபுராணப்பாயம் வேதாந்தார்த்த: ப்ரகாச்யதே) என்பதும் நிறுத்தும். ஆயினும், முதலூலாகிய வேதவேதாந்தங்களுக்குச் சார்பு. ஹலாகிய இனிகாசத்தினும் வழி. ஹலாகிய புராணமே முக்கியமென்பது ஸர்வஸம்பிரதிபந்நமென்க. “அஷ்டாத்தசபுராணாநிக்ருத்வாஸத்யவநீகத: , பாரதாக்யானமகிலம். சக்ரே நதுபப்ரம்ஹணம்” என்னும் பிரமாணவசனத்தால் புராணங்களை இயற்றிய முனிவர் அவற்றினுபிரம்ஹணமாய்ப் பாரதத்தைக்கூறினார் என்று பெறப்படுகின்றது. இது இனிகாசம் புராணத்திற்குமுந்தது என்பதற்குப் பிரமாணமாயினமையால், இதுவே அவர் தீயநாவுக்காரப்பாயினதறிக. இங்ஙனநிற்க.

நமதுபண்டிதர் இராமாயணம் (இனிகாசம்) என்பதற்குத் தமது பிரசங்கத்தில் ஓர் ஆதரவுங்கட்டாமையால், அது இதிஹாஸஸ்தானத்தி னிஸ்பெறவில்லையென்று மேல்யாம் சங்கித்தோம். அதனைக்காவியம் என்று யாவருமொப்புவுதே னைஐம் என்க. ஆயினும், அது இதிஹாஸப்பேராலும் உபசரிக்கப்பட்டவெருகின்றது. இலட்சங்கிரந்தமுள்ள பெரிய இதிஹாஸம் (சிவரஹஸ்யம்) என்று சிஷ்டர்கள் பலரொப்பியிருக்கின்றார்கள். இதனையும் நமதன்பர் விசாரித்தடங்குக. இதற்குப் (பரமேதிஹாஸம்) என்னும் பிரஸித்தியுண்டு. இவைகளைத்தெளிநீதிடாமல் செருக்கியது பேதமையேயாம். இவர் இராமாயணம் பாரதத்திற் றுதிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றாயோன்றி இவர்எடுத்துக்கொண்டசாந்தோக்யத்தில் துதிக்கப்பட்டிருக்கிறதெனக் காட்டினூரில்லை. இதிஹாஸப்பிரஸ்தாபம் பொதுவேயன்றிச் சிறப்பாகமாட்டாது. மதுஸ்மிருதிமுதலிய நூல்களை யெடுத்தோதியபடி இராமாயணத்தை வேதம் எடுத்தோதியதின்றென்க. அந்தவேதத்தில் புராணப்பிரஸ்தாபமுண்டு. இதனையும் யோசித்து நமதன்பர் நானுவாராக. இன்னும் விசிக்கிற்பெருகும்.

இனி, நமதுஐயக்கார ஐசிவம்சம், ஸ்காந்தமுதலிய நூல்களில் இராமாயணம் புகழப்பட்டிருக்கிறதெனவும், இவ்விராமாயணத்திற்குப் பலர் விபாக்யானஞ்செய்திருக்கிறார்களெனவும், பலமுனிவர் கள் இராமாயணங்கள் செய்திருக்கின்றார்களெனவும், ஸகலவைதிகள் ஞானஉய மனையினும் இது பூஜிக்கப்பட்டவெருகிறதெனவும், அப்பை

ஆபாசவிளக்கம்.

எரு

யதிகழிதர் இதனை ஸங்க்ரஹித்திருக்கிறார் எனவும், கம்பர் இதனைத் தமிழில் செய்திருக்கிறாரெனவும், இது அருள்வாக்கெனவும், பொய்யில்பாடலெனவும், இதில் நாராயணனது பரத்வமே முக்தியபிரமேயமெனவும், இதில் அறியவேண்டிய அர்த்தங்களெல்லா முளவெனவும், இது ஸகலசிஷ்டர்களு மொப்புக்கொண்டது எனவும், சகலபல சாதனமானது எனவும், இது விஷ்ணுதேவதையினிடத்தில் பக்ஷபாதத்திலுதித்ததல்ல, இராமபக்திவெள்ளமே இராமாயணமாகவந்தது எனவும், இதனைச்செய்த வான்மீகிக்கு அஞ்ஞானலேசமுமில்லையெனவும், இதில் சொல்லப்பட்டபரதேவதை இராமாயணம் எனவும், இதில் பரப்பிரஹ்மம் ஆர் என்று எழுந்தவினாவுக்கு விஷ்ணு-இராமன் என்று விடைபிறந்திருக்கின்றது எனவும், இவ்வளவுபெருமைபிறந்த இதிலாசமாகிய இராமாயணத்தை நோக்கப் புராணம் சிறவாது எனவும் சோனைமாரியாகத் தமது ஆபாசங்களைக் கொட்டினார். இதனைப்பார்த்தபோது எமக்குண்டாகிய சிரிப்பை யாம் அடக்கமுடியாமற்போயிற்று. இனி இவர்காட்டிய துச்சநேதுக்களை முறையே யாங்கீழேதள்ளுவாம். இராமாயணமொன்றுதானோ பலநூல்களிற் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றது? இதற்குமாத்திரந்தானோ பலவியாக்யானங்கள் பிறந்திருக்கின்றன? இராமகதையைமாத்திரந்தானோ பலமுனிவர் நூல்களாகச் செய்தனர்? வியாஸபாரதத்தைப் போல ஜெயினிபாரதம் பிரஸித்தியன்றோ? வேறுநூல்களை வைதிகர் மனையில் பூசிப்பதில்லையோ? தீக்ஷிதரவர்கள் இராமாயணத்தை மாத்திரந்தான் ஸங்க்ரஹித்தனரோ? அவர் பாரதபாகவதாதி களை ஸங்க்ரஹித்ததில்லையோ? கம்பர் இராமாயணமாத்திரந்தான் செய்தாரோ? ஏரெழுபது முதலியனவுஞ் செய்தாரோ! இவ்விராமாயணமன்றி வேறுநூல்கள் சிஷ்டர்களால் தமிழில் செய்யப்பட்ட வில்லையோ? வேறுநூல்கள் அருள்வாக்கும், பொய்யில்பாடலுமாகாவோ? நாராயணனது பரத்வம்கூறும் அதில் சிவனைப் பரத்துவமல்ல என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதோ? அறியவேண்டிய அர்த்தங்களெல்லாம் இதிற்றிகடைக்கையால், வேதாந்தகுத்திரமுதலியன இனி வேண்டப்படாவோ? சிஷ்டர்கள் இந்தநூலையன்றிவேறுநூல்களை பொப்பினதில்லையோ? இராமாயணமேயன்றி அநேகநூல்கள் ஸகலபலஸாதனமென்பது அவ்வந்நூல்களிற்குறப்படும் பலசுருதிகள் ஸாட்சிசூறுமே! அப்படி அனுபவமுமுண்டே! அன்பின்வெள்ளத்தாவிதமாத்திரந்தான் உலகத்திற்பிறந்தள்ளதோ? வேறுநூல்கள் அன்பில்லாதவர்கள் செய்தனவோ? வான்மீகியை அஞ்ஞானி என்று யாவரேனுஞ்சொன்னார்களோ? புராணங்களைச்சொல்லியருளியவியாஸா

என

இராமதத்வதிபிகையினது

திகள் அஞ்ஞானமுடையவர்களோ? இராமாயணத்தில் இரகுநாயகர் பரதேவதை என்பது அபிசயமோ? அதில் பரப்பிரஹ்மம் விஷ்ணு-இராமன் என்று வெளிப்படுவது ஒருபுதுமையோ? நமது பண்டிதரது பிரஸங்கத்தால் இராமாயணஞ்செய்தவர்களாக வெளிப்பட்ட முனிவர்கள், ஸ்ரீமத் அப்பயதி-விதேந்திரர், கம்பர் முதலிய யாவருஞ் சிவனடியார்கள். இவர்கள் இராமனைச் சிவபக்தாக்கோஸர் எனக்கொண்டே அவரது சரித்திரமஹிமாவர்ணங்களி லுழைத்து ஸந்தோஷித்தார்கள். அதனால், இராமர் சிவனுக்கு மேலிட்ட பரத்துவமுடையராதல் சிறந்திடாது. இவ்வுண்மையறியாது நமது பண்டிதர் இராமாயணத்தைச் சிலாமித்தது சிவபரத்துவத்துக்கு ஒருஊனியையும் உண்டுபண்ணினதில்லை யென்க. அவ்விராமாயணத்தில் சிவன்பரமாத்மாவன்று, விஷ்ணுவே மரமாத்மா என்று கூறுமையால், அதிற் கூறப்படும் விஷ்ணுபரத்துவம் அவரிற் கீழிட்ட பிரஹ்மாதிகளை யபேரித்துச் சிறக்குமென்க. இது எமக்குச் சம்மதியேயாகையால், ஈண்டு ஐயங்காரது அலைச்சலுக்கே யாம் பரிதாப்பபடுகிறோம். சிவமஹிமையை வியஞ்சனையா லுணர்த்துவதாகிய இதனை நோக்கச் சிவபுராணக்கள் பாஹுளையமாய்ச் சைவமணத்தை விசதலால், நமதன்பர் இதிகாசம் எனக்கொண்டாடிய இராமாயணத்தினும் புராணமே உயர்ந்ததெனல் பசுமரத்தாணியெனச் சாதிக்கப்பட்டது. இன்னும் விரித்திற்பெருகும்.

இனி நமதன்பர் இராமாயணத்தில் (க்ருதாபிஷேக:) என்னும் வசனத்தால் (பகவானும் ஈசருமான பரமேசுவரர் பார்வதியாருடன் ஸ்நானஞ்செய்து நந்தியுடன் கூடி விளங்கியது போல் இராமர் ஸீதையுடன் கோதாவரியில் ஸ்நானஞ்செய்து லட்சுமணருடன் கூடி விளங்கினார்) என்று பெறப்படுகின்றது என எமது நாயகரவர்கள் பிரஸ்தாபித்ததை அஸங்கதம் என்று கூறினார். இதில் இராமருக்குக் கௌரவ முண்டாகச் சிவனாகையும், ஸீதைக்கு மகிமையுண்டாகப் பார்வதியாராகவும், இலட்சுமணருக்குப் பெருமையுண்டாக நந்தி தேவனாகவும் வருவித்திருத்தல் நமது பண்டிதருக்கு வசிற்றெரிச்சலாக முடிந்தது. இதற்கு நமதன்பர் (உபநிஷத்தில் பிரஹ்மத்துக்கு ஆகாசத்தை உபமானமாகச் சொல்லிவிருப்பதால், பிரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் ஆகாசம் பெரிதோ) எனவும், (பாணம்போல் குரியன் செல்லுகிறானென்றால், பாணவேகம் பெரிதோ) எனவும் ஸமாதானத்தேடிக்கொண்டனர். அன்றியும், (குணங்களில் தசரதனை இராமனுக்கு உபமானமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதனால், இராமனைவிடத் தசரதன் அதிகனா?) எனவுங்கடையினார். இவ்வுபமானங்கள் வால்மீகிபகவான் காட்டிய உபமானத்

ஆபாசவிளக்கம்.

௪௪

தோடினப்பட்டு கிடைபெறமாட்டா: அதனை மீண்டு விளக்குதும். ஒரு சிறியப்பட்டணத்தைப்பார்த்து இது இந்திரலோகம்போலிருக்கின்றது என்றால், அவ்விந்திரலோகம் தாழ்ந்ததாமோ? ஒருகிணற்றுநீராப்பார்த்து இது கங்காஜலம்போலிருக்கின்றது என்றால், அக்கங்கை நீர் தாழ்ந்துவிடுமோ? நமது ஐயங்கானாயே யொருவன்பார்த்து, இவர் பெருமானப்போலிருக்கிறார் என்றால், அப்பெருமாள் தாழ்ந்து விடுவரோ? இவைகளை யோக்கிறபோது நமதன்பர்காட்டிய புபமானங்கள் எடுத்துக்கொண்ட பிரமேயத்திற் கிணங்கினவல்லவெனல் சரதமாயிற்று. வால்மீகிபகவான் இராமர் நீராடியதைச் சிவனார் நீராடியதுபோலிருந்தது என்று சொல்லியதனாலுண்டாகிய விசேடந்தான்யாது? யாதானுமொருகுணத்தை அதுபயவாதபோது அம்முனிவேந்தர் அதனை அவலமாகப் பிரயோகித்தார் என்று அவர்மேல் தோஷமன்றோ ஏறும்? சிவனார் கிருஷ்ணராயின், அவரைப்போல் இராமர் விளங்கினாரென்பது இராமருஞ் சிவனைப்போல் கிருஷ்ணராய்விட்டார் என்னும் பொருளையே பயக்கும். ஒரு பிராண்மண்ணைப்பார்த்து இவர் நீராடியது பறையன் நீராடியதுபோலிருந்தது என்றால், அந்தப் பிராண்மண்ணிடத்திலே நீச்சத்வமே பிராப்தமாம். இதனால், இராமருக்கு கிருஷ்ணடோபமானத்தைக்கூறிய வால்மீகி அவ்விராமனைத் தூஷித்தார் என்பதே அமையும். இனி நமதன்பர் கிருஷ்ணடோபமானத்தால் இராமரது உத்கர்ஷ்டம் கெடாதெனவாவது, கிருஷ்ணத்தை அது பயவாதெனவாவது நியாயங்காட்டிச் சாதிக்கவேண்டும். அங்ஙனஞ்செய்தலின்றிப் பிரகிருதோபயுக்தமாகாத சில புபமானங்களை யெடுத்தாண்டு திருப்தியடைந்தது அவ்வேகமேயாம்.

நமது ஐயங்கார்மணிபோன்ற அதிகாரிகள் இப்படியுளறுவார்களென்றறிந்தே இராமருக்குச் சிவனரை புபமானமாகக்கூறிய ஸந்தர்ப்பத்தில் வால்மீகிபகவான் அச்சிவபெருமானைப் பகவான் எனவும், ஈசன் எனவும் இனிதுவிளக்கினார். பகவான் என்பது ஷ்ட்குணை சுவரியசம்பந்தொன்பதையும், ஈசன் என்பது சிவர்க்களை ஆளுகின்றவொன்பதையும் வியத்தமாக்கின. இதனால், இராமர் பகவானும், ஈசருமாகான்பது வால்மீகியினது ஹருதயமாயிற்று. வேறு ஸந்தர்ப்பங்களில் இராமனாயும் அம்முனிவர் (பகவான்—ஈசன்) என்று கூறியிருந்தாலோவெனின், அவ்விராமரின் கீழிட்டவர்களை நோக்க அவை பயன்படுமென்க. சிவனரதுஸந்தியில் இராமர் பகவானும், ஈசருமாகமாட்டான்பதே ஸித்தம். பகவானும் ஈசருமாய்விளங்குஞ் சிவபரஞ்சுடனா வால்மீகிஎடுத்துக்கூறியதை கிருஷ்ணடோபமா

எஅ

இராமதத்வதீபிகையினது

னம் என நமதுபண்டிதர் வாய்திறந்தது அவரது ஆணவபந்தத்தி னுதியமென்றே ஸந்தோஷித்தோம். இனி, இராமர் நீராடிப் பின் னர் சிவனைப்போல்விளங்கினார் என்றதனால் அவ்விராமர் பஸ்மத்தி னால் அலங்கரிக்கப்பட்டுவிளங்கினாரென்பதும் அமையும். சிவனானது திருக்கோலம் திருநீற்றெழினிறைந்து விளங்குவது. அதுவே இராம ரிடத்துஞ் சிறந்தது. இராமருக்கு வால்மீகிபகவான் விபூதியைக்கூற வில்லையெனின், ஸ்நானந்தரம் இராமருக்கு அவர்பாழ்முகத்தையா வொப்பினர்? (க்ருதாபிஷேக:) என்று கூறிய உபமானத்தால் விபூதி தாரணத்தைக் குறிப்பித்தார் எனலே அமையும். இராமாயணத்தில் (தஸ்யகல்மாஷபாதஸ்ய, யஜ்ஞபூதிரியம்சுபம்) என்னும் வசனத் தால் விபூதிமிகுமை பெறப்பட்டிருக்கின்றது. வேறு எதனையும் அந்தநூல்விதந்தோதியதில்லை. இதனால் காவியகர்த்தாவினது ஹ்ரு தயம் இனிதுவிளங்கியது. விபூதி அதிகபுனிதமென்பதை “ஊர்த்வ புண்ட்ராணிகுர்வீத, வாரிம்ருத்பஸ்மசந்தனை” என்னும் பாஞ்சராத் திரவசனமும் எடுத்தோதியது. இத்யாதி அர்த்தங்களைக்கொண்டு விளங்கும் உபமானத்தை நமதன்பர் நிகருஷ்டமாக்கியது அவரது மதாந்தகாரத்தின் மயக்கமேயாம். இனியேனும் உண்மையுணர்ந் திடுவாராக. இதுநீக்க.

அவர்கூறிய உபமானங்களைச் சற்று யோசிப்பாம். பிரஹ்மம் ஆகாசம்போல்வது என்றதனால், பிரஹ்மத்தைநோக்க ஆகாசம் உயர் ந்ததோ என்று கடாயினார். பிரஹ்மம் எட்டாதபொருள். அதையு ணர்த்தவேண்டி எட்டியபொருளாகிய ஆகாசத்தைக்காட்டலாயிற்று. பிரஹ்மத்துக்குமேல் ஒருபொருளிருந்தால், அதனையெடுத்துவமிக்க க்கூடும். ஒருபொருளுமில்லை. அதனால், பிரஹ்மத்துக்குக் கீழிட்ட பொருள்களிலேயே யொன்றையெடுத்தோதியது ஸஹஜமாயிற்று. இப்படியே சூரியன் எட்டாதபொருள். அவனதுவேகத்தையுணர்த்த வேண்டி எட்டியதாகிய பாணவேகத்தை யெடுத்திசைத்தல் யுத்தமா யிற்று. ஈண்டு உபமேயப்பொருள்கள் எட்டாதனவும், உபமானப் பொருள்கள் எட்டினவுமாயின. வால்மீகர் உபமேயமாகக்கூறிய இ ராமர் எட்டியபொருளும், உபமானமாகக்கூறிய சிவன் எட்டாத பொருளுமாயினர். எட்டியபொருள்கள் தாழ்த்தனவும், எட்டாத பொருள்கள் உயர்ந்தனவுமாகியவுண்மையே ஈண்டுமுடிவாயிற்று. இத்தவியவஸ்தையால் நமது ஐயங்கார்காட்டியவுபமானம் இரா மரது பரத்துவத்தையே அழித்தது. இவ்வுண்மைகளால், வால்மீகி பகவான் சிவஸர்வோத்தமத்தைப் பிரதிபாதித்து அச்சிவபெருமானை

ஆபாசவினக்கம்.

எ ௯

இராமர் பூசித்தானொன்பதை நாட்டினானொனலே ஸத்தியம். இராமனைக்காட்டினுந்தசரதர் உயர்ந்தவொன்பதை யாம்பலஸந்தர்ப்பங்களிற் பிரகாசப்படுத்தியிருக்கின்றோம். ஆகையால், இவர்களை நம்மவர் உபமாறோபமேயங்களாகக் கொண்டதும் பயன்றரா தொழிந்தது. இங்ஙனநிற்க.

நமதன்பர் (ஸ்ரீமதோநீலகண்டஸ்ய) என்று இராமர் சிவபெருமானைப் பிரஸ்தாபித்தது உலகில் ஒருவருக்கொருவர் (ம-ா-ா-ஸ்ரீ) என்று எழுதுவதுபோலாம் என்றுபிதற்றி ஸந்தோஷத்தார். அன்றியும், (அவ்விராமர் விபீஷணனையும் ஸ்ரீமான் என்று பூஷித்தார். ஆகையால், விபீஷணன் இராமருக்கு எனுமானனாவனோ) எனவும் வினவி மகிழ்ந்தார். சுக்ரீவதசரதர்களை முன்னிட்டு (நாதம்-பிரஸாதம்-தெய்வதே) என்று இராமர்பிரஸ்தாபித்தார் என்று ஐயங்கார் வாயாடியதற்கு இனிவாயாடாமலிருக்க யாம் அடித்துவைத்திருக்கும் ஆப்பே ஈண்டும் பிரயோசனமென்க. இனி, அவர் (ஸ்ரீமதோநீலகண்டஸ்ய) என்கிற சுலோகத்தில் “சிவனுடைய ஆணை தனக்குங் கடக்கமுடியாதென்று இராமன் சொன்னதாக இல்லை” என்று பிரஸங்கித்தனர். அவ்வளவேயன்றி அதற்குப்பொருள் இதுவென்று விரித்தாரில்லை. அந்தப்பிரயோகம் இன்னஸந்தர்ப்பத்தினது என்றுங்காட்டினாரில்லை. இவரம்யக்கந்திரப் பின்வாக்கியத்தை யூகிப்பாராக. “சத்துருக்கன்றன்னை வவனாகரன்மேற்போர்க்குத்-தானனுப்புங்கானீல கண்டாதிருவாணை, வித்தனாயிவெவராலுங் கடக்கவொண்ணாதென்று-மீதறியாய்கொல்லோநீ யென்றிராகவனா, ருத்தரராமாயணத்தி லுணர்த்தபடியாலு-முறையளவையின்னுமுள வாருமதனாலும், தத்துவசிங்காதனராஞ் சிவனானைதன்னைச்-சகலர்களும்வகிக்கின்றா னொன்பதுசத்தியமே” என்னு மிந்தஸந்தர்ப்பத்தை யுய்த்துணரும் புத்திபோதாமல் நமதன்பர்செய்த ஜாலவித்தை இழிவேற்று நின்றது. விரிக்கிற்பெருகும்.

இவ்வளவிலமையால் நமது சிற்றுத்துக்காட்டார் “பார்த்தனுக்குப் பரமபுருஷன் தேர்ப்பாகனாகதை பாரதத்தில் ஸ்பஷ்டமல்லவா? அதனால் பார்த்தன்பெரியவனா “எனவும்,” பரமசிவன் தன் பக்தனுக்காக விலைமாதினிடம் தூதுநடந்தானோ. அதனால், சிவன் தண்ணியரா?” எனவும் வீண்பிரஸங்கக்கடையை விரித்தார். இவைகளை அவொழுதிக்காட்டியதற்கு ஓர் ஏதவும் புலப்படவில்லை. பார்த்தனுக்குக் கண்ணன்தேரோட்டியபடிச் சிவனுக்கு இராமர் யாதுகாரியஞ்செய்தார்? சுந்தரருக்காகச் சிவன் பரவையாரிடநூதுநட

அ0

இராமதத்வதிபிகையினது

ந்தபடிச் சிவனாக இருக்காது இராமர் யாவரிடம் தூதுசெல்தார்? இராமாயணமுழுதும் பார்த்தவர்கள் சங்கரனதுநிங்கரன் இராமனென்பார்களேயன்றி நமதன்பர்பிதற்றியபடி (சங்கரனாகிய சங்கரன்) என்று புலம்பிப் பாவத்திற்கு மடிகட்டிக்கொள்ளார்கள். இவ்வுண்மைதேராதது விணிஒதகரித்த வுபமானங்கள் அஸாமஞ்சஸமாயின. பார்த்தனுக்குக் கண்ணன்றேரோட்டியது அந்தப்பார்த்தன் தனதிஷ்டனும், மைத்துனனும், சீடனுமாகிய வரிமைமேற்கோண்டு அவ்வளவையென்றிக் கண்ணன்தெய்வமும், பார்த்தன் அவனுக்கு அன்பனுமாகார்கள். கீதாசாரியனும் வெளிப்பட்டகண்ணன் உடனிருந்தும் அவனைப்புகழ்க்காமல், அவனிடத்தின்பார்த்தன் சிவனைப்புகழ்ந்தவாறென்றே! அசுவத்தாமாவைப்பார்த்துக் கிருஷ்ணர்ஜானர்கள் து சிவபூஜாமகிமையை வியாஸபகவான் வித்தோதியவாறென்றே? அவருள், அர்ஜுனன் தனதுசஸ்திரங்களின் சிரசினின்றுகொண்டு ஓர் மஹாபுருஷன் சூலமேந்தித்திரிந்து தனது சத்ருக்களையெல்லாம் துவம்ஸஞ்செய்கிறா நென்று வியாஸரிடம் எடுத்தோதியவாறென்றே? இவைகளைப்புகழ்ந்தபேர் பார்த்தனை விஷ்ணுபக்தன் என்று யாங்ஙனம் கூறுவர்? அவன் சிவபக்தன் என்பதேஸித்தம். மேற்பிரஸ்தாபத்தில் கண்ணனுஞ் சிவபூஜாக்கீர்த்தனாபிப் பிரகாசிப்பித்தோமாயகமால், சிவபக்தர்களாகிய இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் அன்புபாராட்டினார்கள் எனலு முசிதமாம். இதைவிட்டுக் கண்ணன் தெய்வம், பார்த்தன் அடிமை என்று நமதுபண்டிதர்கூறியது வெறுக்கையை முழும்போட்டதாக முடிந்தது.

இதுமட்டோ, நமது அன்பர் “சங்கரன்கேட்டுக்கொண்டபடி நாராயணன் கிருஷ்ணவதாரத்தில் சிவனை ஆராதித்துப் பெருமைப்படுத்தினார்” என ஒன்றுகூறினார். இதுவிந்தையினும் விந்தையாம். ஓர் தண்ணீர்ப்பந்தலாயடைந்து நீருந்தித் தாகத்தணிந்த வொருவன் (இத்தண்ணீர்ப்பந்தர் வைத்தவனுக்குப் புண்ணியமுண்டாகும் பொருட்டு நானிக்குவந்தேன். என்னுடைய தாகத்தணித்திடவந்த இவ்வீ) என்று கூறுமுபமாமே இதற்கு கீதரிசனம். இப்படியும் ஒருபொய்மைக் கற்பிப்பாருண்டா? சங்கரன் நாராயணனை கோக்கி நீ என்னைப்புகழ்த்த எனக்குப் பெருமையுண்டாக்கவேண்டியது என்று கேட்டது சத்தியமாயின், நமதன்பர் பின்வருங் கேள்விக்குப் பதில்கூறுவாளுக. ஓரன்பன் கடவுளைகோக்கி (என்னைக்கடவுளாக்கிவிடும், நீ அடிமையாய்விடும்) என்று வரங்கேட்டால், அதனை அக்கடவுள் அருளுதல்கூடுமோ? சபாவபாவவிருத்தமானகாரி

ஆபாசவிளக்கம்.

அக

யம் நடவாதாகையால், விஷ்ணுவானவர் கிருஷ்ணவதாரத்தில்
 சிவனைப்பூசித்துப் பெருமைபடுத்தினார் என்றது நமதன்பர் விஷ்ணு
 வுக்குத்தேடிய பரத்துவநானமாகவே முடிந்தது. நாடகம் அது என்
 பாராயின், அப்போது வரதானபாலனம் அழியும். நமது ஐயங்கா
 னைஅவரிஷ்டப்படி நடத்துகொள்ளும் அம்பட்டனொருவனடைந்து
 எனக்கு ஒருநாள் தாங்கள்கூவரஞ்செய்து என்னைப்பெருமைபடுத்
 தவேண்டியது என்று கேட்டால், அதற்கு அவரிசைத்து அந்தக்
 காரியத்தைச் செய்துமுடிப்பாரா? தெய்வத்தைத் தான்பூசித்தலைவி
 ட்டுத் தன்னைத் தெய்வம் பூசிக்கக்கேட்டலும், அவ்வாறு அத்தெய்
 வம் ஒருவனுக்கு வரங்கொடுத்தலும், பூசித்தலும் மூடர்கழகத்து
 முன்னுக்குவருமேயன்றி முற்றுணர்ந்தோர்கழகத்து முனைத்தெழா
 தென்க. நமதன்பரதுகற்பிதம் அம்பட்டன் அந்தணனாவதும்,
 கறுப்புநாய் வெள்ளைநாயாவதுமாகிய அபிசயங்களுக்கே ஒப்பிடத்
 தக்கது. பாரதம், துரோணபர்வத்தில் “ததோர்வபச்யத்கிரிசஸ்ய
 வாமே” என்னும் வசனத்தால் ஸ்ரீகிருஷ்ணருடைய தவத்தை ஸந்
 தோஷித்துப் பரமசிவம் அநுகரணார்த்தமாய் வெளிப்பட்ட அவஸ
 ரத்தில் அவரது இடதுபாகத்தில் சங்கசக்தரராய், அனேக திவ்
 யஸ்தோத்திரங்களால் துதிசெய்துகொண்டிருந்த விஷ்ணுவை அந்
 தக்கிருஷ்ணர் பார்த்தார் என்று பெறப்படுகின்றது. இதில், மூலவிஷ்
 ணுவும் அவதாரவிஷ்ணுவும் ஏக்காலத்திற் சிவனைவழிபடுத்தல் பெறப்
 பட்டது. அவதாரவிஷ்ணு செய்த சிவபூசையை வரதானபாலனம்
 என்று நாட்டினவர் மூலவிஷ்ணுவைத் தெருவில்விட்டது என்னை
 யோ? கண்ணன் சிவனைநோக்கிப் பிள்ளைவரங்கேட்டுத் தவங்கிடந்
 ததும், தவப்பேறாகக்கிடைத்த மகவுக்கு அவர் ஸாம்பன் எனப்பேரி
 ட்டதும் நமதன்பருக்கு வரதானபாலனமாயினது அவரது புத்தி
 பிரமமேயாம். “விச்வாதிதோருத்தரோ மஹர்ஷி:” எனச்சுருதியிற் போ
 ந்த சிவபரஞ்சுட்டுக்கு “ப்ரக்ருதி: பரமோவிஷ்ணு:” எனப்போந்த நா
 ராயணர் பெருமையுண்டுபண்ணுகிறார் என்பது வேதமறியாத விழலர்
 க்கே ஒப்பென்க. இந்தவியவஸ்தையால், சுந்தரருக்கு அன்பாலே
 சிவனார் தூதுநடந்தார் என்று ஐயங்கார் தேடிக்கொண்டதும் அவ
 ருக்கு ஸாதகமாகாமற்போயிற்று. சுந்தரர் தன்னைப்பூசித்துத் தனக்கு
 ப்பெருமையுண்டுபண்ணும்படிச் சிவனைவேண்டினாரா? தானேயன்
 றே சிவனைப்பூசித்துப் பெருமைபெற்றார்? அன்றியும், சிவனும் சுந்த
 ரரும் மூலமூர்த்தியும், அவதாரமூர்த்தியுமாயுள்ளவர்கள். அவர்களை
 கம்மவராதரித்தது கூடாது. இனி, அடியார்கள்பொருட்டுப் பச

௮௨

இராமதத்வதீபிகையினது

வான் எவ்வளவு தாழ்வானகாரியஞ்செய்தாலுஞ் செய்வார். அவ்வடிபார்களை ஆண்டவனென்று வணங்குவதுமாதிரஞ்செய்யார். அது அடியார்களைப் பெருமைபடுத்துவதாகாமல், அவர்களை நரகிலழுததுவதாகவே முடியும். அடியார்கள் என்னஞ்சொல்லே அடியிற்கிடக்கின்றவர்கள் என்று பொருளைப்பயக்கின்றது. அவர்களதுஅடியில் கடவுள்கிடத்தல் யாங்ஙனம்? அரசன்காவில் அடிமைவீழ்வதே அவ்வடிமைக்குப் பெருமையன்றி அவ்வரசன் அடிமைகாவில் வீழ்வது அவனுக்குப்பெருமையாகாது. அரசன் வீழவுமாட்டான். அப்படிவீழ்பவன் அரசனாகவுமாட்டான். இந்தவுண்மைகளால், சிவன்காவில்வீழ்ந்து கும்பிட்டகண்ணனை அச்சிவனுக்குத்தெய்வம் என்று நமதன்பர்கண்டஸ்வப்நம் அவரதுபித்தின்விகாரமென்பதே ஸத்தியம், விரிக்கிற்பெருகும். இங்ஙனநிற்க,

நமது பண்டிதர் “ஹரியேசிவனைப்படைத்து ஸம்ஹாராதிகாரத்தில் முடிசூட்டினதும், அவரது திருவானைப்படி அயன் சிவன் முதலானோர்கள் இடியைக்கண்டு நடுங்குமாப்போலே நடத்துவருகின்றனொன்பதும்உபநிஷத்துப்பாரதபாத்மாதிகளாலே,ஸ்பஷ்டம்” என்று பரக்கத் தீட்டினார். “தவச்சரியேமருதோ மர்ஜயந்தருத்ரயத்தே ஐமிகாருசித்ரம்”என்னும் ருக்ஸம்ஷிதாவசனத்தால் ஸமஸ்த தேவர்களும் சிவலிங்காராதனத்தால் எல்லா ஐகவரியங்களையும் அடைந்தார்களெனவும், லட்சுமீஸமேதராகிய விஷ்ணுவானவர் பரமபதவாழ்வை அடைந்தானெனவும் பெறப்படுகின்றது. இதற்கு உபபிரஹ்மணமாக “ஹைத்ரம் ஸம்பயர்ச்சஹிவிங்கமாதேன” என்னும் பிரம்ஹைகைவர்த்தவசனமானது இந்தவிஷ்ணுவானவர் ஆதியில் சுந்தரமாகவும், சிவாமயமாகவுயிருக்கின்ற சிவலிங்கத்தைப் பூசித்து ஸர்வோத்தமமாகிய பரமபதவாழ்வை அடைந்தார் என்று வெளிப்படுத்துகின்றது. இந்த வுபநிஷதர்த்தத்தைப் பொருமையின்றிப்பார்த்து ஷேஷமடையாமல் நமது ஐயங்கார் உபநிஷத்தென்னஞ்சொல்லே வீணிப்பிரஸ்தாபித்து அது ஸம்ஹாராதிகாரத்தைச் சிவனுக்கு விஷ்ணுகொடுத்தானென்று சொல்லுவதாகப் பிதற்றியது பேதமையே.இனிப்பாரதம், அதுசாஸ்கத்தில் “ஸோஸ்ருஜத்தக்ஷிணாதங்காத் - ப்ரம்ஹாணம் லோகஸம்பவம், வாமபார்ச்வாத்ந்ததாவிஷ்ணும்-லோகரக்ஷாந்த்மீச்வர:, யுகாந்தேசைவஸம்ப்ராப்தே-ருத்ரம்ப்ரபுரதாஸ்ருஜத்” என்னும் வசனத்தால் சிவபெருமான் தனது வலதுபாகத்தினின்றும் லோகஸ்ருஷ்டியன்பொருட்டுப் பிரஹ்மா

ஆபாசவிளக்கம்.

அந்

வையும், வாமபாசிசத்தினின்றும் லோகரக்ஷணூர்த்தமாய் விஷ்ணுவையும், ஸஹ்மாரத்தின்பொருட்டு உருத்திரமூர்த்தியையும் உண்டுபண்ணினான் என்று பெறப்படுகின்றது. பாத்தமத்தில், “விநாயஸாம்ப மீசாநம் யஜுந்தேதேவதாந்தரம்” என்னும் வசனத்தாலும், “விஷ்ணுநர்குனமாத்ரோண சிவத்ரோஹப்ரஜாயதே” என்னும் வசனத்தாலும் சிவேதரோபாஸனை யுடையவர்கள் நற்கதியடையமாட்டார்கள், அவர்கள் துர்க்கதியையே அடைவார்கள் எனப் பெறப்படுகின்றது. இவைகளை யூன்றிப்பாராமல் பாரதபாத்தமங்கள் சிவபகர் ஷங்குறுவதாக வெறிகொண்டெழுந்தது அவரது வினையின்பெருக்கேயாம். .சூரன், தாரகன் முதலிய அசுரராணியிற்கட்டுண்டு இடியைக்கண்டு நடுங்குமாப்போலேகிடந்த விஷ்ணுவை எழுது சிவபரஞ் சுடருக்கடங்கிக்கிடந்தாருன்று யாம்பிரஸ்தாபிப்பது எமக்கே அதிக லஜ்ஜையாக விருக்கின்றது. இவைகளை இனியேனும் ஆய்ந்தடங்கிச்சுசிப்பாராக.

இனி, நமதன்பர் சிலசூதிகளை யுதகரித்து, அவற்றால் விஷ்ணுவுக்குப் பரத்துவமுண்டென்று சாதித்தார். அவை, “அத்தர்ப்பஹிச் சதத்ஸர்வம்-வ்யாப்யநாராயணஸ்தித:”, எனவும், “யமாத்மானமந்தரோயமயதி” எனவும், “அக்தினிர் தேவகுமவமோ விஷ்ணு: பரம:” எனவும், “நாராயணபரப்ரஹ்மா தத்வம்நாராயண: பர” எனவும், “யஸ்மாத்த்ரம்நாபரமஸ்திதிஞ்சித்” எனவும், “நாஸ்திநாராயணஸம் நபூதம் நபவிஷ்யதி” எனவும் போந்தனவேயாம். இவற்றுள், முதல் வாக்கியம் நாராயணனே வியாபகனெனச் சாதித்ததாக மகிழ்ந்தார். பிருதிவி, அப்பு என்னுந் தத்துவங்களில் விஷ்ணுவுக்கு அப்புதத்துவத்தி லாதிக்யமுண்டாகையால், அவ்வப்புவானது பிருதிவிக்குமே விட்ட வியாபகமுடையதெனல் ஸித்தம். அதனால், விஷ்ணுவுக்குப் பிருதிவியண்டத்திலுள்ள வியாபகத்தை யாம் மறுக்கவரவில்லை. அவர் மண்ணுண்டதையே உலகமுண்டதாக தூல்களுபசரிக்கும், “ப்ருதிவ்யோபவ, ஆபச்சர்வ, அக்னேருத்ரோ, வாயுர்ப்பிம, ஆகாசஸ்யமஹதேவ, சூர்யஸ்யோக்ர:”, சந்த்ரஸ்ய ஸோம:”, ஆத்மாந: பசுபதி:” என்னுஞ் சூருதியால் சிவனருக்கு ஸர்வவியாபகத்வம் கேட்கப்படுகின்றது. இந்தப் பரமேசுவரவியாபகத்தின் முன்னர் விஷ்ணுவின்து வியாபகம் ஜீவிப்பதெங்ஙனம்? மண்ணை வியாபித்துநின்ற நீரின் மேற்பிடக்கும் விஷ்ணுவை ஸர்வவியாபியெனல் யாங்ஙனம்? ஸ்கலதத்வாதீதனும், “விச்வாதிகோருத்ரோ மஹர்ஷி:” என்று பிரதிபாதிக்கப்பட்டவனுமாகிய தனிமுதலே ஸர்வவியாபியென லமை

அச

இராமதத்வநிகையினது

வுடைத்து. “ஊர்வவ்யாபிசபகவான் - தஸ்மாந்வகதச்சிவ:” என் னுஞ்சுருதியும் அதனை நிறுத்தும். இதனையுணராது நமதன்பர்கூறிய நாராயணவியாபகத்வம் நலம்பெறுதழிந்தது. இனி இரண்டா வது வசனத்தால் நாராயணர் ஸர்வாந்தரியாமியென்று சாதித்தார். அந்தவசனம் பரமாத்மபரமாய் கிற்கின்றது. பரமாத்மா கிவினாகை யால் கிவனே ஸர்வாந்தரியாமியென்பது ஸித்தம். “ஈசானம் பரமம் வித்யாத் ப்ரோகம்புத்திஸாக்ஷினம்” என்னுஞ் சுருதியும் அதனை நிலைபெறுவித்தது. இதனால், நாராயணர்தான் ஸர்வாந்தரியாமி என்று அவர்சாதித்தது நிலைதளர்ந்தது. இனி அவர்காட்டிய மூன் றாவது வசனம் அக்னி தேவர்களுக்குக்கீழானவன் விஷ்ணு மேலா னவன் என்று தெரிவிக்கையால் விஷ்ணுவைத் தேவோத்தமனெ ன்று சாதித்தார். தேவர்க்களில் அக்னிதானே கீழிட்டவன்? சூரி யன் சந்திரன்முதலிய வொளிகளுக்கெல்லா முள்ளொளியாயிருந்து பிரகாசிப்பிக்குஞ் சுடர்ப்பிழம்பாகிய அக்கினியை யாவரினுங் கீழிட்ட வனாகக்கொள்ளுதல் யாங்ஙனம்? அக்கினிகரியத்திறற்றானே அந்தணராகுதிபெருநி அவர்க்கு வாழ்வுண்டாமெனின், அவ்வக்கினி யைத் தாழ்பொருளாகக் கோடல் யாங்ஙனம்? இவைகளை யோசிக் கையில் அக்கினியைக் கீழிட்டவன் என்றது ஓரவசரமேயன்றி ஸா ர்வகாலிகமல்ல. அவனுக்கு மேலிட்டவர்களில் அவன்கீழானவன் என்பதையே ஆண்டுக்கிரகிக்கவேண்டியது. இப்படியே விஷ்ணு வேபரமன் என்றவிடத்திலுங் கொள்ளவேண்டியது. விஷ்ணுவா னவர் ஐவதத்வாதிஷ்டான தேவதைமேயன்றி வேறில்லை. ஐவத் துக்குமேல் அக்னி, அக்னிக்குமேல் வாயு, வாயுவுக்குமேல் ஆகாசம் என்னுந் தத்துவங்களுளவாகையால், அவ்வத்தத்வாதிஷ்டானதே வதைகளைநோக்க விஷ்ணுவுக்கு யாண்டுப் பாரம்யம் நிலைக்கும்? இப்படியே யொடுக்கத்தினுங் கண்டுகொள்க. எங்ஙனமெனின், எல் லாம் ஐவார்ணவமாகின்றகாலத்தில்தாராயணர் வடபத்திரசாயியாய் அந்தவெள்ளத்தின்மேற்கிடப்பர். ஐலம் அதிக்ரமித்தமையால் பிரு திவி அதில் ஸ்னமாயினதென்பதே விஷ்ணுபரமன் என்பதன்க ளுத்து. பிருதியிக்குத்திஷ்டானமாகிய பிரமனும், அவனிற்கீழிட்டகா ரியகோடிகளுமாகியதேவர்க்களில்விஷ்ணுவேபரமன்என்பதில்எமக் காசேபயின்று. இவ்வளவேயன்றி அக்னிதத்வாதிஷ்டான தெய் வமாகிய உருத்திரனைநோக்க விஷ்ணுவுக்குப் பரமன் அல்லது மே லானவன் என்னுஞ்சிறப்பு நிலைக்கமாட்டாது. “பராத்பரதரோப்ர ஹ்மா-தத்பராத்பரதோஹி:-தத்பராத்பரதோ ஈச:-தஸ்மாத்துஸ்

ஆபாசவிளக்கம்.

அரு

யோதிக்கோந்றி” எனவும், “விஷ்ணு:ருத்ராபரஸ்யவித்வான்” எனவும்போந்த சுருதிகளை நமதன்பர் பார்த்திருந்தால் (விஷ்ணு:பரம:) என்னுஞ்சுருதியைக் கையிற்பிடித்துக்கொண்டு இறுமாந்திடார். அன்றியும், “நாஸ்திநாராயணஸம்” என்னுஞ்சுருதியையு மெடுத்து எமக்குப் புதுமைகாட்டார். யாம்காட்டிய சுருதிகளால் விஷ்ணுவுக்குப்பரம் ஈசன், அவருக்குத்துல்யமும் பரமுமில்லை எனவும், விஷ்ணுவானவர் உருத்திரனைக்காட்டிலுங் குறைந்தவர் எனவும் வெளி யாயினமையால், விஷ்ணுபரமன்-நாராயணனுக்குஸம் ஒருவருமில்லை என்று கூறியசுருதிகள் கீழுடங்கிப்போயின. “தமீச்வராணம் பரமம் மஹேச்வரம்” என்னுஞ்சுருதியால் ஈசுவரர்களைநோக்க மஹேச்வரரும், தேவர்களைநோக்க மஹாதேவரும், பசுக்களைநோக்கப் பசுபதியுமாய் விளங்குகின்றார் சிவபெருமான் என்று பெறப்பட்ட அர்த்தபாஹுஸ்யத்தையும் இனி நமதுதோழரறிந்து சுகிப்பாராக.

நமது சிற்றாத்துக்காட்டார் பின்புகாட்டிய “நாராயணபரப்ரம்ஹா” என்னும் வசனத்தின்சொருபத்தை முன்னொருஸந்தர்ப்பத்தில் இந்ததூலில் யாம் இனிதுவிளக்கியிருக்கின்றோம். ஆண்டுக்கண்டுகொள்க. இவர் “யஸ்மாத்த்பரம்நா பரமஸ்திகிஞ்சித்” என்று காட்டியவசனம் சைவபரத்வபோதகமென்றதிக. நமதன்பர் காட்டிய ஒவ்வொருவசனமும் அவருக்கு ஸாதகமாகாமல் அவர்தேடிக்கொண்ட விஷ்ணுபரத்துவத்தைச் சாதிக்கவலியில்லாதவகின். அதர்வசிரஸில் (ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரோந்த்ராஸ் ஸம்ப்ரஸூயந்தே - நகாரணம் காரணந்துத்யேயச் சம்யு:)” என்னும்வசனமானது விஷ்ணுவை (நகாரணம்) என்று பிரதிஷேதித்தலை யறித்தும் நமதன்பர் அவரைப் பரம் என்று சாதிக்கவெழுந்தது அவரது பாவத்தின் கொழுமையேயாம். இந்தச்சுருதியில் நாலாவதுபரம் சம்பு, சிவம் என்னும் வாசகங்களால் வெளிப்பட்டமையால், இதற்குமே விட்ட ஐந்தாவதுபரம் விஷ்ணு, நாராயணவாசகங்களால் நமதன்பர் சாதிப்பினன்றோ அவரது விஷ்ணுபரத்துவம் நிலைக்கும்? இதற்குக் கதிதேடாமல் விஷ்ணுவேபரம் என்று அவர்சாதித்தது ஏசுவேபரம் என்பதோடொத்து இழிந்ததென்க.

இனி, நமதன்பர் “ஸர்வேதேவா: பசுதாமவாபு: , ஸ்வயம் தஸ்மாத்த்பசுபதிஸ்ஸம்பபூவ” என்னுஞ்சுருதியில் ஸர்வதேவர்களும் பசுக்கள் என்றிருப்பதற்கு ஒருவியாக்யாணஞ்செய்தார். தேவர்கள் என்பது சிவபூதங்கள் எனவும், அவர்களுக்குப்பதி சிவன் எனவும்,

அகா இராமதத்வநிபிகையினது

ஸமர்த்தித்து விஷ்ணுமூர்தவியதேவர்களை அப்பசுக்கட்டத்தினின்று
 ந்தப்பவைத்தார். அன்றியும் சிவன், தேவஸேனாபதியாக முடிசூட்ட
 ப்பட்டவனாகையால், அவர்களைரக்ஷிக்குந் தன்மையால் பதியென
 ழும். ழும் என ஒன்றுகூறினார். இதனால், சிவன் ஸர்வரக்ஷகனாகமா
 ட்டான் எனவுஞ் சாதித்தார். ஆதித்யபுராணத்தில் (ப்ரஹ்மவிஷ்ணு
 ஸ-ஹோத்ராத்யாய:-பசவ:பரிசீர்த்திதா:) என்னும் வசனம் சுருதி
 விலக்கெனக்கூறி, அது பிரமாணமாகாதென பொதுக்கினார். “ருத்
 ராயபூதாதிபதயே” என்று சிவனையும், “விஷ்ணவே ஸர்வாதிபத
 யே” என்று விஷ்ணுவையும் (யமஸ்மிருதி) கூறுபின்றதெனவும்
 பிரஸ்தாபித்து ஸந்தோஷித்தார். இவரது அகந்தையடங்க யாம் சில
 கூறுகின்றோம். “ஸர்வேதேவர்: பசுதாமவாபு:” என்னும் வசனம்
 பைப்பலாதத்திற்போர்த்தது. அதிற்முனே “ஹேயாஸ்விஷ்ண வாதி
 காஸ்ஸ-ஹாஸ்” என்று விஷ்ணுவை வர்ணித்திருக்கின்றது. அதர்வசிர
 கில் விஷ்ணுவை(நகாரணம்) என்று பிரதிஷேதித்திருப்பதும் வியக்
 தம். ஹேயமாக நகாரணம் என்று வர்ணித்திருக்கும் விஷ்ணுவைப்
 பசுவென்பது அதிகசயமா? இத்த அர்த்தத்தைக் கடைப்பிடித்து விஷ்
 ணுவைப் பசுவென்றுகூறிய ஆதித்யபுராணம் சுருதிநிஷ்டமென்பது
 ஸந்தியம். இவ்வுண்மைதேராத கபோதித்தனமாக அர்த்தப் புரா
 ணத்தைச் சுருதிவிலக்கென அவர்பிதற்றியது தெளிவின்மையே
 யாம். இத்த முடிவால் (தேவா:) என்பதற்குப் பிரமதகணங்கள்
 என்று அவர்கூறியபொருள் தமொறிவிட்டது. பிரமதகணங்கள்
 தேவர்களினும் அதிகர். பிரமதாதிபதியாகிய சிவன் தேவாதிபதியா
 தல் அதிகசயமோ? பிரமதர்களில் ஒருவனாகிய சங்குக்நன் ஓர்கால்
 விஷ்ணுவின்து கைகைய அறுத்துக்கொண்டு துரத்தியதை நமதன்
 பர் அறியார். பூதாதிபதி என்றதை ஆதித்யங்குறைந்ததாக எண்ணி
 (ருத்ராயபூதாதிபதயே) என்று எடுத்துக்காட்டினவர் (ஈசானஸ்ஸர்வ
 வித்யாநாம்-ஈசுவரஸ்ஸர்வபூதாநாம்) என்ற சுருதியிற்போர்த்த பூதப
 தித்வத்துக்கு யாது செய்வர்? கண்ணன் கைதயில் (ஈசுவரஸ் ஸர்வ
 பூதாநாம்) என்ற பூதபதித்வம் யாது? பூதபதி என்பதும், பசுபதி
 என்பதும் சிவனாரது பரிமாயநாமங்களெனத் தெளிந்தடங்குவா
 ராக, நகாரணம் என்று வேதம் பிரதிஷேதித்துவிட்ட விஷ்ணுவை நம
 தன்பர் (ஸர்வாதிபதி) என்று கொண்டாடியது (ஸர்வாதிகாரி) என்னு
 மோர்வேலெக்காரனை அவனையாளும் அரசனெனத் துணித்திடல்.
 போலாம். அவருக்குக் கீழ்ப்பட்டபுவனங்களில் அவர் ஸர்வாதி
 காரியெனல் காரகேதபம். இவ்வுண்மைகளைச் சித்தஸமாதானத்திட

ஆபாசவிளக்கம்.

அள

ன் விசாரிப்பதொழிந்து, “ஸ்வதச்சிவ:பசுபதி:” என்ற கருதியைப்பார்த்து வயிறொரித்து, இப்படி நமக்கு ஒருகருதி அகப்படவில்லையே யென்று கண்ணர்விட்டழுது நமதுபண்டிதர் எமக்குப்பராக்குக்காட்டியது அவரது ஏழைமையேயாம். அவரதுதெய்வம் பசுவென்பதை இன்னும் விரிச்சினாரும். “சிவன்கோத்யேயச் சிவம்கரஸ்ஸர்வமந்யத்பரித்யய்ய” என்னுஞ் கருதியால் சிவேதரமாயுள்ள விஷ்ணுவாதி ஸமஸ்தரும் பரித்யஜிக்கத்தக்கவராயினர். விஷ்ணுவானவர் பதியாயின், (ஹேயார்) என்று பிரயோகித்து அவரைப் பரித்யஜிக்க வேதம்விதிக்கமாட்டாது. அன்றியும், “யோமாத்ஸ்ய கூர்மாதி வராஹஸிம்ஹார், விஷ்ணுக்ரமந்தம் வாமனமாதிவிஷ்ணும், ஸவித்ஸபம் பீட்யாஹாநம்,” என்னுஞ் கருதியால் விஷ்ணுவையும், அவரது அவதாரங்களான மத்ஸ்ய கூர்ம வராஹ ந்ருஸிம்ஹாதிகளையும் வாட்டிப்பீடித்து ரக்ஷிக்கின்றவர் சிவன் என்று வியத்தமாயின்தது. விஷ்ணுவை மலபத்தராகக்கொண்டே தந்நிவிர்த்தியைத்தேடும் சிவக்ஷரக்ஷகனை வேதம்ஒப்பிப் பிரஸங்கித்தமையால், அவரைப்பசுவென்று கூறியதால் குடிமுழுதிப்போய்விட்டதாகப் பரிந்துவெளிவந்த நமது பண்டிதரதுவாதம் பாழாய்விட்டது. இங்ஙனந்த்.

சிவன் தேவஸௌநாபதியாக முடிசூட்டப்பட்டான். அதனால், அவன் பதியாகலாம். அவ்வளவேயன்றி ஸர்வரக்ஷகனாகமாட்டான் என்று நமதுபண்டிதப்பிஞ்சு பாழ்வாய்திறந்தபண்பையுங் கொஞ்சம் பார்த்து விடுவாம். சிவன் தேவஸௌநாபதியாயினமையால், அவருக்குப் பதியென்னும்பட்டத்தை நமதன்ப ஆகத்துகமாக அங்கீகரித்தார். விஷ்ணுவுக்கு அது னைஹமாயின், அவரைப் பதிஎன்று கூறுமோர்வசனத்தை வேதத்தில் அவர் காட்டாததென்னை? சிவனைப் பதி என்று :அழுதுகொண்டே யொப்பினவர் “ஸர்வேதேவா: பசுதாமவாபு:” என்னும் வசனத்தால் தேவர்களைப் பசுக்கள் என்று வேதம் ஒப்பியதற்கு என்செய்தார்? அவரது சித்தார்த்தப்படிச் சிவனைத் தேவர்களுக்குப் பதியென்பதுமாத்திரம் உசிதமேயன்றி அத்தேவர்களைப் பசுக்கள் என்று பிரஸ்தாபிக்க அவசியமில்லை. பசுவென்பது பாசவிக்கப்பொருள். அதற்குப் பதியெனவொன்றைக் கூறுங்கால் அது பாசவிக்கப்பொருளாம். நமதன்பர் சிவனைப் பாசவிக்கப்பொருளெனக் கொண்டவர். அற்றேல், சிவனை வேறுகழித்துத் தேவர்களைமாத்திரம் பசுக்கள் என்று வேதங்கூறியது என்னை? பசுக்களில் ஒருவனாகிய சிவன் பதியாகமுடிசூட்டப்பெற்றான் என்று அந்த வச

அஅ இராமதத்வத்பிகையினது

னம் உணர்த்தாமையால், கவிபுருஷராகிய நமது பண்டிதரது உதம் காணவாரிக்கொண்டது. இதனால், பசுபதி என்று வேதங்கூறியது ஸர்வசேதனபதித்வமென்பதே ஸித்தம். சிவனே பசுபதி என்று விளக்கும் வேறு சுருதிகளையும் ஈண்டு உதகரிக்கின்றோம். “உமாபதி: பசுபதி:” எனவும், “உமாபத்யே பசுபத்யே நமோநம:” எனவும், “விச்வாதி கோருத்ரோமஹர்வி:” எனவும், “மாயினத்துமதேஷ்வரம்” எனவும், “ய: பரஸ்ஸமதேஷ்வர:” எனவும், “தஸ்மாத்ருத்ர: பருநாமதி பதி:” எனவும் போந்தனவே அவை. இனி, இவைகளுக்குத் தப்பு எடுத்துக்கொண்டு நம்மவர் வெளிவரவேண்டியதே. அங்ஙனம்வரின், அவரது ஐயமகற்ற யாம் ஸித்தமாயிருக்கின்றோம். இந்த வியவஸ்தையால், “ஸர்வேதேவா: பசுதாமவாபு:” என்ற சுருதிவிற்போந்த தேவர்களாகிய பசுக்கள் ஆதித்யபுராணத்திற்போந்த விஷ்ணுவாதிகளென்பதே ஸித்தம். இந்தப் பசுக்களுக்குப்பதி சிவனென்பதே வியக்தம். இப்பரஞ்சுடர்ப்பிரானையே “ஈசானஸ்ஸவகோருத்ர:” எனவும், “ஏகவருத்ரோநத்விதிய்யாயதஸ்தே” எனவும், “ஸசிவஏகோதேவ:” எனவும், “சிவஏவகேவல:” எனவும், “தமேகம் புருஷம் ருத்ரம்” எனவும், “யஏகோருத்ரவுச்யதே” எனவும், “ஸஏகோருத்ரோத்யேய:” எனவும், “த்யாவாபூமீஸுயந்தேவ ஏக:” எனவும், “ஏகமேவா த்விதியம்பரம்ஹா” எனவும் சுருதிகள் உணர்த்திப் பிரகாசிப்பித்தன. இதனால், ஸர்வரஷுக் சிவனேயென்று ஸித்தாந்தமாயிற்று. இவைகளோச் சித்தஸுமாதானத்துடன் நமது ஐயங்கார்மணியுய்த்தடங்கிச்சுப்பாராக.

நமதன்பர் சித்தாந்தலேசம் என்னுங் கிரந்தத்தில் ஸ்ரீமத் அப்பையதிபதிதரவர்கள் ஸீதாபஹாரத்தில் இராமன் அழுததுமுதலான காரியங்களை அபிநயமாக கொப்பினர் என ஒரு ஆதரவுதேடினார். ஸித்தாந்தலேசம் என்பது அத்வைதசாஸ்திரம். திபதிதரவர்களை வைஷ்ணவர்கள் யாசித்ததனால் அவர்களுக்குச் சில சாஸ்திரங்களெழுதிக்கொடுத்தனர். அதுபோல அத்வைதிகளுக்கும், மாத்வர்களுக்கும் அவ் வச்சமயங்களின் சார்பாகச் சிலநூல்களை எழுதிக்கொடுத்திருக்கின்றனர். அத்வைதிகள் விஷ்ணுவைப் பதிவர்க்கத்திற் கொண்டவர்கள். அந்த ஸித்தாந்தத்தையதூசரித்து இராமனது செயலை அபிநயமென்று ஸித்தாந்தலேசத்தில் திபதிதரவர்கள் எழுதிவிருப்பின், அதுவே அவரது ஐந்துதயமெனல் சிறவாது. அவரது ஐந்துதயம் அதுதானென்று நமதன்பர் சாதிப்பானெனின், அவர் (இராமாயணதாற்பகிய ஸார ஸங்க்ரஹம்) என்னுங் கிரந்தமொன்று தனியேயியற்றி, அகில் இராம

இனி நமதன்பர் “பாசுபதாகமத்தை வேதவிருத்த மாகையால் பிரமாணமல்லவென்று பிரஹ்மமீமர்ம்ஸையில் (பத்யுரஸாமஞ்சஸ்ய யாத்) என்கிற சூத்திரத்தால் வியாஸர் தீர்மானித்துவிட்டார் என்று செருக்ஷியஸூதார். வைதிகர்கள் ஆகமத்தைக் கொள்ளார்களெனவுங் குளறிவழிந்தார். இச்சிவாகம நின்றையிலிறங்கி இவர் சாதித்தது என்னையோ? இவரதுசாதனைஇவருக்கேவேதனையாகமுடியச் செவ்வீண் மொக்கின்றும். இவர் ஈண்டுச் சிவாகமவிசாரம் ஏன்செய்யவந்தார்? வேதத்தினுஞ் சிவாகமம் உயர்ந்தது எனப் பிரகிருதவிசாரத்தில் எங்காவது நாயகரவர்கள் பிரஸ்தாபித்திருக்கின்றனரா? சிவாகமங்களை வேதபாஹ்யமெனக்காட்டவந்தநமதுபண்டிதர் தம்மை வைதிகசிலர் கள்சிரிப்பதைநோக்காததென்னை? பாஞ்சராத்திரம்என்னும்அவைதி கப் படுகுழியில் விழ்ந்து களாயேறமாட்டாது தியங்கூர் தமது புன் மையைநாடி நானுவாராக. வியாஸர் வேதாந்தசூத்திரத்தில் “பத்யுரஸாமஞ்சஸ்யாத்” என்கூறிச் சிவாகமங்களைப் பழித்தார் என்ற து பாழுவையேயாம். வியாஸர் சூத்திரமே செய்தனர். அதற்குப்பல வியாக்யாதாக்கள் புறப்பட்டார்கள். அவர்களுோ ஒருவர் போனவழி யொருவர் போகவில்லை. இவருனொருவர் பாசுபதம்அநாதரணியம் என்றுபிரஸ்தாபித்தார்.மற்றொருவர் பாசுபதம் ஸித்தாந்தம் என்று சாதித்தார். இங்ஙனமாக,வியாஸரதுமதமாகப் பாசுபததுஷணத்தை நமதுபண்டிதரொப்பியதுஅவிவேகமேயாம்.ஒருபாஷ்யகாரர் துஷித் தார். மற்றொருபாஷ்யகாரர் பூஷித்தர். பூஷித்தவரது கருத்தைத் தன்னித் துஷித்தவரது கருத்தையே வியாஸரது கருத்தாகவொப் பியது யாங்ஙனம்? துஷித்தபாஷ்யமே எமக்கொப்பெனின், “உத்

கூ0

இராமதத்வநபிகையினது

பத்யஸம்பவாத்” என்றஹமுதவிய வசனங்கனால் வைஷ்ணவ ஸ்தித் தாந்தத்தின்வாயில் அவர் மண்போட்டிருப்பதையும் ஒப்பவேண்மெ ஸ்வவா? இதனைமற்றொருபாஷ்யத்தினாலன்றோ அவர் சாதிக்கவெழு வர்? தமதுமதத்தைத் தூஷித்ததை யொப்பாதவர் எமது மதத்தைத் தூஷித்ததை யொப்பியது விவேகமா? இந்தவியவஸ்தையால் வி யாஸுர்தூஷித்தார் என்பதழிந்து யாரோவொருவர் தூஷித்தார் என்று ஏற்பட்டமையால், அதை யாட்சட்டைசெய்திலேம். இவ்வஸ நங்கதத்தைப் பிரயோசனமின்றி யெடுத்துணாத்த ஐயங்காரது கொடு மைக்கே விசனப்படுகிறோம். பாரதத்தில் “உக்தவாநித மவ்யக்ரம், ஐத்ராஸம்பாகபதம் சிவ:” என்று வியாஸகூறினர். இதில், இந்தப் பாசபதஞானத்தைச் சிவன்மயக்கமின்றி அருளிச்செய்தார் என் று கூறினர். அன்றியும், “ஐத்ராஸம்பாகபதம்ததா” எனவுங்கூறினர். இவற்றால் வியாஸாதாபிமதம் இனிது வெளிப்பட்டது. பிரத்யக்ஷ கதமாகிய இதனைவிடுத்து அவர் பாசபத தூஷணஞ்செய்தார் என்று ஸமதுபண்டிதர் பிதற்றியது அஸங்கதமேயாம். வியாஸர் பாசபத ஸ்தாபனஞ்செய்த பாரதவசனங்களை யாம் வெளிப்படுத்திவிடாமா கையால், வேதாந்தஞ்ஞாந்திரத்திலும் அவர் பாசபதத்தை ஆதரித்தா ரொன்றுகூறுவதே ஒக்கும். அதனால் பாசபதத்தைப்பூஷித்தபாஷ்ய கராரோ அவரதுஹ்ருதயத்தை அறிந்தணாத்தவராயினர். தூஷித்த பாஷ்யகாரர் அவரதுஹ்ருதயத்தை அறியாது குழப்பினவராயினர். இவ்வுண்மைகளையறியும் புத்திபோதாமல் ஸமது சிற்றாத்தக்காட்டார் ஓர்ழிந்தது பரிதாபமென்க, எமது சைவபாஷ்யத்தில், “வயத்து வே தசிவாகமயோர்ப்பேதம் ஸபச்சாய: வேதோபிசவாகம:” என்று கூ றப்பட்டிருக்கின்றது. இதற்கு விரோதமாகமற்றொருபாஷ்யகாரர் கூறியது வியாஸாதாபிமதமாகாதழிந்தமையால், வைதிகரா வார் பாசபதத்தை ஒப்பார்களைன்று ஸதஸ்பஸூனையிட்டது ஒன் றுக்கு முதவாதாயிற்று. காளிதாசர், போஜதேவர் முதல்தோர் சைவபத்ததிகள் செய்திருக்கின்றார்கள். இவர்கள் வைதிகர்களேய ன்றோ? இவர்களால் ஸேவிக்கப்பட்ட தந்திரங்கள் அவைதிகமாதல் யாங்கனம்? வித்யாரண்யர் ஸதஸம்ஸிதா வியாக்மானஞ் செய் திருக்கின்றனர். அதில், ஸதமுனிவர் ஸையிசவன முனிவரைப்பார் த்துச் சொல்லத்தொடங்கினார் என்னும் ஸந்தர்ப்பத்தில் (பார்த்து) எ ன்பதற்கு ஸயனநிசைசெய்து என்னும் பொருளமையவிரித்த இவ் வுண்மை சிவாகமத்திற் பெறப்பட்டது என்று விதந்தருளினர்.

ஆபாசவிளக்கம்.

சூக

அது “ஏவம்முனிபி: ப்ருஷ்டோமூநீநாம் புராணஸம்ஸிதா
 ச்ரவணே முக்யாதிகாரஸித்தயே பரசிவப்ரணிதான புரஸ்ஸரா
 வலோககருபாம் சாஷூஷீம்,கீஷூம் அகார்ஷீத். இத்யாதி ஆக
 மேஷூசாஷூஷீதிஷூந-உக்தா. சஷூருந்மீல்யயத்தத்வம் த்யாத்
 வாசிஷ்யம்ஸமீக்ஷதே, பசுபந்தவிமோக்ஷாய தீக்ஷாயம் சாஷூ-
 ஷீமதா” என்பது. இது வைதிகமணியாய்விளங்கிய மாதவாசாரியர்
 திருவாக்காதலையுணராது சைவம் வைதிகர்களுக்கு அமுக்கம் என்று
 நமதுபண்டிதர்தொடுத்தது வீணவதியென்க. சிவபுராணசிரவண
 முக்யாதிகாரம் தீட்சையில்லாதபோது கூடாதுஎன்பதே அந்தவி
 யாக்யாதாலினுடைய கருத்தாயினமையால், சிவபுராணசிரவணஞ்
 செய்வோர் சைவதிட்சைபெற்றே தீரவேண்டுமெனல் ஸித்தமாயி
 ற்று. சுரோதாக்களுக்கு அமைந்தவிதியே வக்தாவுக்குமாம். இத்
 னால், சிவபுராணம் சொல்பவர்கேட்பவரிருவரும் சிவதிட்சைக்குரிய
 வராசிப் பாசுபதாதுஷ்டாநபரராதல் அவசியமாயிற்று. இவ்வுண்
 மைதெளியாத சூதஸம்ஸிதாப்பிரஸங்கியாரும் நமதன்பரைட்போல்
 பாசுபதாகமதூஷணஞ்செய்யத் தலைப்பட்டனர். மாதவாசாரியரது
 வியாக்யானத்தை நமதுஎதிவார் தழுவுவாரோ, அல்லது தள்ளுவா
 ரோ தெரியாது. தள்ளுவாரெனின்மாத்நிரம் அவரது அசைவப்
 பிரஸங்கம் சீவிக்கும். தழுவுவாரெனின், அந்தஸூதஸம்ஸிதைதயை
 அவர்தொடவேயோக்கயரன்றென அது அவரைத்தள்ளிவிடுமென்க.
 நமதுஐயங்கார் வெள்ளைமண்யோனிபுண்டரதாரியாகையால் அவ
 ருக்குச் சிவாகமத்தில் துவேஷமுண்டாகலாம். ஸத்யாஸியாருக்குத்
 துவேஷமுண்டாயிருப்பது கலியின்கொடுமையேயாம். சிவாகமங்
 கள் பிரதிபாதிக்கும்விஷயங்கடாம் யாவை? சிவமகிமை-வீபூகிமகி
 மை-ருத்ராஷ்டமகிமை-பஞ்சாஷ்டரமகிமை - சிவபூசைமகிமை - சிவா
 லயமகிமை-சிவதிசைஷ்டமகிமை-சிவஞானமகிமை முதலியனவேயன்
 றோ? வேதத்திலும் இவைகளேயன்றோ பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றன?
 நமதுஎதிவார் உள்ளபடியே சிவதர்மங்களிலன்புடையவராயின்,
 அவற்றைக்கூறுஞ் சிவாகமத்திலன்புடையவராமல்,அதனைத்தூஷிக்கவி
 சைவரா? அவர் விஷ்ணுமுதலியவர்களைத் தெய்வங்களாகமதித்தல்
 கூடாதென இரவும்பகலும் போதித்துவருகிறார். இவரிதற்குமேஷ
 பதேசித்தாலும் இவரினத்தவர்க்கு உண்மைவிளங்காது. ஏனெனி
 ன், இவர் உயர்வாகக்கொண்டிருக்கும்வேதத்தில் ஸத்துபொந்து
 களிலெல்லாம் இத்திரனே பிரஹ்மம், சத்திரனேபிரஹ்மம், கறுப்ப
 ண்ணனே பிரஹ்மம், விஷ்ணுவே பிரஹ்மம், பிரமனே பிரஹ்மம்,
 ஆத்மாவேபிரஹ்மம் என்றுகுழப்பமுண்டாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்

மது. உள்ளத்தைக்கலக்கு முபதேசமாகிய இந்த ஆபத்திற்றப்பமாட்டாமலேயன்றே வைஷ்ணவப்படுகுழியில் வைதிகரெல்லாம்வீழ்ந்து குண்டுமொய்ந்தார்கள்? இவைகளுக்குக்கடிகல்பித்துச் சிவபரத்வபுத்தியுண்பெண்ணுவது கஷ்டம்! கஷ்டம்!! சிவாகமம் இந்தரோதனங்களிலே யுயிர்களைச்செலுத்தாமல் கேவலம் சிவத்திவநீதப்பட்டுநிற்க வுபதேசிக்கும். அவை சைவநலங்களையேயன்றிச் குண்டுபுழுங்குதன்முதலிய வஸங்கதங்களைப் போதிக்கமாட்டா, சைவதர்மங்களன்றி வேறுதர்மங்களை மறந்துங்கூறவறியாத பாசுபத்தைச் சிவநுஷ்டையேவடிவமாகிய பாஞ்சராத்திரமுதலியவற்றோடொன்றுபடுத்திச் சிவபுராணப்பிரஸங்கியார்துஷிப்பது அன்று எம்பெருமக்களா லந்தனருக்குக்கிடைத்தசாபத்தினரும்பயனவரிடத்துமணுகியதனாற்றாநென்றிக. வேதத்திற் குழம்பியறியத்தக்க சைவநலத்தைச் சிவாகமத்திற் குழம்பாமலறிந்துதெளியலாம். வேதம் குத்திரமும், சிவாகமம் அதனது பாஷ்யமும்போல விளங்குவன. வேதத்திற் பொருள்பலபடவிர்க்கு மோர்விஷயத்தைச் சிவாகமம்தெளித்துணாக்கும். ஆகையால், சிவாகமஞானமுடையார்க்கே வேதப்பிரதிபாதிதஞானம் இனிதுவிளங்கும். சிவாகமம்வேண்டாமல் எத்தனைகற்பகோடிகாலம் வேதம்படித்தாலும் மயக்கந்திராதென்க. ஸாகாகிமுனிவர்கள் வேதத்தை நெடுநாளோதியும் ஞானம்நிலைபெறுதவராயினனொனவும், பின்னர் சூகமாந்தமென்னும் சித்தாந்தத்தையோதி ஞானம்நிலைபெற்றனரெனவும் சங்கரஸம்ஸிதைதயிற்கூறப்படுதல் பிரத்யக்ஷம். இதனும் வேதாந்தஞானத்தால் தெளிவுண்டாகாதெனல் தேற்றம். வேதம் ஸாமானியர்க்கும், சிவாகமம் சத்திரிபாதர்க்கும் உரியன. ஸாமானியராயுள்ளவர்கள் சத்திரிபாதர்க்குரிய சிவாகமத்தினேற்ற முணர்வது கஷ்டந்தான். சிவாகமஞானமெய்தினபேர்க்கே சிவஞானம்வித்திக்கும். அய்யதா அது வித்தியாதென்க. இதனால், சிவாகமம்வேண்டாதபேர்க்குச் சிவஞானம்ஸித்தியாதென்பதுஸத்தியம். என்ன? சிவாகமம்வேண்டாத அவ்வெதிவரர் சிவனைத்தெளிந்து கூறுவதெனின், அவரது தெளிவினழகு அந்தப்பரமசிவனுக்கே வெளிச்சம். ஒருநாளைக்குச்சிவனேபரம், அவருக்குஸமமாக விஷ்ணுவைநினைப்பினும்நரகம் என்பார். மறுநாளைக்கு யாவர்விஷ்ணுவை ஈசுவரஸ்வரூபமல்லவென்பார்களோ, அவர்களுக்கே நரகம் என்பார். ஒருநாளைக்கு விஷ்ணு ஓர்பசு என்பார். மறுநாளைக்கு அவரது கோவிந்தநாமக்கூச்சல்போடுவர். இப்படியலக்கண்படுதல் எதனால்? சிவாகமத்தெளிவிழந்தமையினாலென்க. அவருக்குச்சிவாகமத்

ஆபாசவிளக்கம்.

சூந்

தில் விசுவாஸமில்லாவிடினும், அதனை நிறைபுரியாதிருப்பது விவேகமாம். அவரும், அவர்போன்ற வைதிகசீலர்களுங்கொண்டாழமகிழும் (பரிமளம்) என்னும் ஓர்அத்வைதசாஸ்திரத்திற்குக் கர்த்தாவாயெழுந்தருளியிருந்த தீக்ஷிதஸ்வாமிகள் (சிவத்தியாநபத்ததி) என்னுந்நூலில் சிவாகமங்களை வர்ணித்திருக்கின்றனர். எங்ஙனமெனின்,

“காமிகம்பாதகமலம் யோகஜம்குல்பயோர்யுகம்
சிந்த்யம்பதாங்குளி ரூபம் காரணம் ப்ரஸ்ருதித்வயம்
அஜிதம்ஜாதநோர்யுகம் தீப்தமூருத்வயம்விபோ:
ருண்யம்பீஜாத்மகம்ஸுக்ஷிதம் ஸஹஸ்ரந்துகமதடம்
ப்ருஷ்டபாகோம்சுமானஸ்ய நாயிஸ்ரீசுப்ரபேதகம்
விஜயம்ஜடரம்பாஹ—ர் விச்வாஸம்ஹருதயாத்மகம்
ஸ்வாயம்புவம்ஸ்தனத்வந்தம் அனலம்லோசனத்ரயம்
விராகம: கண்டதேச: ரௌரவம்சரணத்வயம்
முகுடம்முகுடம்தந்த்ரம் பாஹவோவிமலாகம:
சந்தாஜ்ஞானமூரச்சம்போர் பிம்பம்வதனபங்கஜம்
ஜிஹ்வப்ரோத்தேமீசஸ்ய லலிதம்கண்டயோர்யுகம்
ஸித்தம்லலாடபலகம் ஸந்தாநம்குண்டலத்வயம்
யஜ்ஞோபவீதம்ஸர்வோக்தம் ஹாரஸர்க்கபாரமேச்வரம்
கிரணம்ரத்தபூஷாஸ்ய வாதூலம்வஸநாத்மகம்
ஏவம்தந்த்ராத்மகம்ரூபம் ஈச்வரஸ்யவிசிந்தயேத்
சிவஜ்ஞானப்ரதம்புமஸாம் சிவதர்மப்ரவர்த்தகம்
ப்ரணவஸ்யசமாத்ராபி: வர்ண: பஞ்சாஹ்ஸ்யச
வதனம்ஸோருயுகளம் கல்பயேதம்பிகாபதே:”

என்று பிரகாசப்படுத்தியிருத்தலேயாம். இனியேனும் உண்மைதெளிந்து பாசுபதநூஷணத்தைப் பரிகரித்துக்கொள்வாராக. இதில், சிவாகமங்களையே சிவனாகத்துதித்திருக்கின்றமையால், அச்சிவாகமநூஷணஞ்செய்பவர்களை சிவனைத் தூஷிப்பவர்களென்றே ஒதுக்குவர்மேலோர். அதவா வைதிகர்கள் வேதம் முதலும், சிவாகமம் இரண்டாவதுமாக எண்ணட்டும். அதனால், சிவாகமத்தைத் தூஷித்தல் கூடுமோ? சூதஸம்ஹிதையில், “அஷ்டாதசபுராணநாம் கர்த்தா ஸத்யவதிஸு—த: , காமிகாதிப்ரபேதஸ்ய யதாதேவோமஹேச்வர:” என்னும் வசனத்தால் சிவபெருமான் காமிகாதி சிவாகமங்களை அருளிச்செய்தபடி வியாஸர் புராணங்களைச்செய்தனர் என்று பெறப்படுகின்றது. ஈண்டு வியாஸருக்குச் சிவபெருமானையும், புராணங்களுக்குச்சிவாகமங்களையும் உவமைகூறியிருக்கின்றது. இதனால், புரா

சுரா

இராமதத்வதீபிகையினது

ணம் சிவாகமத்தினுபபிரஹ்மணமென்று ஏற்படுகின்றது. வியாஸர் சிவாதுக்ரஹத்துக்குப் பாத்திரராயினொன்பதும் வியக்தம். இவ்வுண்மையால், சிவாகமம் ஸர்வோத்கர்ஷமெனல் சாதமாயிற்று. இதற்குமாகுதல் சிவாகமம் புராணேதிகாசங்களினுந் தாழ்ந்தது என அங்வேதியார் கதிகூறுகின்றனர். இனிக் குறூன்-பைபில்முதலிய வற்றினுந் தாழ்ந்ததாகவதனைக்கூற அவர் பின்னிடார்போலும். வரம்புகடந்துபேசுபவர்கள் எததான்செய்யார்கள்? நமது ஐயங்காருக்குச் சிவம்எப்படிக்கசக்கிறதோ, அப்படியேயன்றோ நமதுஸர்வா சியாருக்குச் சிவாகமம்கசப்பெடுத்துப்போயிற்று? குதபகவான் சிவாகமங்களையும், புராணங்களையும் உபமான வுபமேயங்களாக வெடுத்தோதியிருப்பதோர்த்திடாமல் சிவாகமங்களைப்பாற்றயமென்று துஷிப்பவனாயே வேதபாற்றயமெனல் சிறக்கும்.

அச்சுதஸம்ஹிதை, சிவமாஹாத்மியகாண்டம், ச - வதுஅத் தியாயத்தில். “ஆகமேணைவசாஸ்த்ரேண, ப்ரோக்தஸ்த்ரேண லட் திதம்” என்றும் வசனத்தால் சிவாகமங்களாலும், சாஸ்திரங்களாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட இலக்கணமுடையது சிவலிங்கம் என்று பெறப்படுகின்றது. ௫ - வது அத்தியாயத்தில், “வைதிகேதார்த்தரிசேதி த்விஜேந்த்ராஸ்தாஸ்த்ரிதேயா” என்னும்வசனத்தால் பராசத்தியாருக்கு வைதிகம்-தார்த்திரிகம் என்னும் இரண்வீதபூசைகளுங் கேட்கப்படுகின்றன. ௬-வது அத்தியாயத்தில், “ஏதானி தீர்த்தானி புரோதிதானி, வேதேஷ-சாஸ்த்ரேஷ-சிவாகமேஷ-” என்னும்வசனத்தால் வேதம், சாஸ்திரம், சிவாகமம் என்னுமிவைகளாற் சொல்லப்படுத்தித்தங்களைப் பார்வதியாருக்குச் சிவன்சொல்லியருளினார் என்று வியக்தமாகின்றது. இவற்றால் குதஸம்ஹிதையில் பாசுபததுஷணம் பெறப்பட்டதில்லை. அதனதுபூஷணமே ன்கும் முழங்கப்படுகின்றது. அன்றியும், “தந்த்ரோக்தேணப்ரகாரேண-தேவதாயாப்ரதிஷ்டதா, ஸாபிஷித்யம் ஸ-ஸேவ்யாச பூஜநீயாசவைதிகை; சுத்தமேவஹிஸர்வத்ர தேவதாருபமாஸ்திகா:” என்னும்வசனத்தால் சிவாகமவிதியின்படி பிரதிஷ்டிக்கப்பட்ட சிவலிங்கத்தை வேதவழியினிற்பவன் வணங்கியுய்யக்கடவன் என்று பெறப்படுகின்றது. இதனைத் “தெளிதருமாகமவிதியிற் பதிட்டை செயப்படுதெய்வ, மொளியிருவைதிகன்பூசித்துறவணங்கத்தக்கதே, யளியுடையொப்போது மமைதருபண்ணவருபம், விளிதவிஸாச் சுத்தமாயிருப்பதன்றி வேறுதோ” என்பதால் மேலோர் விளக்கியிருக்கின்றனர். இவ்வுண்மைதேராத வைதிகர்க்குப் பாசுபதஸே

ஆபாசவிளக்கம்.

கூடு

வைகடாதென்று பிணங்கிப்பேசிய ஜயங்காருக்கும், ஸ்யாஸியாருக்கும் சூதாதுவாக்குச்சிகையாய்முடிந்தது. சிவாகமங்களைப் பரமபாவனமெனக்கூறும் சூத்ரவாக்கைத் தரிசித்தும், நேரயப்பிரஸங்கத்திற் பிரவர்த்தகமுண்டாகஸஞ்சரிப்பவர் புபுஷாக்களென்றே ஒதுக்கப்படுவர். சிவமடுமையுணர்த்தப்போந்த சிவபுராணம்பத்தனூளொன்று ஸ்காந்தம். அதிற் போந்த ஆறுஸம்ஸிறிதையிலொன்று சூதஸம்ஸிறிதை. இச்சூதஸம்ஸிறிதை சிவதர்மங்களைவழுத்தாமல் அவைகளைப்பழித்தோ சேவிக்கும்? சூதஸம்ஸிறிதையில் சிவம்பழிக்கப்படுமாயினன்றோ அச்சிவத்தைப்பூழிக்குஞ் சிவாகமமும்பழிக்கப்படும்? இதுநிற்க. சிவதர்மோத்தரத்தில், “சிவநிந்தாபரோபூத்வா சிவசாஸ்த்ர விரந்தக: - தஸ்யநோநிஷ்க்ருகிர்த்ருஷ்ட்வா க்வாபிசாஸ்த்ரோபிகாசு” என்னும்வசனத்தால் சிவநிந்தாபரனாய்ச் சிவாகமங்களை எவன் தூஷிப்பானோ அவனுக்குச் சாஸ்திரங்களில் பிராயச்சித்தம் நிர்ணயித்துக்கூறவில்லை என்று பெறப்படுகின்றது. இது பிரஹ்மஹத்யாதி மஹாபாதகங்கள்செய்த துர்ஜனனுக்குச்செய்யப்படும் மரணாதப்பிராயச்சித்தத்தோடுசேர்ந்து நிலைபெறுமென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும். இன்ன பலபிரமாணங்கள் பஹுளமாய்க்கிடப்பதறியாது சிற்றாத்துக்காட்டார் சேரழிவதும், ஸ்யாஸியார் ஸாதுமார்க்கம்விடுப்பதுஞ் சாபத்தின்பயனையாம்.

சூதஸம்ஸிறிதையில் பாசபதவிரதமே முக்கியமென்று பலவிடங்களிற் படிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இயமாதிகளையுணர்த்தப்புகுத்தஸுத்தர்ப்பத்தில் கீயமமுரைத்தஅத்தியாயத்தில் பாசபதவிரதமே ஸித்தாந்தமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஏனையவிரதங்கள் பாசகாரியங்களைப் பொருள்களெனக்கொண்டவர்களும், பசுவைப் பொருளெனக்கொண்டவர்களும் அதுட்டிக்கத்தக்கவை. அவை பாசவிரதமும், பசுவிரதமுமாம். விஷ்ணுவைவழிபடுதல் பசுவிரதமேயாம். பசுபதியாகிய சிவனைவழிபடுதலே பாசபதவிரதமாம். பசுபதிஸம்பந்தம் பாசபதம். இந்தப்பாசபதமே ஸித்தாந்தமாகிப் பசுபாசமார்க்கங்களைப் பூவர்பட்சமாக்கி முனைத்துநிற்பதுணராத பூர்வபட்சிகள் கூறுந்துஷணங்கள் நிஸ்புருஹமென்க. அத்தஸ்யாஸியார் சிவஸர்வோத்தமங் கூறுமிடத்தும் அத்தச்சிவம் பசுவாகியதானன்றி வேறில்லையென்பது அவரதுஸித்தாந்தமாகையால், அவரதுஞானம் பசுஞானமாவதிற் றட்டில்லை. பசுஞானியாகியஅவர் பதிஞானமாகிய பாசபதத்தைத் தூஷிப்பது அதிகசயமன்று. அப்படியே பசுவாகியவிஷ்ணுவையுபாஸிக்கும் பசுஞானச்செல்வராகிய சிற்றாத்

தக்காட்டாரதுவைபவமும் கொன்னத்தக்கது. ஸ்யாசியார் பசுவா
பிய தன்னையும், ஐயங்கார் விஷ்ணுவாகிய வேற்றுப்பசுவையும் பொ
ருள்களாகமதித்தலால் இருவர்க்கும் பதிஞானஸம்பந்தத்தைப்பயக்
கும் பாசுபதம் கசப்பாயிற்று. இந்தப்பாசுபதத்தை ஸ்மார்த்தப்போலி
கள் வெறுத்ததற்கும், வைஷ்ணவர்கள் வெறுத்ததற்கும் இங்கு யாம்
காட்டியகாரணத்தைத்தவிர வேறொருகாரணமுமில்லை. இன்னுமித
னைத்தெளிவாகக் கூறுகின்றோம். பாசுபதாகமங்கள் விஷ்ணுபதிய
ன்று, அவருபாஸ்யராகார், சிவன்பதி, அவளோஉபாஸ்யர் என்றுகூறு
கையால் வைஷ்ணவர்கள் அவற்றைவெறுத்தார்கள். அவை மின்
டும் சிவம் நிர்மலப்பொருள், அதற்கு மலங்கூறுதல் கூடாது,
சூன்மாமலபத்தப்பொருள், அதனால் அதுசிவமாதல்கூடாது என்று
கூறுகையால் ஸ்மார்த்தப்போலிகள் அவற்றை வெறுத்தார்கள்.
உண்மையான ஸ்மார்த்தர் அவற்றைவிரோதியார்கள். ஸ்மார்த்
தம் சிவனைவழிபடும் ஓர்மார்க்கம். சிவனைவழிபடுதற்குச் சிவாகம
பத்ததிமுதலும், இந்தஸ்மார்த்தபத்ததி இரண்டாவதுமாம். வேத
மே சிவாகமத்திற்கீழிமோயின், ஸ்மிருதிகளைக்கீழென்றது அகி
சயமோ? இவ்வுண்மையைச் சதுர்வேததாத்திரியஸங்கிரஹத்தில்,
ஸ்ரீஹரதத்தாசாரியஸ்வாமிகள் “ திகழ்தவளநீறுமான் கண்மணியு
மைந்தெழுத்துந் தேவர்போற்ற, மிகுபரமசிவலிங்கோ பாசனையும்
வைதிகத்தில் விதித்துற்றாலும், அகமகிமுமாகமத்தின் படிமேலாந்
தீக்கையடைந் தார்கட்கன்றிப், புகலருமானதக்கிரியா பாவனையுஞ்
சிவனருளும் பொருத்திடாதே” என்று பிரகாசப்படுத்தியிருக்கி
ன்றனர். இவளோ உண்மையான சைவரும், வைதிகரும், ஸ்மார்த்
தருமாவர். இவர் ஆத்மாவையே மெய்ப்பொருளென்று கொள்ளா
மையால், இவருக்குப் பாசுபதம் சிரஸாயிற்று. சிவாகமம் வேதத்தை
க்காட்டிலும் தாழ்ந்ததெனவும், வேதத்தோடொத்ததெனவும், வே
தத்துக்கு அதிகமெனவுங் கூறுமதிகாரிகளிருப்புக் கேட்கப்படுகை
யால் நமது ஐயங்காரும், ஸ்யாஸியாரும் கடைவகுப்பிற் சேர்ந்து
கலங்கினவராயினர். வேதம் சிவாகமம் என்னுமிரண்டும் பொதுச்
சிறப்புகளாகவிளங்கிச் சிவனதுஉண்மையையே விளக்கலால்
இரண்டும் எமக்குப்பிரமானமாயின. “வேதமொடாகம மெய்யா
யிறைவனூல், ஒதம்பொதுவுஞ் சிறப்புமென்றுன்னுக, நாதனுநா
யிவை நாடிவிரண்டந்தம், பேதமதென்னிற் பெரியோர்க்கபேத
மே,, என்று திருமந்திரத்திற்குறியவாய்மையும் இவ்வுண்மையை
நிறுத்தும். இத்தவியவஸ்தையால், வெள்ளைமண்யோகிபுண்டரதார
ணம், சூட்டுக்கோல்லைபவம், கூடாத்தேவதாபரதவம் இத்யாதி

ஆபாசவிளக்கம்.

௯௭

களைக்கூறும் பாஞ்சராத்திரமே வேதபாஹ்யமாயினது ஸித்தம். சூதஸம்ஹிதை, ஸர்வவேதாந்தஸங்கிரஹமுணாத்த அத்தியாயத்தில். சிவாகமம், விஷ்ணுவாகமம், ஹிரண்யகர்ப்பாகமம், பெளத்தாகம முதலிய எல்லா ஆகமங்களையும் பிரஸ்தாபித்து, வைதிகஞானன் இவ்வாகமங்களைத் தழுவவேண்டியதில்லையென்று பொதுப்படக்கூறிச் சிவாகமம், வேதம் இவைகளையதுஸரிப்போர் திரியக்புண்டரத்தை விபூதியாற்றரிக்கக்கடவர் எனவும், மாயனாகமத்திற்கூறுஞ் சங்கசகர தாரணத்தை வைதிகர்தமுவின, அவர்கள் நரகத்தில் வருந்துவர் எனவும், சிவாகமவிதியின்படிப் பிரதிஷ்டித்தசிவலிங்கசொருபம் அதிபரிசுத்தமாயிடுதலால், வைதிகன் அதனைப்பூசிக்கக்கடவன் எனவுஞ் சிறப்புத்தோன்ற விதந்தோதப்பட்டிருக்கின்றது. சிவாகமங்களைப் பூஷித்தும், பாஞ்சராத்திரமுதலியவைகளைத் தூஷித்தும் சூதஸம் ஹிதைபிரவர்த்திக்கும் வாஸ்தவஸ்வரூபத்தை நமதுஜயங்காரரியா துமயங்குவது ஸஹஜம். ஸந்யாஸியார் மயங்கியதுதான் கொடுமை. ஆகமப்பொதுவாற் சிவாகமத்தையுந்தூஷித்தது வாமபாசுபதத்தை யேயாம். வாமபசுபதம் அநாதரணியமென்று சிவாகமத்தினுங்கேட்கப்படுகையால், தக்ஷிணபாசுபதமாகியசைவம் ஸர்வஸம்பிரதிபந்மாயிற்று. சூதஸம்ஹிதையிலும் சைவாகமமானது ஊர்த்வஸ்ரோதஸ்ஸ—எனவும், அதஸ்ரோதஸ்ஸ—எனவும் இரண்டாகப்பிரிந்து முதலாவது வேதாவிருத்தமும், இரண்டாவது வேதவிருத்தமுமாய் விளங்குமென்று சொல்லியிருத்தலால், அச்சூதஸம்ஹிதையிற் பெறப்பட்ட சிவாகமதூஷணம் இனைத்தென்று வெளிப்பட்டது. ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் “சிவாகமைகதேசே” என்று பிரஸ்தாபித்து வாமபாசுபதத்தைக்கழித்து ஊர்த்வஸ்ரோதஸ்ஸையே பிரதிஷ்டாபனஞ்செய்தனர். இதனால், காமிகாதிசிவாகமங்கள் ஸித்தாந்தமாயினது ஸித்தம். கூர்மபுராணத்தில் “வாமபாசுபதாசாரா: - பாஞ்சராத்திராசாரயா: பரே, ச்ருதிஸ்மிருதிகருக்கு விருத்தாசாரங்களாக விளங்கலான், அத்திராசாரங்களையுடையவர்கள் முமுக்ஷுக்களால் பூஜிக்கப்பெறார்களென்று வெளிப்படுகின்றது. அந்தப்புராணத்திற்குணே “நீர்மிதம்ஹிமயாபூர்வம் - வ்ரதம்பாசுபதம்சுபம்-குஹ்யாத் குஹ்யதம்ஸூக்ச்மம்-வேதஸாரம் விமுக்தயே - ஏஷபாசுபதாசாரஸ்-ஸேவநிய்யோமுமுக்ஷு—பி:” என்னும்வசனத்தால் பாசுபதவிரதத்தைத்தெரிவிக்கும் ஆகமமந்திரங்கள் வேதஸாரமெனவும், மோக்ஷாபேகையுடையவர்களால் ஸேவிக்கத்தக்கவையெனவும்

கூஅ

இராமநதவநிபிகையினது

பெறப்படுகின்றன. முதல்வசனத்தால் வாமபாசுபததுஷணமும், இரண்டாவதுவசனத்தால் தக்ஷிணபாசுபதபூஷணமும் ஸித்தித்தன. இவ்வுண்மையறியாதவர்களே சிவாகமதுஷணத்திலிறங்கிச் சிவத்துரோகத்துக்குப்பாத்திரராகி வருந்தியுழல்வார்கள். இவ்வாறு பாஞ்சராத்திரத்தைக் காத்துக்கொள்ளுதல் யாண்டும் அமையாது. இங்கேபோன்ற இரண்டாவதுசுலோகத்தில் “ஸேவந்ய யோமுமுக்ஷாபி:” என்றபகுதியில் “அமுமுக்ஷாபி:” என்று பதம்பிரித்து அமுமுக்ஷாக்களாலே பாசுபதம்ஸேவிக்கத்தக்கது என்று முன்னொருபோது எம்பாஜீயர்என்னும் பாஞ்சராத்திரியொருவர்பரக்கெதீட்டிப் பாம்பின்வாய்க்கிணையாயினார். இந்தச் சுலோகத்தில் பூஷித்திருக்கும் பாசுபதத்தை (சுபம். குணபாத்திரம் யதம். குணம். வேதஸாரம். விழுத்தம்) என்னும் சப்தங்களால் விளக்கியலமுணர்ந்தும், எவ்வளவு அம்மதுரமங்கலத்தார் மதிமாழாதொழிந்தனர்? அபார்த்தஞ்செய்து வாஸ்தவத்துக்கிடையூறுதேதேலும், அவாஸ்தவத்தைச்சாதிக்க முத்துலைபோட்டுவாடுதலும் மமது ஐயங்காரினத்தவர்க்குப் பாலன்னமுண்பதாக முடிக்கையால், அத்தக்கைக்கரியத்திலேயே நெறாத்துக்காட்டாருதுழைத்து நெறத்திடப்பார்க்கினார். காமிகாதிஞ்சுமங்கள் எனப்பேர்குறித்து, அவை அப்பிரமாணம் என எந்தவைதிகதூலிலாவது யாவரேனுங்காட்டுவாரெனின், யாம் அஞ்சவேண்டியது. அங்ஙனமின்மையாலும், எமதுந்யாயங்களை ஒருவரும் மறுக்கமுடியாதாகையாலும், மமது ஐயங்கானாயும், அவரினத்தவனாயும் யாம்காணத்தப்பிடித்தாட்டத்துணரித்தோம். குதஸம்ஸிதையில் சிலமறையோர்க்குக் கௌதமசாரம்சேர்த்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதில், சக்ராங்களுதிபாஞ்சராத்திரம் நிகேஷதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதேயன்றிப் பாசுபதநிகேஷாதிசிவாகமத்திரம் நிகேஷதிக்கப்பட்டிலது. பாசுபதமிமையே அதில்முற்றும்பூஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளை இனிமேனும் பூர்வபட்சிகள் யோசிக்கக்கடவர். பாஞ்சராத்திரத்தைச் குதஸம்ஸிதையேயன்றி எந்தவைதிகதூல்களு மெடுத்துச்சிதைத்திதெலால், ஐயங்கார் சிவாகமதுஷணத்திலிறங்குவதற்கவகாசமின்றி இப்பொழுந்து நிரயப்படுகுழிக்கிணையாயிடச் சித்தமாயினாரென்க. பிருஹதாரத்யத்தில், “யஸ்துஸத்தப்தசங்காதி-லிங்கசிந்தைதார:; ஸஸந்தயாதகாபோதி-சண்டால: கோடிஜநம்பி:” என்று பெறப்பட்ட வசனத்தால் சக்ராங்கனமும், லிங்கதாரனமும் சண்டாளப் பிராப்தத்தைப் பயப்பணவாக வியத்தமாகின்றது. அன்றியும், “யோத்விஜஸத்தப்தசங்காதி - லிங்காங்கிதததார:; ஸம்பாஷ்ய லொள

ஆபாசவிளக்கம்.

சூசு

வம்யாதி-யாவதாசந்தரதாரகம்” என்னும்வசனத்தால் சங்கசக்ர விங்கதாரணங்கனையுடையவர்களோடு ஸம்பாஷித்தலும் நரகம் என்று வெளிப்படுகின்றது. இம்மட்டோ, “சக்ரங்கித ததூர்த் ருஷ்டவாத்-பச்யேத்ஸூர்யம்ஜபேந்நர:; ஜபேச்ச பெளருஷம்ஸூரீ க்த-மந்யதாௌரவம் வ்ரஜேத்” என்னும்வசனத்தால் சக்ரங்கனம் என்னுங்கிரியையால் குண்டவனைப்பார்த்தால் சூரியஜபமும், புருஷகுத்தஜபமுஞ் செய்யவேண்டியது, அவைகளைச் செய்யாவிடின் லௌரவம் என்னுநரகத்தை அடைவது ஸித்தம் என்று பெறப்படுகின்றது. இன்னபல பிரபலபிரமாணங்கள் சக்ரங்கனவைபவம் நரகஹேதுவாயுள்ளதென முழங்கலால், நமது ஜபங்கார் தம்மைச்சிரிக்கிறதெனியாமல் இறுமாந்தது அவரது வினையேயாம்.

என்னை? பாரதம் மோக்ஷதன்மத்தில் பாஞ்சராத்திரம் ஆகிய வைஷ்ணவதர்மமும் படிக்கப்பட்டிருக்கின்ற தெனின், அந்தப்பாரதத்தினுபக்ரமத்தில் லெத்துக்கொண்டபிரமேயங்களி னட்டவணையில் பாசுபதம் பிரஸ்தாபத்துக்குவந்ததுபோல் பாஞ்சராத்திரம் வராமையால், நமதன்பர் தேடிக்கொண்ட வைஷ்ணவதர்மம் அதில் முக்கியமாகாதொழிந்தது. ஒருபிராஹ்மணன் தனது ஆசிரியவைவணங்கிச் சூத்திரதரும் எப்படிப்பட்டது? அதனைக் கேட்க அபேக்ஷிக்கிறேன். என்றுவினவுகையில், அந்தப்பிராஹ்மணனுக்கு அந்தச்சூத்திரதரும் ஸேவ்யமெனல் கூடுமோ? அவனிற் சீழிட்டவனதுதருமத்தை அவன் விசாரித்ததே யன்றி அந்தச்சீழிட்டதருமத்தைத் தான்ஆசரித்தானெனல் கூடாது. இதனால், அந்தத்தருமம் அவனுக்கு அமுக்கியமென்பதே ஸித்தம். இத்தவிசாரத்தால், பாரதத்திலடங்கிய விஷயஅட்டவணையி லெடுத்துக்கொள்ளாத வைஷ்ணவதர்மம் வியாஸரதுஅபிமதமாகா தொழிந்தது. பாத்த்மத்தில் வைஷ்ணவதர்மம் பிரபலமெனின், அநேக ஸ்மிருதிகளுக்கும், புராணங்களுக்கும் விரோதமாகப் பாத்த்மங் கூறுமேல், அது பலவேதியர்களை யெதிர்த்துக்கூறுஞ் சண்டாளனது ஸாக்ஷியோடினப்பட்டு ஒதுக்கப்படுமென்க. பாத்த்மம் சிவ ஸர்வோத்தமங் கூறுவதாகையால், அதில் விஷ்ணுஸர்வோத்தமம் கல்பிதமேயாம். இதனால் பாரதம் விஷ்ணுதர்மத்தை அமுக்கியமாகப் பிரஸ்தாபித்ததெனவறிந்து, அதில் முக்கியமாகப்பிரஸ்தாபி க்கப்பட்ட பாசுபதஞானத்தையே வைதிகர்கள் ஆசரிப்பார்க ளென்க. அந்தப்பாரதத்தில் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் உபமன்யுபகவானிட

த்தில் பாசுபதவேகையடைந்து கிருதார்த்தராயினமையை இனிது பிரகாசப்படுத்தியிருத்தலே இதற்குச்சான்றும். இதுபற்றியே யன்றோ “யாதவன்றுவரைக்விநையாகிய-மாதவன்முடி மேலடி வைத்தவன்” என்று உபமன்யுகவான் ஸாதுக்களால் கொண்டாடப்பட்டிருக்கின்றனர்? இவ்வுண்மைகளையறிந்து குணப்படாமல் பாசுபததுஷணத்திலிறங்கிய நமதன்பரதுபிரயத்தன் நிஷ்பலமாயிற்று. இன்னும்விரிக்கிற பெருகும்.

இனி, நமதன்பர் பாரதம் தருமர்கதைஆகாதெனவும், பாரதத்தில் பக்வத்தேதைருக்கிறதெனவும், அதனைக்கூறியகண்ணன் நாராயணரது அவதாரமெனவும், அந்தக்கண்ணனைத் தருமர்வழிபட்டுய்தாரெனவும், அந்தக்கண்ணனுக்கு முன்னவதாரம் இராமனெனவும், அவ்விராமரும்-தருமரும் ஸமமாதல் யாங்நனமெனவும், பாரதம் நாராயணரதுகதையேயாமெனவும் பிரஸங்கித்துத் திருப்தியடைந்தார். இதனை முறையேமறுத்திடுவாம். இரகுசுலத்தில்வந்த இராமன் இராகவனாயினான். அவனதுகதை இராகவீயம் என்னும் பேர்பெறும். அப்படியே பரதனதுசுலத்தில்வந்ததருமன் பாரதனாயினான். அவனதுகதை பாரதம் என்னும்பேர்பெறும். இதனால், பாரதம் தருமர்கதையென்பதேஸித்தம். இதிற்போந்த பகவத்கதையால் கண்ணன் அர்ச்சுனனுக்குக் குருவாயினதேயன்றித் தெய்வமாயினதில்லை. அர்ஜுனன் பிரஹ்மம் யாதுஎன்னும்பொருடோன்ற “சிந்தத்ப்ரஹ்மா” என்று கண்ணனைக்கேட்டதற்குக் கண்ணன் தானேபிரஹ்மமாயிருந்தால் “அஹ்மேவபர்ப்ரஹ்மா” எனவுரைத்த நானேபிரஹ்மம்என்று அவனைத்தெளிவிக்கவேண்டும். அங்ஙனமின்றி” “அக்ஷரம்ப்ரஹ்மபரமம்” என்றுகூறி, அழியாத பொருள்யாதோ அதுவேபிரஹ்மம் என்று விளக்கினர். இதில், கண்ணன் தன்னைப்பிரஹ்மம்என்றுகூற விசையாதொதுங்கிவிட்டனர். பாரதத்தினுரம்பத்திற்படிக்கப்பட்ட “மூலம்க்ருஷ்ணோப்ரஹ்மசப் ப்ரஹ்மண்ச்ச” என்னும்வசனத்தில் தருமம்என்னும் விருட்சத்தின் வேராயுள்ளவர்கள் கிருஷ்ணரும், பிரஹ்மமும், பிரஹ்மணரும் ஆவர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதில், கிருஷ்ணருக்கு வேராகப் பிரஹ்மமும், பிரஹ்மணரும் படிக்கப்பட்டிருத்தலால், கிருஷ்ணர் பிரஹ்மமாகிழிந்தனர். கிருஷ்ணர்வேறு, பிரஹ்மம் வேறு என்று ஏற்பட்டமையால் பாரதம் நாராயணரதுகதை என்றிறுமாந்துகாத்த ஐயங்காரதுமுகம் இறங்கிவிட்டது. பிரஹ்மம் என்பதற்கு வேதம்என்று பொருள்விரிப்பாருமுளர். கிருஷ்ணரும் பிரஹ்மணருஞ்சேதனர்கள். அவர்க்கிடையில் அசேதனத்தைச்

ஆபாசவிளக்கம்.

க0க

சேர்ப்பது அஸங்கதம். சேதனபிரஹ்மம் சிவனையாகையாலும், அவரால் பாண்டவர்களுமடைந்தது ஏராளமாகையாலும் பாரதம் சிவகதையென்பதே அமையும். கண்ணனும், பிராஹ்மணர்களும் பிரஹ்மத்திற்கடங்கினவர்களாகையால், அவர்களதுகதை பாரதம் என்னுது அதனைச் சிவனாரதுகதையென்றிடலே ஸர்வஸ்மதம். பாரதம் தருமரதுகதை என்று மேலேகூறிலும். தருமர், அவரது சகோதரர்முதலினோர் வழிபடற்குரியதெய்வம் சிவமாகையால், அச் சிவனாரது பெருமையை யாண்டும்முழங்கிக்கூறுந்தன்மைநோக்கி (நமதுஜயங்காராமறுத்து) அதனைச் சிவகதையென்றது இழுக்காது. ஆயின், எல்லாவற்றையும்விட்டு என்னையேசரணடைதி யென்று கண்ணன்கூறியது என்னையெனின், அது ஸோஹம்பாவனையாடுவன்க. இவ்வுபதேசத்தைக்கேட்டுத்தெளிந்த அர்ஜுனன் சாங்காறுஞ் சிவபூசையேசெய்திருந்தானென்பது ஸித்தமாகையால், கண்ணனதுஹ்ருதயமும், அர்ஜுனனதுஹ்ருதயமும் இனிதுவெளியாயின. இதனால், அர்ஜுனனுக்குத்தெய்வம் சிவனென்பதேஸித்தம். அர்ஜுனைப்போல் கண்ணனுஞ் சிவபக்தனாதலை மேலே யாம்விரித்தாம். இந்தக்கண்ணனுக்கு முன்னவதாரமாகிய இராமரும், இவருக்கு மூலமாகியநாராயணரும் ஸேவகர்கள் என்று பலபிரமாணங்களையும், நியாயங்களையும் பிரகாசப்படுத்தினும். இவர்களைச் சேவர்கள் என்பதற்காதாரமான பலஹேதுக்களையும் எடுத்துக்காட்டினும். தருமர் கண்ணனைவழிபட்டானென்பது அத்தருமர் துரோணர், வியாசர், துர்வாசர் முதலினோரை வழிபட்டானென்பதோடொத்து ஒதுங்குமென்க. கண்ணனுந் தன்னின்மூத்தோர்களையும், முனிவர்களையும் வழிபட்டிருக்கின்றார். இப்படியே இராமர்வழிபட்டதம் ஏராளம். இதனால், “இராமர் முனிவர்களைவணங்கினது இழுக்கென்று சைவப்பழத்தின்கருத்து” என்று நமதுவைஷ்ணவப்பிஞ்சு வாய் திறந்ததும் வாளாபோயிற்று. இந்தவியவஸ்தையால், கண்ணன் பரதத்வமாயிடுதல் சிறந்திடமாட்டாது. இந்தக்கண்ணனுக்கு முன்னும், மூலமூமாகிய இராமரும், நாராயணரும் பரதத்வமாயிடார்கள். “ஸ்ரவேதேவா: பசுதாமவாபு:” என்றபடி வீஷ்ணுவாகியதேவரும் இயமனாகியதேவரும் பசுக்களாயினர். தேவஜந்மம்பெற்ற நாராயணராகியபசு இராமராஜாவாயினதுபோலத் தேவஜந்மம்பெற்ற இயமனாகியபசுவுந் தருமராஜாவாயினது ஸத்தியம். “ஸ்ரவஸ்யப்ரபுமீசாநம்” என்னுந்தைத்திரியவசனப்படிப் பசுக்களாகிய தேவர்களுக்கும், முனிவர்களுக்கும், அசுரர்களுக்கும், மற்றவர்களுக்கும் பிரபுவாயுள்ளவர் சிவனையாகையால், பாரதத்தாற்போந்த தருமர்

௧௨ இராமதத்வதிரிகையினது

முதலிய உபாஸகர்களுக்கு உபாஸம் அச்சுவனென்றே அந்தப்பாரதம் ஸித்தாந்தப்படுத்திவிட்டது. இதனால், பாரதம் அடங்கலஞ் சிவபரத்வபோதகமென்பதே ஸித்தம். சூதஸம்ஹிதையில், “ச்ருதயச்சபுராணாநி-பாரதாநிநிஸுத்தம், சிவமேவஸதாஸாம்பம்-ஹருதித்ருத்வாப்ருவத்திஹி” என்னும் வசனத்தால் வேதங்களும், புராணங்களும், பாரதமுதலிய இதிஹாஸங்களுஞ் சிவபெருமாயினே பிரதிபாதிக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப்பிரமாணவசனத்தால் பாரதம் சிவபரத்வபோதகமாயினது பிரஸித்தம். சிவனிடத்திலேநின்றும் விஷ்ணுபிறந்தார், சிவனைநோக்கித்தவங்கிடத்த அவர் அரியபேறுகள்பெற்றார் என்பனவாதி சிவஸர்வோத் தமங்களைப் பிரதிபாதிக்கும்அந்நே நாராயணரது பரத்வபோதகமாக நமதன்பர் பிரஸ்தாபித்தது ஆசைவெட்கமறிபாது என்பதற் கினமாயி அபூரித்ததென்க. இன்னும் விரிக்கிற்பெருகும்.

இதகாறும் யாம்விவகரித்தமுடிவுகளால் நமது ஐயங்காரது திரிகையினுபாஸம் இனிது விளக்கமாய்விட்டது. இவர் இனி இரண்டாவதுபாகமொன்று வெளியிடப்போவதாகவதந்தி. அது அவரது முதற்பாகத்தைப்போலவேயிருக்குமென்பதில் மெக்குஸத் தேகமில்லை. அது வெளிவந்தவுடன் எங்கள் இரண்டாவதுபாகமும் வெளிவருமென்பது யாவருமறிந்தவிஷயமே. அவரது முதற்பாகம் நாயகரவர்கள்விடுத்த “இராமர் சிவபூசைசெய்தது” என்பதற்கெழுத்தபதில். அது (பதில்) என்னும் பேர்பூண்டிவெளிவந்ததே யன்றி அதில்பதில்பி டையவேகிடையாது. எல்லாம் உளறல்களே. இப்படியுளறுவதானால், சிறுபசுகளும்பதில்விடுத்துத்திருப்தியடைய லாம். கேட்டகேள்விகளுக்குப் பதில்சொல்லாமல் வேறுவிபரித கேள்விகளைக்கேட்டுச் சுவடியைநிரப்பிவிட்டார். அந்தக்கேள்விகள் (ஸ்ரீராமர்சிவபூசைசெய்யவில்லை) என்னும் அவரதுபட்சத் தைச்சாதித்தற்கு ஸாதகமாயினவல்ல. அவை மூடர்கழகத்த முன்னுக்குவரத்தக்க யோக்யமுடையனவேயாம். ஆயினும் அவைகளை யாம்வெட்டிச்சாய்த்தோம். இனிஅவரது பூச்சிமிரட்டல்களுக்குச் சிறுகுழந்தைகளும் அஞ்சார்கள். எமது நாயகரவர்களது பத்திரி கையிலடங்கிய விஷயங்களுள், நமதுபண்டிதர் பிரஸ்தாபத்துக்கே கொண்டுவராமல்விட்டசிவவற்றை ஈண்டியாம்வெளிப்படுத்தி அவரதுயோக்யதையைப் பிரகாசப்படுத்துகிறோம்.

I. நாராயணர் தியாதா. அவரது அவதாரமாகிஇராமருத் தியாதா. தியாதாவாகிய இராமர் உபாஸமாநுஷ்டயங்கனம்? அவர் உபா

ஆபாசவிளக்கம்.

க௦௩

ஸகராதலே சிறக்கும். அதனால், இராமர் சிவபூசைசெய்தாரெனலிழுக்காது.

II. சிவன் தியேயர். அதனால் அவர் உபாஸ்யர். உபாஸ்யராகிய அவரை இராமர்பூசிக்கது பரிபவமாகாது.

III. இயமன் தெய்வம். இராமர் மனுஷ்யர். மனுஷ்யராகிய இராமர் தெய்வமாகிய இயமனை உபாஸித்தார். இயமனாகிய தெய்வத்தை உபாஸித்த இராமர். சிவனாகிய தெய்வத்தை உபாஸித்தாரென்றால் துக்கமோ?

IV. கண்ணன் சாலுவயுத்தத்தில் மூர்ச்சையடைந்து கீழே வீழ்ந்தார். வேடனது அம்பாலிறந்தார். அவருக்குப் பிரேதகிருத்யமும் நடந்தது. இவரது முன்னவதாரமாயுள்ளவர் இராமர். இவரால் கொல்லப்பட்டவாலியே இவரை இவரது பின்னவதாரத்தில் வேடனாகத்தோன்றி விசாரித்துக்கொண்டான். இராமர் வாலியை நேர்நின்று கொல்லாமற்போயினர். வாலிசுக்ரீவர்களுடைய அடையாளமும் தெரிந்துகொள்ளாதவராயினர். இவரது பின்னவதாரமாகிய கிருஷ்ணர் தூர்வாசரதுசாபத்தைக்கடந்திலர். வேடன் கரந்தொடுத்ததன் தெரிந்துகொள்ளாதவராயினர். இவ்வியல்பினையுடையார் பாசநீக்கப்பொருளாதல் யாங்வனம்? இத்தகையார் சிவனைப்பூசிக்கத் தகுதியுண்டோ?

V. போதாயனர் முதலினோர் (இராமாயணம்) தனித்தனிக்கூறப்போந்தது இராமரிடம்வைத்த அன்புகாரணமன்றித் துவேஷங்காரணமன்று. அவர்கள் இராமர் சிவபூசைசெய்ததை ஒப்பினார்களாகையால், இராமர் சிவனைப்பூசிக்கது ஸாதுக்கள்ஸம்மதம்.

VI. ஆதித்யபுராணம், பராசரபுராணம் இத்யாதிபிரமாணங்களால் இராமருக்கு ஹத்திவந்ததும், அதனை அவர் சிவபூசையால் போக்கிக்கொண்டதும் வியத்தம். இவற்றால், இராமர் சிவபூசை செய்தது பிரமாணஸித்தம்.

VII. “பக்த்யாநம் ரதகோவிஷ்டனோ : , ப்ரஸாதமகரோச்சிவ : ” என்றுசுருதியும், “அத்ரபூர்வம்மகாதேவ : , ப்ரஸாதமகரோச்சிவ : ” என்னும் இராமாயணமும் ஏகார்த்தத்தைப்பயத்தலால், இராமர் சிவபூசைசெய்தாரெனல் வேதஸம்மதம்.

இந்தக்கட்சிகளுக்கு வாய்திறக்கவேவகையற்று மழுப்பியநமதன்பர் “சிவன் கர்மமடியாகப்பிறப்பினையுடையவரா? அல்லவா?” என்பதுமுதலிய விபரீதங்களை விளக்கப்போகின்றாராம். இவர் இதனைவிளக்கும்போது நமதுஜயங்கார் சூத்திரரினுங்கடையரா?

அல்லவா? என்பதுமுதலியகட்சிகளைப் பிறர்விளக்காமற்போவார்களா? நம்மவருக்குச்சிவனைத்தூஷிக்க எவ்வளவுஆதரவுகிடைக்குமோ, அவ்வளவுஆதரவு அவர்விஷயத்தில் பிறர்க்குங்கிடைக்கும். பஞ்சருத்ரங்களிலொன்றாகிய சுவேதாசுவதரத்தில் “நதஸ்யகச்சித்பதிரஸ்திலோகே- நசேசிதாநைவசதஸ்யலிங்கம்-நகாரணம் காரணநாமநிசோ - நதஸ்கச்சிஜ்ஜுரிதாநபோதிப:” என்னும்வாக்கியத்தால் அந்தவருத்திரருக்குப்பிரபுவும் ரக்ஷகனும் லோகத்திலொருவருமில்லையெனவும், அவருக்குஜம்ஸ்தானமும் காரணமுமில்லையெனவும், அவர் காரணங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவானவர், அவருக்கு உற்பத்திகாரணமானவர்களொருவருமில்லை, அவர் ஆகாசாதிபதி எனவும் பெறப்பட்டிருக்கின்றது. இதனையோசிப்பாம். அவருக்குமேலொரு பிரபுஇல்லையென்றதனால் அவர் ஒருவரானாகையிலில்லாதவரெனவும், அவருக்குமேலொரு ரக்ஷகரில்லையென்றதனால் தாமொருவருடைய ரக்ஷகத்தையெதிர்பார்க்கவேண்டியகுறைவு தம்பக்கலொன்று மெய்தாதவரெனவும், அவர் தமக்குஜம்ஸ்தானமில்லாதவரென்றதனால் பிறப்புக்கேதுவாகிய பாசவீக்கமில்லாதவரெனவும், அவர் ஸ்தானமில்லாதவரென்றதனால் ஓர்காலத்திலும் எந்தவிடத்திலும் பிறந்தேயறியாதவரெனவும், அவர் காரணமில்லாதவரென்றதனால் தமக்குவேறாகியமாயோபதாநமும், தம்மில்வேறாகிய நிமித்யஸஹகாரிகளும்வேண்டாத திருமேனிபடைத்தவரெனவும், அவர் காரணங்களுக்கெல்லாம் பிரபு என்றதனால் மூலதகாரணங்களுந் தம்பாற்றொழிந்நபாடுபெற விசைந்தவரெனவும், அவருக்கு உற்பத்திகாரணமானவர்களொருவருமில்லையென்றதனால் அவர் இன்னாதித்திற்பிறந்தாரென்னுந் தோஷமெய்தாதவரெனவும், அவர் ஆகாசாதிபதியென்றதனால் ஆகாசத்தைப்போல் யாவுந்தம்மிலடங்கப்பெற்று அனைநீவிக்கவிடங்கொடுத்திருப்பவரெனவும், அல்லது ஒன்றிலுந்தாக்கற்று நிராலம்பமாத்திரமாயிருப்பவரெனவும் வியத்தமாகின்றது.

இதற்குமுறையே பொருள்கொள்ளுங்கால், தம்முடையஆளுகையில் யாவனாயும்நடத்துபவரெனவும், எல்லாவுயிர்களையும் தாமே ரக்ஷிக்கின்றவரெனவும், யாவும்பிறப்பதற்குத் தாமேஜம்ஸ்தானமாயிருப்பவரெனவும், ஸர்வசராசங்களுந் தம்மிடத்திலேதானே பிறக்கக்கூண்டின்றவரெனவும், காரணத்திரயங்களுந் தம்மிடத்திலேதானே ஜீவித்திங்கச்செய்கின்றவரெனவும், மூலதகாரணங்களுக்குத் தாமேகர்த்தாவாயிருப்பவரெனவும், யாவருந்தமதாதரவினன்றிப் பிறத்தந்திடம்பெறாத தாசகமாயுள்ளவரெனவும், இவை

ஆபாசவிளக்கம்.

க0டு

யிறையுடன்கொண்டியங்குதல்செய்தும் ஒன்றுஞ்செய்யாதவரெனவும் பிரகாசப்படுதல்ஸித்தம்.

இவ்வியல்பினதாகிய பரசிவத்திற்குப் பிறப்பிறப்புகளைக் கற்பிக்கத்தொடங்கிய நமதுஜயங்காரதுஆசை இனி என்னுருமோ? இவரதுவீணாசையின்பெருக்கால் விஷ்ணுவைத்தொடர்ந்திறுக்கும் வினைவின்பெருக்கும், அதனாலாயபிறவியினதுநெருக்கும் அவனாவிட்டுவிடப்போகுமோ? இராமரதுதலைமேலேறிய பிரம்ஹணத்திப்பேய் கீழேகுதித்தோடிப்போகுமோ? சிவாராதநமொன்றே அவர்தமதுரோகங்கள்நீவிர்த்திபெறுதற்குத் தேடிக்கொண்ட பரமௌஷதமென்க. குதஸம்ஸிதையில், “ஸேதுமத்யேமஹாதீர்த்தே-கந்தமாதநபர்வதே, யத்ரஸ்நாத்வாமஹாபக்த்யா - ராகவஸ்ஸஹஸ்த்யா, ஸக்ஷ்மணேநததைவார்யைஸ்-ஸுக்ரீவப்ரமுகைர்வணா:, முனிபிர்த்தேவகந்தர்வைர் - யக்ஷலித்யாதராகிபி:, ராக்ஷஸேசவதோத்பநம்-ப்ரஹ்மஹத்யாம்விஹாயஸ:, ப்ரதிஷ்டாப்யமஹாதேவம்-ஸ்ரீமத்ராமேச்வராபிதம்” என்றற்றொடக்கத்துவசனங்களால் இராமபத்திரர் ஸீதைமுதலிணைருடன் மஹாதேவரைப் பிரதிஷ்டித்துப்புனிதராயினார் என்று வியத்தமாகின்றது. இதனால், சிவபிரதிஷ்டையால் இராமப்பிரஹ்மஹத்திநிங்கிச் சுத்தராயினாரென்பது ஸத்தியமாயிற்று. இதனை ஆந்திரபாஷாமஹாகவியொருவர்செய்தருளிய தசாவதாரசரித்திரத்தில் “ராமசந்த்ருண்டு ராமேச்வரம்புசேரி, தனதுபேரஸமீரணதனயுபேர, திவ்யலிங்கம்புலடப்ரதிஷ்டிஞ்சிகொலிசி” என்றுகூறியிருக்கின்றனர். இப்படியே பலபாஷைகளிலும் முன்னோர்கள் இராமரதுசிவபூசையை ஸ்தாபித்திருக்கின்றார்கள். இத்யாதி பிரபலஸாக்ஷிகளைப்புறந்தள்ளி விபரீதத்தால்வெய்துற்றுக்ஷணத்தைத்தேடிக்கொள்ளாமல்இராமநாதரதுபிரஸாதத்தால் இராமர்ஔமமடைந்ததிபோல நமதன்பரும் அவரது பிரஸாதத்தைத் தேடுந்தவமுருற்றித் திருவருளைப்பெற்றுவாழ்வாராக. நமதுஜயங்காரது தூர்ப்போதனையிலகப்பட்டு ஸாதக்கள்மயங்காவண்ணமே இச்சிவபுண்ணியத்தை யாம்கைக்கொண்டோம். இது ஸாதக்களுடையஔமமார்த்தம் உலகினிடுவாழ்க.

வாழ்த்து.

வாழ்க கோசலை மாதவ மைந்தனார்
வாழ்க மாருதி சீதைபின் வந்தவர்
வாழ்க வாங்கவர் வைத்தவி லிங்கங்கள்
வாழ்க சேதுவ ளம்பதி வாழ்கவே.
திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

இராமரத்நசிவபிரதிட்சை.

கண்ணிகள்.

சங்கரன்சம்புசி வன்சசிசேகரன்
தையலுமைமண வாளன்கண்மர்
துங்கமறைப்பொரு ளென்றெவரும்புகழ்
தோன்றலுயர்பர மாம்பொருளே.

(க)

முதுமிராமக தையின்மாதேவனை
யொப்பில்பகவனு மிசனுமென்
முதரங்கூரவ றைந்திடலாற்சிவ
அபரம்பொரு ளாகுங்கண்மர்.

(உ)

கோசலைமைந்தன்சி உனைமகானென்றுங்
கோதில்பரஸாதம்பு ரிந்தானென்றும்
கூசைகொளும்பரபு வென்றுந்துதித்திட
லாலேசிவன்பர மாருங்கண்மர்.

(ங)

முர்க்கனிராவண னைக்கொன்றபாதக
முன்னும்பின்னுந்தொடர்ந் தீர்த்திடவே
தீர்க்கவதனையி ராமனுஞ்சேதுவிற்
சென்றுசிவன்கழ லேத்தினனே.

(ச)

நம்பியிலக்கும னுந்தன்பேராலொரு
தானுவைவைத்தன னுங்கதுபோல்
வெம்பியசுதையுந் தன்பேராலாங்கொரு
வித்தகலிங்கம்வி ளக்கினனே.

(இ)

அஞ்சனைபெற்றம கனுஞ்சிவனையாங்
கர்ச்சித்திடர்களைந் தானதனால்
நெஞ்சிலழுத்திவ முத்துகின்றோர்கிவ
நேயமலித்திடர் நீங்குவனே.

(ஈ)

வாழ்த்து.

வாழிமறையாக மங்கள்புராணங்கள்
வாழியிராமன்பெ ரும்புகழே
வாழிவளந்தரு சேதுவிலாங்கவன்
வைத்தவிலிங்கமும் வாழியவே.

(எ)

திருச்சிற்றம்பலம்.